

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IRIS JOHANSEN

En Büyük  lg nl  m

Çeviren: Bahar Yaldız  elik

NOVELLA

En Büyük Çılgınlığım

Aşk bazen sadece bir çılgınlık yaşamaktır

Lily, yaşadığı trajedilerin ardından hiç kimsenin görüldüğü gibi olmadığını öğrenir. Geçmişteki acılara perde çekip, kendini kızı Cassie'yi en iyi şekilde yetiştirmeye ve ikisi için korunaklı bir hayat kurmaya adanır. Ancak kızıyla birlikte bir süre şehirden uzaklaşıp denizin ve muhteşem günbatımlarının keyfini çıkardıkları uzun bir tatile çıktıklarında bu huzurlu yaşamın sarsılacağını hiç düşünmemiştir.

Kayalıkların üzerinden onları izleyen gizemli, genç adam Andrew hayatlarına girdiğinde sırların, coşkulu bir aşkın ve olağanüstü bir çılgınlığın kapılarını da Lily için aralamış olur. Oysa hiç kimseye güvenmeyip kendi kabuğuna çekilmeyi seçen Lily'nin baş döndürücü bu rüyayı yaşaması hiç kolay değildir...

En Büyük Çılgınlığım
Iris Johansen

1. Baskı: Eylül 2016
ISBN: 978-605-186-066-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Iris Johansen

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatoliaİt Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 34191
Tel: 0212 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal adı	: Magnificent Folly
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Bahar Yıldız Çelik
Editör	: Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı	: Elif Aydın Yavuz
Kapak	: Alla Özabat

IRIS JOHANSEN

En Büyük  lg nl  m

Çeviren: Bahar Yald z  elik

Sevgili okuyucum,

Andrew Ramsey karakterini hep çok sevmişimdir. Bu sebeple onu *Kalbimde Bir ılgınlık* kitabında başkahraman olarak kaleme almak benim için büyük bir zevkti. Andrew'un hikâyesi çok ayrıydı, ben de elimden geldiğince onun için yazabileceğim en iyi hikâyeyi yazmaya çalıştım.

Kalbimde Bir ılgınlık'ta endişe, gizem ve bilinmeyenleri bir arada bulacaksınız. Peki ya karakterleri sevmeyeniz? Bana kalırsa Lily Deslin'i de, kızı Cassie'yi de sevmekte ve sahneye çıkıp hikâyelerini oynamalarını seyretmekte sorun yaşamayacaksınız.

Peki ya Andrew? Onu sizinle buluşturmak için sabırsızlanıyorum.

Keyfini çıkarın!

Tris Johansen

Birinci Bölüm

Falezlerin üzerindeki adam yine Cassie'yi seyrediyordu.

Hissettiği korku Lily Deslin'in midesindeki tüm kasların bir anda gerilmesine sebep oldu. Yazlık evinin verandasında birkaç dakika daha dikildi ve sonra birden hızla merdivenleri inmeye başladı. Hızla koşmaya başlamıştı, ta ki Cassie'nin ufak bedeninin köpüklü dalgalarla oynadığı kumsala varıncaya dek.

Aptallık ediyordu. Lily kendi kendine, *adamın bir tehdit unsuru olduğu falan yok*, dedi. Her ne kadar son üç gündür her akşam aynı falezin üzerinde belirdiyse de, Lily onun Cassie'yle konuşma girişiminde bulunmadığını biliyordu. Sadece falezin üzerindeki büyük bir kayanın üzerine oturup kızının ıssız kumsalda oyun oynayıpını izliyordu, o kadar.

Bekliyordu. Görünüşe göre sadece bekliyordu.

Hayır. Lily gerçekten de abartıyordu. Adam gökyüzünün keskin kızılığına inat kara bir gölgeden başka bir şey değildi. Adamı doğru düzgün göremiyordu bile. O zaman onun Oregon'un günbatımında beliren eşsiz deniz manzarasının tadını çıkarmaktan başka bir amacı olup olmadığını nasıl bilecekti ki?

Ama biliyordu işte.

Lily kızıyla arasındaki mesafenin son metrelerini aşarken sesindeki paniği bastırmaya çalışarak, "Cassie!" diye bağırdı. "Yemek vakti. Hadi gel artık."

Cassie köpüren dalgalara bir tekme savurarak, "Bir dakika anne," dedi. "Şu anda harika. Şey gibi..." Bir an duraksadı. "Huzur. Sence de öyle değil mi?"

Lily zorla gülümsedi. "Sabah da en az şimdiki kadar harika olacak. Eğer hemen şimdi sudan çıkmazsan o çılgın televizyon reklamlarındaki kuru üzüm gibi buruş buruş olacaksın." Eğilip, üzerinde Snoopy'den karamsar Schroeder'in oyuncak piyanosunu çaldığı kırmızı havluyu aldı yerden.

Cassie teslimiyetle iç geçirerek, "Tamam," dedi ve dönüp kumsala doğru attığı isteksiz adımlarla yürümeye başladı. "Ama olmayacağını biliyorsun."

Lily hızla havluyu Cassie'nin omuzlarına sardı. Adam hâlâ onları izliyordu. Lily o bakışların sanki gerçek birer dokunuşmuş gibi üzerlerinde gezdiğini hissedebiliyordu. Cassie'nin örgülü saçını, sardığı havlunun altından çıkarırken, "Ne olmayacağını?" diye sordu.

“Sabah bu kadar harika olmayacağını. Sabah da en az şimdiki kadar harika olacağını söylemiştin ya.”

“Affedersin. Sanırım ne dediğimi hiç hatırlamıyorum.”
Lily kızını hafifçe yazlık evlerine giden patıkaya doğru itelerken dalgasını geçerek, “Yaşlılık alametleri olsa gerek,” dedi.

Cassie patıkaya doğru yürümeye başladığında kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çatmıştı. “Buraya ilk geldiğimizde sabahları daha çok seviyordum, ama artık öyle değil,” dedi. “Geçen hafta bu saatlerin en güzeli olduğuna karar verdim. Kendimi şey hissediyorum... güzel.”

Lily içinde yükselen güçlü bir şefkatle, *Cassie zaten güzel*, diye düşündü. Evet, belki resimli kitaplardakiler kadar güzel değildi ama ufak tefek, güçlü, güneşin yüzünde sevimli çiller bıraktığı, çocukluğun verdiği pırıltıyla ıslıl ıslıl parlayan bir çocuktu. Lily kızının örgülü ıslak saçını şakayla çekiştirerek, “Bence hiç de fena değilsin,” dedi.

Cassie başını iki yana salladı. “Hayır. İçimden bahsediyorum. İçimin güzel olduğunu hissediyorum. Sıcacık, biraz heyecanlı ve şeyle dolu gibi...” sanki doğru kelimeyi arıyormuşçasına beceriksizce elini salladı, “...özel bir şeyle. Tıpkı Brahms çaldığım zamanlardaki gibi.”

“Kulağa daha çok Mozart gibi geliyor.”

Cassie suratını ekşitti. “Dalga geçiyorsun.”

Lily başını hayır anlamında salladı. “Hiç de değil. Sadece daha doğru ifadelerle düşünmeni sağlamaya çalışıyo-

rum. Mozart'ın tarzı huzurlu olabilir. Brahms ise daha sert ve güçlü. Hangisi?"

Cassie memnuniyetle başıyla onaylayarak, "Belki her ikisi de," dedi. "Evet, iki bölümü Mozart, bir bölümü Brahms."

Lily bir kahkaha patlattı. "Pekâlâ, bu gerçekten yeterince doğru oldu."

"Bunu kâğıda dökmek istiyorum."

Lily şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Cassie bir yıl önceki turneden beri hiç beste yapmamıştı. Ve Lily artık onun ilk konçertosunda başına geldiği gibi, insanların yoğun ilgisiyle karşılaşacağı korkusuyla yeni bir şeyler üretmeyi reddettiğini düşünmeye başlamıştı. Renk vermemeye çalışarak, "Yemekten sonra," dedi. "Duş, yemek, bulaşıklar, piyano. Eğer gerçekten degecek bir şeyse, aklında kalacaktır zaten."

Cassie'ye annesinin yüzüne bakıp, "Ama benim istediğim..." deyip sustu. "Duş, yemek, piyano," dedi karşıt telifiyle. "Bu gece bulaşıkları sen yıkasan... Yarın sıra bende olabilir."

"Anlaştık."

Gökyüzünün çarpıcı kızıllığı yerini dumanlı bir leylak rengine bırakırken samimi bir sessizlik içinde yürüdüler.

Cassie bir anda, "Sen yaşlı değilsin," dedi. "Neden öyle söyledin? Sen hiç yaşlanmayacaksın."

"Herkes yaşlanır, Cassie."

"Sen değil." Cassie, Lily'nin elini biraz daha sıkı tuttu.

“Sen tıpkı bir Bach fügen gıbisin. Her notası kristal berraklıkta, güçlü, akılda kalıcı. Hep de böyle olacaksın.”

Lily boğazına düğümlenen hislerini gizlemeye çalışarak, “Beni bir fügen karşılaştırmam konusunda sana güveniyorum,” dedi. “Acaba bu yaranki bulaşıktan da kaçma çabası mı, küçük hanım?”

Cassie haylazlıkla aydınlanan yuvarlak yüzünü annesine doğru kaldırdı. “Eğer işe yarayacaksa... Yarar mı acaba?”

“Hiç şansın yok.”

“Peki ya seni Mozart’la kıyaslarsam?”

Lily başını iki yana salladı.

“Hiç yumuşamıyorsun ama. Mozart bir elmas gibi ışıldar.”

Lily de bir an adeta bir çocuğun haylazlığı ve bir yetişkinin aklı arasında gidip gelen çok yüzeyli, albenili bir elmas gibi ışıldadı. İcini tepeden tırnağa bir şükran duygusu sardı. Cassie gibi bir mucizeye sahip olabilmek için ne yapmıştı? “Eğer evde senin gibi bir üçkâğıtçı varsa, yumuşamalıyım,” dedi.

“Seni kafalamaya çalışmıyorum.”

Lily şüpheyile tek kaşını havaya kaldırdı.

Cassie ısrarla, “Hayır, gerçekten kandırmıyorum,” dedi. “Bunu hiç denemedim.” Kıkırdadı. “Yani neredeyse hiç denemedim.”

“Neredeyse ve hiç?” Lily onu kınarcasına sesini yükseltti. “Net konuşur musun, tatlım?”

Cassie yüzünü ekşitti. “Sen de en az Profesör Kozeal kadar kötüsün. Netlik çok sıkıcı bir şey. Ben süslü konuşmaları daha çok seviyorum.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Ama bir piyano konçertosunda her ikisini de kullanmak zorundasın.” Lily bir an durdu. “Bu hayatta da böyle, Cassie.”

Cassie dönüp ona baktı. Usulca, “Ama sen yapmıyorsun,” dedi. “Senin hayatında hiç süslü konuşmalar yok. Neden sen de...”

Lily onun sözünü keserek, “Sen ikimiz için de yeterince yapıyorsun bunu,” dedi. “Belki de ben senin sandığından daha fazla Rachmaninoff’umdur, seni yumurcak.”

Cassie başıyla onayladı. “Bach.” Tam tepedeki sedir ağacından yapılmış, yıpranmış kulübeye varmak üzerelerdi ki Cassie birden durdu. “Bekle. Hoşça kal demeyi unuttum.”

“Ne?”

Cassie geldiği yöne dönmüştü. “Ona hoşça kal demeyi unuttum.”

Lily bir anda donup kaldı. “Ona mı?”

Cassie falezin üzerindeki karanlık silüete el sallıyordu. Lily onlara bakarken adam da elini kaldırıp, Cassie'ye el salladı. Bu içinde hiçbir kötülük barındırmayan, çok sıradan bir hareketti, ama Lily içindeki ürpertinin yeniden canlandığını hissetti. Ses tonunu normal tutmaya çalışarak, “Kim o Cassie? Seninle hiç konuştu mu?” diye sordu.

“Hayır.” Cassie bir kez daha el sallayıp önüne döndü. “Ama hep orada. Hiç fark etmedin mi?”

“Evet.” Lily bir an sessiz kaldı. Onu korkutmayacak ama tedbirli olmasını sağlayacak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Bazen yabancılarla çok samimi olmak çok doğru olmayabilir. Eğer seninle konuşmaya kalkarsa, senden ricam...”

“Ah, anne. O, çocuklara şeker veren şu garip tiplerden değil.” Cassie’nin sesi sabırsızdı. “O iyi biri.”

“Emin olamazsın. Dikkatli olmak her zaman iyidir.”

Cassie kaşlarını çatarak, “Eminim,” dedi. “O... beni seviyor.”

“Tanrı aşkına, Cassie. Az önce seninle konuşmadığını söylemiştin. Bunu nereden biliyorsun?”

Cassie kararlı ve inatçı bir ifadeyle, “O beni seviyor,” dedi.

Lily, Cassie işi inada bindirdiğinde onu fikrinden caydırmaya çalışmanın işe yaramayacağını biliyordu. Konuyu şimdilik erteleyip başka bir zamanda daha uygun bir açıdan yeniden açacaktı. Gülümsedi. “Ben ne dedim ki?”

Cassie’nin agresif hali biraz olsun kırılmıştı. “O tuhaf biri değil.”

“Eğer öyle diyorsan.”

Birkaç dakika sessizce yürüdüler. Cassie sessizliği bozduğunda merdivenlerden çıkıyorlardı. “Andrew.”

Lily sorgulayan gözlerle ona baktı.

“Bana kim olduğunu sormadın mı? Adı Andrew.”

“Nereden biliyorsun?”

Cassie şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Bilmiyorum.” Sonrasındaysa ifadesi yumuşadı. “Bir ara birilerinin ona seslendiğini duymuş olmalıyım. Tamam mı?”

Lily onu başıyla yavaşça onayladı. “Kulağa çok mantıklı geliyor.”

Ne var ki eylül ayının ortasıydılar ve kumsalın bu tarafı neredeyse bomboştu. Lily falezlerin üzerinde başka hiç kimseyi görmemişti. Hem de hiç kimseyi. Kapıyı iterek açarken titredi. Cassie’yi hafifçe itip odasına doğru yönlendirirken, “Banyoya,” dedi. “Sonra da ben yemeği hazırlarken pijamalarını ve sabahlığını giy. On beş dakikan var.”

Cassie başını olur anlamında salladı. Bir dakika sonra odasının kapısının, ardından çarparak kapatıldığı duyuldu.

Acaba hâlâ orada mıydı? Lily usulca döndü ve falezlerin orada üzerine kayalar serpilmiş kumullara doğru baktı. Karanlık neredeyse tüm gökyüzünü kaplamıştı ama yine de falezin üzerindeki karartıyı seçebiliyordu. Artık ortalıkta tadı çıkarılacak bir günbatımı da kalmamıştı, peki o halde neden hâlâ kahrolası evine gitmiyordu bu adam?

Adam sanki bu soruya cevap vermiş gibi ayağa kalkıp bir dakika kadar öylece durdu. Aşağıdaki karanlığa bakan ince, güçlü bir beden... Sonra arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Lily tam derin bir nefes almıştı ki, içini yeniden bir korku sardı. Artık adamı falezin tepesinde göremediğine göre, adam her yere gidebilir, her şeyi yapabilirdi. Hatta belki de falezden inen patikadan kumsala gidiyor, hatta belki de kulübelerine geliyor olabilirdi...

Lily kapıyı hızla çarpıp kilitledi. Bunu yapar yapmaz da kendini bir ahmak gibi hissetti. Çok aptalca davranıyordu. Adam muhtemelen kumsalın aşağısındaki kulübelerden birini kiralayan gözlüklü bir muhasebeciydi. Belki de her akşam faleze günbatımını izlemek ve karısıyla çocuklarından biraz uzak kalabilmek için geliyordu. Bu avuç içi kadar kulübelerde hep birlikte olmak bir süre çok zorlayıcı olabiliyordu. Evet evet, bu yalnızca karartıyı güçlü ve gizemli bir kalıba sokan Lily'nin hayal gücüydü.

Dönüp sert adımlarla mutfığa yürüdü. Bilinmeyen her şey ürkütücü olurdu zaten. Yarın akşam faleze giden patikayı tırmanıp adamla tanışacaktı. Eğer adam akıllı başında biriyse, belki de onu kulübeye kahveye bile davet edebilirdi. Ama eğer garip bir tipse bunun da üstesinden gelecekti, bu, adamı falezden aşağı itmek anlamına gelse bile.

Lily buzdolabının kapağını açarken memnuniyetle tebessüm edip sebzelikte marul ve domates aramaya başladı. Gizem bertaraf edildiğinde, diğer durumlar da kontrol altına alınabilirdi. Ve işte artık falezin tepesindeki adamın gizemi de çözülmeye başlamıştı. O silüetin bir adı vardı.

Andrew.

Cassie buzlu camlı duşakabinin arkasından, “Anne, Profesör Kozeal telefonda,” diye bağırdı. “Sonra aramasını söyleyeyim mi?”

Lily yüzünü ekşitti. Mara Kozeal’ın eninde sonunda izlerini bulacağını biliyordu, ama bunun bir haftadan fazla sürmesini umut etmişti. “Hayır, bir dakika daha telefonda tut. Şimdi çıkıyorum.”

Gölgesi duşakabinin ardında kaybolurken Cassie, “Ben de bunu demenden korkuyordum,” diye söylendi. “Bundan hiç hoşlanmayacak. Bana bağırp çağıracağını biliyorsun.”

“O sana asla bağırp çağırmaz. Sadece sorular soracaktır.”

Cassie, “Ne fark eder?” dedi ve kapıyı ardından kapayarak banyodan çıktı.

Lily suyu kapattı, duşakabinin kapısından dışarı adımını atarak havlusuna uzandığında yüzünde kederli bir tebessüm vardı. Cassie haklıydı. Profesörün soruları bazen gerçekten de işkenceli bir sorgulamaya benziyordu. Ve hiç şüphesiz Lily, Mara Kozeal’ın onu sorgulaması fikriyle yüzleşmek istemiyordu. Mara, Cassie’nin Mozart ayarında bir dâhi çocuk olduğu fikrindeydi. Bu yüzden Cassie için yaptığı planlara taş koyanlar karşısında çileden çıkacağı aşikârdı. Pekâlâ, Lily kendini bu savaşa hazırlasa iyi ederdi. Mara mükemmel bir öğretmendi. Ve eğer Cassie’nin dehasına

inanmasaydı, hiçbir karşılığı olmadan ona öğretmenlik yapmazdı. Tanrı biliyor ya Lily, Mara'nın yarısı kadar bile iyi olan bir öğretmen tutamazdı, ama Cassie'nin sömürülmesine de izin veremezdi. Bir yıl önceki yurtiçi konser turnesi Cassie'ye hatırı sayılır bir eleştirel övgüye ulaşma imkânı vermişti ama, sürekli seyahat etmesi ve gazetecilerin yoğun ilgisi sebebiyle turnenin sonunda gerilmiş ve ruh gibi görünmeye başlamıştı. Cassie'nin olağanüstü yeteneklerinin olduğu doğrudu, fakat hâlâ bazı ihtiyaçları olan küçük bir kız çocuğuydu. Ve Lily kızının çocukluğunun elinden alınmasına asla izin vermeyecekti.

Lily bornozuna sarınıp kemerini bağladı ve yatak odasına geçerek paralel hattın telefonu açtı. "Merhaba, Mara. Pekâlâ, Cassie, sen artık telefonu kapatabilirsin."

Cassie oturma odasındaki paralel hattı sesindeki rahatlamış ifadeyle, "Hoşça kalın, Profesör Kozeal," diyerek kapattı.

On beş dakika sonra Lily elindeki ahizeyi yerine koydu. Kendini sanki savaştan çıkmış gibi hissediyordu. Tanrım, ne inatçı kadındı bu. Oturma odasına gidip doğrudan Cassie'nin oturduğu duvar piyanosunun yanına yürüdü. "Haydi yatağa," dedi. "Saat onu geçti."

Cassie önündeki kâğıda bir nota daha çizerken, "Beş dakika daha," dedi. "Yarın biraz geç kalkarım."

"Sen hiç geç kalkmazsın." Lily yürüyüp Cassie'nin elindeki kalemi aldı ve piyanonun üzerine bıraktı. "Gün do-

ğarken kalk ve kahvaltıdan önce çalış. Hem bu sayede gece boyunca besteleyeceğin müziği kafanın içinde dinlemiş olursun. Böylesi senin için her zaman daha iyi.”

Cassie önündeki yarıyı çoktan notalarla dolmuş kâğıda hevesle bakıp pes etti. “Tamam.” Piyano taburesinden kalkıp çıplak ayaklarıyla odasına doğru yürüdü. “Bence Profesör Kozeal sinirden deliye dönmüş durumda. Sürekli senin beni San Francisco’dan alıp Oregon’un ıssızlığına getirdiğini geveleyip durdu. Seni de azarladı mı?”

“Lanet okudu diyemem, küçük hanım.” Lily, Cassie’nin peşi sıra yatak odasına doğru yürüdü ve Cassie sabahlığını çıkarırken yatağın üzerindeki örtüyü açtı. “Durumu ona açıkladığımda çok anlayışlı davrandı. Sadece sana San Francisco’da ders verdiği için orada daha iyi olacağını düşünüyor.” Lily suratını astı. “Eminim ki senin için kiraladığım duvar piyanosunu görse kalpten gider. Steinway piyanonu geldiğimiz yerde neden bıraktığımı asla anlayamayacaktır.”

Cassie yatağına tırmanıp sırtını yastıklara gömdü. “Geri dönecek miyiz?”

Lily, Cassie’nin örtüsünü omuzlarının altına sıkıştırdı. “Bu kulübe çok salaş ve burada Steinway de yok. Geri dönmek ister misin?”

“Hayır.”

Lily eğilip kızının şakağına bir öpücük kondururken gülümsüyordu. “O halde ikimiz de kendimizi hazır ve daha

iyi hissedene kadar gitmiyoruz. Zaten önümüzdeki beş haftanın kirasını da ödedik.”

“Harika.” Cassie gözlerini kapadı. “Burayı seviyorum. Çok güzel bir yer.”

“Evet, öyle.”

Cassie esneyerek yan döndü. “Bir de müzik. Daha önce hiç böyle bir müzik duymamıştım. Rüzgâr ve deniz...”

Lily yatağın başucundaki komodinde duran müzik kutusunu alıp kurdu ve yeniden yerine bıraktı. Bunlar gece ritüelleriydi. Lily de tüm bunları en az Cassie kadar seviyordu. Abajuru kapattı. “Bu çok iyi, tatlım.”

Cassie’nin sesi müzik kutusunun nameleriyle birlikte uykulu birer mırıltıya dönüştü. “Sence de ilginç değil mi? O müziği günbatımı dışında duyamıyor oluşumuz yani. O anda öylesine net ki. Çok güzel, anne.”

Lily boğazının düğümlendiğini hissetti. “O halde bir an önce uyu ki sabah duyduklarını kâğıda dökerebilesin.”

“Evet, yarın bunu...” Cassie’nin solukları giderek derinleşirken kelimeler ağzında kaybolup gitmişti.

Lily durup kızına uzun uzun baktı. Artık karanlık odasına gidip fotoğrafları üzerinde çalışabilirdi. Yatmadan önce fotoğraf filmlerini yıkayıp büyötmek için üç saati vardı, Landaür binasının lobisinin siparişlerinin iki hafta süresi kalmıştı. Artık Cassie’nin de ona ihtiyacı kalmamıştı. Yüzüp, deniz kabukları topladığı ve kendisi dışında hiç kimse-

nin duyamadığı bir müziği dinlediği bir günün ardından yorgun düşmüştü. Tanrım, ne kadar da tatlıydı. Dürüst, hassas, afacan, bazen çocuk, bazen yetişkin ama hep sevgi doluydu. Cassie'nin olağanüstü yeteneği ertesi sabah ansızın ortadan kayboldu bile o yine de çok özel bir çocuktuk. Lily geçen yıl tüm dünya onun dehasını keşfettiğinde Cassie'nin nasıl da gündün güne daha sessiz ve şaşkın bir çocuğa dönüştüğünü gördüğünde, onun sıradan bir çocuk olmasını ne kadar da arzuladığını anımsadı. Ne var ki Cassie böylesine zevk alırken Lily müziğin yok olmasını nasıl isteyebilirdi ki? Cassie'nin spot ışıkları altında olmadan da yaratıcı olmasının bir yolu olmalıydı ve ne olursa olsun Lily bunun bir yolunu bulacaktı. Kolay olmayacaktı, ama bir çocuk sahibi olmaya karar verdiği andan itibaren kolay olan ne olmuştu ki? Buna rağmen aldığı karardan asla pişman olmamıştı. Cassie'nin karnının içinde kıpırdadığını hissettiği ilk andan itibaren bildiği tek şey, tutkulu bir minnet hissi duyduğu ve ona ihtiyacı olan sevgi ve ilgiyi her daim vermekteki kararlılığı olmuştu.

Doğrulup arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. Pekâlâ, ilgi göstermek maddi desteği de kapsıyordu ve Lily şu an vakit geçirmekle meşguldü. Bir fotoğrafçı olarak kariyeri yeni yeni parlamaya başlamıştı ve bugünlerde iki yakayı bir araya getirmesi hayli zordu. Yapılması gereken işler vardı.

Lily tam kapıyı ardından kapatmak üzereydi ki yatağın olduğu yerden zar zor duyulabilen bir mırıltının yükseldiği-

ni duydu. Durup, Cassie'nin uyanıp uyanmayacağını kontrol etti. Hiçbir ses duymadığında kapıyı yeniden kapatmaya yeltendi. O kısık ses yine yükseldi. Bu kez daha netti. Lily elleri kapının tokmağında donup kaldı.

“Andrew...”

Ertesi akşam adam falezlerin üzerinde değildi.

Lily bütün gününü kumsalda Cassie'ye göz kulak olarak geçirdi. Karşı savaşa öylesine hazırlanmıştı ki fırsatı elinden kaçırdığında kendini çok kötü hissetmişti. Cassie'nin dalgalarla oynayışını seyrederken kollarını çıplak dizlerine dolamış, kumların üzerinde oturuyordu. “Görünüşe göre arkadaşın Andrew bizi terk etmiş.”

Cassie kendini suyun içine atıp ellerini ıslak kuma gömdü. Suyun üzerinde yansıyan kırmızı çizgilere bakarak kaşlarını çatı. “Ne?”

“Boş ver.” Cassie kendi müziğine kulak vermişti ve Lily kızının şu an için kendini kaybettiğinin farkındaydı. Bir an Lily'nin içini ürpertici bir yalnızlık hissi kapladı ancak bu duyguyu çabucak kovdu. “Önemli değil.”

“Aaa, sen şeyden bahsediyorsun.” Cassie ellerini kumda biraz daha derine gömdü. “Andrew buralarda bir yerlerde olmalı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Merhaba.” Lily birden arkasından gelen derin bariton sesle olduğu yerde sıçradı. “Bu akşam nasılsın, Cassie? Ya siz Bayan Deslin?”

Lily sertçe dönüp omzunun üzerinden sesin geldiğı yöne bakarken fena halde gerilmişti. Uzunca bir adam onlara doğru yürüyordu. Batan güneşin göz alıcı ışıkları Lily’nin adamı ayrıntılarıyla görmesine engel olsa da hareketleri gayet aşikârdı. Adam yaklaştıkça Lily gerilen kaslarının biraz olsun gevşediğini hissetti. Bu genç adam bir tehdit olmaktan çok uzakta gibiydi. Yirmi dört ya da yirmi beş yaşından fazla görünmüyordu ve Güney Kaliforniya takvimlerindeki üniversiteli genç adamlar gibi naif ve duygusal zarafete sahip birine benziyordu. Güneşte solmuş kot pantolonu kaslı bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde sıvanmış, üzerindeki asıl rengi zar zor seçilen deniz mavisi tişörtü tuz ve güneşin etkisiyle yer yer beyazlaşmıştı. Çıplak ayaklarıyla onlara doğru yürüyor ve sanki ayak başparmaklarının kumlara değmesinden son derece memnun görünüyordu.

Cassie sırtıp elini sallayarak, “Andrew!” dedi. “Ah, harika. Nihayet falezlerden aşağı indin. Neden daha önce gelmedin ki?”

Lily şaşkınlıkla Cassie’nin adamla sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi konuştuğunu fark etti. Acaba Cassie onu tanımadığına dair yalan mı söylemişti?

“Henüz vakti gelmemişti. Konçerto nasıl gidiyor?”

Adam artık sadece birkaç metre uzaktaydı ve Lily onun güneşin sararttığı koyu kumral saçlarıyla Oregon sahillerindekinden daha güçlü bir güneşle bronzlaşmışa benzeyen teneini daha net görebiliyordu.

Cassie, “İyi,” diyerek yüzüne bakmak üzere ayağa kalkıp ona doğru döndü. “Konçerto çalıştığımı nereden biliyorsun?”

Lily de ayağa kalkarak, “Evet, nereden biliyorsunuz?” dedi. Şortundaki kumları silkelerken sanki her an saldırmaya hazırmiş gibi duruyordu. Cassie’ye doğru bir adım daha yaklaştı. “Görünüşe göre kızımın ne yaptığıyla yakından ilgileniyorsunuz, Bay...” Sesi alenen kısılmıştı.

“Ramsey. Andrew Ramsey.” Gülümsedi. Yüzündeki tebessümle içinin ışığı sanki yüzüne yansımış gibiydi. “Sadece tahmin ettim. Cassie’nin son konçertosu onu epey meşhur etti. O yüzden şu anda da bir konçerto üzerinde çalışıyor olması oldukça mantıklı.”

“Tamamen yabancı birinin kızımı tanıyor olması da oldukça mantıklı mı? Cassie henüz ünü herkesçe bilinen biri sayılmaz.”

Cassie aceleyle, “Tamam, anne,” dedi. “O aslında pek de...” Susup Andrew’a bakarak yüzünü buruşturdu. “Annem aslında kaba davranmak istemedi. Sadece beni korumaya çalışıyor. Şu aralar etrafta çok fazla garip tip var, biliyorsun.”

Adam usulca, “Biliyorum,” dedi. “Ayrıca seni koruma konusunda da oldukça haklı. Ben olsam ben de aynı şekilde davranırdım.”

Lily hiddetle, "Benim için özür dilemene hiç de gerek yok, Cassie," dedi. "Bay Ramsey'yle konuşmamı bitirene kadar kulübeye gitsen iyi olur."

"Anne, sana kötü niyetli birisi olmadığını söyledim. Aslında kendin de göreceksin ki biraz..."

"Seninle sonra da görüşebiliriz, Cassie." Andrew Ramsey küçük kıza bakarak gülümsedi. "Önce annenle konuşup bu yanlış anlaşılmayı düzeltmemi izin ver."

"Tamam." Cassie isteksizce kulübeye giden yola yöneldi. "Ama seni kovalamasına izin verme. Anlamasını sağla."

"Emin olabilirsin."

Lily hışımla dönüp yeniden adama bakarken, "Bunu yapsanız çok iyi olur," dedi. "Bu olanlar hiç hoşuma gitmiyor. Lanet olsun. Cassie sizi tanıyor, üstelik bana sizinle hiç konuşmadığını söylediği halde. Kızım bana daha önce hiç yalan söylemezdi. Ve ben gitgide çileden çıkıyorum."

Andrew Ramsey sakince, "Cassie, size yalan söylemiyor," dedi. "Ama evet, beni tanıdığı doğru. Belki bir içgüdüdür bu. Daha önce sizin de ilk kez gördüğünüz birini daha önceden tanıyormuş hissine kapıldığınız olmadı mı hiç?"

"Dejavu mu diyorsunuz yani? Buna kimse inanmaz, Bay Ramsey. Cassie'yi neden izliyorsunuz? Sanırım son üç akşamdır yaptığınız bu şeyi inkâr edecek haliniz yok."

Adam başını hayır anlamında salladı. "İşin aslı, beş gün oldu. İlk iki akşam beni fark etmediniz." Kahverengi gözleri

birden ışıldamaya başladı. “Sandığımdan daha sabırlı çık-tınız. İkinci akşamın sonunda benimle yüzleşmeye faleze çıkarsınız diye bekliyordum.”

“Bu akşam tam da bunu yapmayı planlıyordum.”

“Yapmanızı bekliyordum. O yüzden sizi bu dertten kurtarıp kendim gelmeye karar verdim. Söyler misiniz, benim ger-çekten Cassie için bir tehdit olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Nereden bilebilirim ki?” Doğrudan Andrew’un gözle-rinin içine baktı. “Ama bunu öğreneceğim. Eli yüzü düzgün, standart bir Amerikalıya benzemeniz sizin gerçekte kim ol-duğunuzu göstermez. Toksik atık çöplüğünde büyüyen çok sayıda güzel kır çiçeği duydum ben.”

Adam kendi kendine güldü. “Beni güzel olarak nite-lendirdiğiniz için teşekkür ederim, ama daha önce bir toksik atık çöplüğüyle kıyaslandığım olmamıştı hiç. Gerçekten de çok orijinal bir üslup.” Yüzündeki tebessüm birden silindi. “Eğer Cassie’nin dediği gibi şüphelendiğiniz garip bir tip olsaydım ne yapacaktınız?”

“Kovalayacaktım.”

“Peki ya eğer kaçmasaydım? Polisi mi arayacaktınız?”

“Polis çoğu zaman suç işleninceye kadar çok da etkili olamıyor. Bu yüzden meseleyi kendim hallederdim.”

Andrew şaşırır mışa benziyordu. “Nasıl?”

Lily tatlılıkla gülümsedi. “Kulübemde 32 kalibrelik bir Smith Wesson tabanca var. Eğer Cassie için bir şekilde tehdit

unsuru olduğunuzu öğrenseydim, anatominizde pek çok erkeğin gereğinden fazla önem verdiği yerinizden vururdum sizi.”

Andrew kıkırdadı. “İşte bu yeterince etkili.”

“Hem de çok.” Lily bakışlarını adamın yüzünde gezdirdi. “Ama nedense sizin bir sapık olduğunuzu sanmıyorum.”

Bir tebessüm gelip Andrew’un dudaklarının üzerine yerleşti. “Teşekkür ederim.”

“Ama yine de, en az onun kadar kötü bir şey olabilirsiniz. Hangi dergi için yazıyorsunuz?”

“Ah, şimdi de ahlaksız bir gazeteci mi oldum?”

“Tam isabet değil mi? Cassie’nin kim olduğunu biliyorsunuz ve neredeyse bir haftadan beri onu sinsice izliyorsunuz.”

“Onu sinsice izlemedim.”

“Peki o halde falezlerin üzerindeki bakışlarınıza ne ad verirdiniz?”

“Keyif.” Kulübenin merdivenlerini tırmanan Cassie’nin minik bedenine baktı. “Zevk. O harika biri, öyle değil mi?”

“Evet.”

Şimdi Lily’ye bakıyordu. “Siz hâlâ benim Cassie’nin yüzünü *National Enquirer* dergisine koymak için burada olduğumu düşünüyorsunuz, öyle mi?”

“Siz çok fazla şey biliyorsunuz, Bay Ramsey ve ben tesadüflere hiç inanmam.”

“Adım Andrew.” Adam bir süre Lily’nin yüzüne bakmaya devam etti. “Zavallı Lily, sanırım bu koruyucu anne kaplan

davranışın için seni suçlayamayacağım. Hayat senin için de pek kolay geçmedi, öyle değil mi?”

Lily donup kaldı. “Pekâlâ, arşivinizde bana dair ne gibi dosyalar var bakalım?”

Andrew gözlerinde anlayışlı bir bakışla başını iki yana salladı. “Ben gazeteci değilim, Lily. Emin ol yüzünü bir daha bir skandal haber sayfasında görmeyeceksin. Sana söz veriyorum.”

Bir daha mı? *Biliyordu*. Lily bir an sanki birisi karnına bir yumruk indirmiş ve nefesini ciğerlerinden söküp almış gibi hissetti. Hiddetle, “Sen kimsin?” diye sordu.

“Andrew Ramsey. Kimliğimi görmek ister miydin?”

Lily sabırsızca elini salladı. “Pekâlâ, ismin konusunda doğru söylediğini varsayıyorum. Ama neden buradasın?”

“Çünkü artık gelmem gerekiyordu. Çok uzun süredir tek başına savaş veriyordun. Aslında daha önce gelmek istedim, ama senin buna hazır olduğunu sanmıyordum.” Başını iki yana salladı. “Ama şimdi artık bunun bir önemi yok. Tüm bu sebepleri boşa çıkaran bir şey oldu.”

Lily kaşlarını çatı. “Neden bahsettiğini anlamıyorum. Bu-
raya neden geldiğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?”

Andrew suratını buruşturdu. “Söylemeye çalışıyorum. Bu durum benim için de çok tuhaf. Sanırım gözümü korkuttun.”

Lily ona inanmıyordu. Daha önce hiç böylesine tepeden tırnağa özgüven olan birisine rastlamamıştı.

“Saçmalık.”

Andrew bir kahkaha patlattı. “Sanırım ancak önemse-
diğim kişiler gözümü korkutabiliyor.”

Lily’nin yüzünde gezinen gözleri yumuşacık, adeta ok-
şar gibiydi. Öyle ki Lily bir an nefessiz kaldığını hissetti.
Gergin yüzündeki kapkara gözleri ısıltı ısıltı yanarken istemsiz
bir hareketle bir adım geri çekildi.

“Artık bu saçmalığa katlanamayacağım. Beni tanıyor
olmanız imkânsız.”

Adam yılgınlıkla başını salladı. “Tanrım, çok ürkeksin.
Ben senin için yabancı olabilirim ama sen benim için değil-
sin.” Bir an durdu. “Cassie de öyle. Ben Cassie için asla bir
tehdit olamam, Lily.”

“Hoş sözler. Peki, bunu nereden bileceğim?”

Andrew bir an tereddüt etti ancak sonra usulca, “Çünkü
ben Cassie’nin babasıyım,” dedi.

İkinci Bölüm

Lily boş gözlerle, "Sen çıldırmışsın," dedi.

Andrew başını hayır anlamında salladı. "Cassie benim çocuğum. İspatlamamı ister misin? Dokuz yıl önce ekim ayında Franklin Üniversitesi'nde Doktor Henry Slodak'ın muayenehanesinde yapay dölllenmeyle hamile kaldın. Sonraki yıl, yirmi sekiz mayısta Cassie doğdu. Doktor sahte belgelerle çoktan ölmüş Joel Deslin diye biriyle evlenmişsin gibi gösterdi."

Lily büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Bunu nereden öğrendin?" Bir an durup elini rahatsızlıkla kestane kahvesi saçlarının arasından geçirdi. "Henry Slodak etik biridir. Tüm bunları sana o anlatmış olamaz. Ona *güveniyordum*."

"Ona güvenmekte haklıydın, Lily. Dölllenme başarılı olduktan sonra, bundan kimseye bahsetmedi."

"Ama sana söyledi. Bunu nasıl sağladın? Ona para mı verdin?"

“Hadi ama. Senin için herkese güvenmenin kolay olmadığını biliyorum, ama Henry onurlu bir adam ve senin gerçek bir dostun.” Sesi çok nazikti. “Sana söz verdikten sonra bundan hiç kimseye bahsetmedi. Donör olarak benden rızam istenmişti. Bağış işine girmeden önce bizim Henry’yle yaptığımız sözleşme bu yöneydi.”

“Biz mi?”

“Clanad.” Birden duraksadı. “Bir araştırma kurumunu içinde barındıran bir tür cemiyet.”

“Kadınları hamile bırakmak için üniversite öğrencilerini kiralayan bir cemiyet mi? Tanrım o zamanlarda ancak on yedi ya da on sekizinde olmalıydın.”

Andrew güldü. “Senden sadece dört yaş küçüktüm. O yüzden sakın kendinden yaşça küçük biriyle beraber olmuşsun gibi hissetme. Yaşıma göre oldukça olgundum aslında.” Yüzünü ekşitti. “Mecbur olmasaydım, sperm bağışında bulunmazdım. Sekse olan böyle bir yaklaşımı doğru bulmuyorum.”

“Henry bağışçıların çoğunun okul ücretini çıkarmak için paraya ihtiyacı olan üniversite öğrencileri olduğunu söylemişti.” Beyninin içinde gezinen düşüncelerden aklına yatanları ayıklamaya çalışırken şaşkın görünüyordu. “Ama ben senin bir şekilde... daha büyük olduğunu düşünmüştüm.”

“İşte şimdi daha büyüğüm. Arayı kapatmak için çok çalıştım.”

“Bu çok saçma. Neredeyse otuz yaşındayım ve bu da

demek oluyor ki sen yirmi beş ya da yirmi altısın. Arayı kapatman mümkün değil.”

“Dokuz yıl önce de böyle düşünmenden korkuyordum.” Onu başıyla nazikçe onayladı. “Ama şimdi artık yaşıma göre ne kadar olgun olduğumu görebileceğimi düşünüyorum.”

“Seni göreceğim falan yok.” Lily’nin sesi titriyordu. “Senden bir an önce gidip bizi yalnız bırakmanı istiyorum. Cassie benim.”

“Onu sana ben verdim.”

“Hayır.” Lily derin bir nefes alıp sesini kontrol altında tutmaya çalıştı. “Bu kişisel bir şey değil. Cassie üzerinde hiçbir hakkın yok. Henry donörün onun üzerinde hak iddia edemeyeceğini söylemişti.”

“Ben Cassie üzerinde hak iddia etmiyorum. O senin, Lily.”

“Teşekkür ederim. Çok nazıksın.” Lily’nin sesindeki alay açıkça okunuyordu.

“İkinize karşı da nazik olmak istiyorum. Bırak yardım edeyim, Lily. Cassie’yi almaya çalışmıyorum. Senin bana vermediğin bir hakkı zorla alamayacağımı biliyorum.”

“Güzel. O halde git buradan.”

“Gidemem.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü Cassie’nin de hakları var.” Bir an durdu. “Eğer gerçekten istediğine karar verirse, benim ona sunabileceğim her şeyde hakkı var.”

“Onun sana ihtiyacı yok. Benim de öyle.”

Andrew cevap vermedi.

“Sen haberim olmadan Cassie’yle görüşüp onu etkilemeye mi çalışıyordun yoksa?”

Andrew’un yüzünde acı bir ifade belirdi. “Onunla henüz konuşmadığımı söyledim. Belki de zamanla beni tanıdıkça, yalan söylemeyeceğimi de anlarsın.”

“Zaman içinde seni tanımaya falan niyetim yok.” Lily her iki elini de yumruk yapmıştı. “Son dokuz yıldır hiç kimseden yardım almadan yaşadım ve şu anda da kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Henry sana bizi nerede bulabileceğini hiç söylememeliydi.”

“Henry’nin başka çaresi yoktu. Kaldı ki, seni de çok sever. Bunca yıldır bir başına mücadele etmen onun da hoşuna gitmiyordu.” Andrew bir omuzunu belli belirsiz silkti. “Ama senin yardım kabul etmeyeceğinden de emindi. Önce yaralarının iyileşmesi gerekiyordu ve herhangi bir yardımı kabul etmeden önce yardıma ihtiyacın olmadığından emin olman gerekiyordu.”

“Ağır ol bakalım. Ne düşünerek burada olduğunu bilmiyorum ama gitsen iyi olur. Cassie de, ben de seni istemiyoruz, sana ihtiyacımız yok.” Lily arkasını dönüp sahilde yürümeye başladı.

“Umarım yanılıyorsundur.” Andrew’un sesinde hüznü vardı. Bir süre Lily’nin arkasından baktı. “Yüce Tanrım, umarım yanılıyorsundur.”

Lily’ye kulübeye giden patikayı neredeyse koşar adımlarla yürüyordu.

“Dinlemedi mi?”

Andrew bakışlarını Lily’den ayırdığında Gunner Nil-
sen’in falezlerden aşağı inen patikadan geldiğini gördü. Ke-
derle arkadaşına gülümsedi. “Dinlemeyeceğini biliyordum
ama bunu denemek zorundaydım. Artık korkmaya başladı
ve ben de buna dayanamadım. Zaten hayatı boyunca yete-
rince korku ve acı görmüş.”

“Peki ya sen, sen görmedin mi?” diye sordu Gunner.
“Senin acın öylesine bir şey ki Clanad’ın herhangi bir üyesi
tek bir seansta senin yaşadığın acıyı yaşasaydı, travma yaşa-
ması kaçınılmazdı.”

Andrew başını hayır anlamında salladı. “Bu çok başka.
Ben o acıyı çekerken kurban değilim. Bu benim tercihim.”

Gunner bir an sessiz kaldı. “İşleri gizli de yürütebilirdin.”

“Hayır!” dedi Andrew hiddetle. “Her şey Lily’nin ko-
şullarına göre olacak. Adil bir muameleyi hak ediyor. Dü-
rüstlüğü de.”

“Umarım öyledir.” Gunner, Andrew’un omzuna birkaç
kez hafifçe vurdu. “Hadi, Quenby bizi bekliyor. Ayrıca bu
akşam Jon’u arayacağına söz verdin. Bu gece daha fazlası-
nı yapamazsın zaten. Lily son on yıldır yaralarıyla yoluna
devam etmiş biri, birdenbire sana güvenmesini bekleyemez-
sin. Bırak önce biraz söylediklerini hazmetsin. Yarın sabah
yine görürsün onu.”

“Tabii eğer yarın sabah burada olursa.” Andrew kulübe-ye doğru baktı. “Korktu. Benden neden bu kadar korktu ki?”

Gunner, “Neden olduğunu biliyorsun,” dedi. “Cassie yüzünden. Aslında en başından başka birinin donör olması-na izin vermeliydin.”

“Yapamazdım. Lily’yi gördüğüm andan itibaren artık olmazdı.” Andrew dönüp, Gunner’yla birlikte yürümeye başladı. “Şimdi çok değişmiş.”

Gunner onu başıyla onayladı. “Çok güzel bir kadın.”

Lily güzelin de ötesindeydi, diye düşündü Andrew. Onu ilk gördüğünde Lily henüz on dokuz yaşındaydı. Uzun, ıslıl kestane rengi saçları, kocaman koyu renk gözleriyle çekici, saf ve de gencecikti. Şimdi saçları daha kısaydı. Ancak omuz hizasında, altları içcri kıvrık, ısıldayan bir çan gibiydi. Gelişmiş, olgunlaşmıştı. Her ne kadar o gençlik pırıltısını kaybetse de varlığına karakter, neşe ve anlayış katmıştı. O uzun, ince bedeni daha kıvrak ve kadınsı görünüyordu. Adımlarında kararlılık vardı. Göğüsleri daha seksi, uzun, zayıf bacakları bronz ve düzgündü.

Andrew kasıklarında bir kez daha aynı kıpırtıyı hissedip kendine engel olmaya çalıştı. Şimdi sırası değildi. Yapmak zorunda olduğu şeye seksi karıştırmayacaktı. Dudaklarını büktü. Lily görünürlerde olmadığına bunu söylemek kolaydı, ama tam karşısında durup kumların üzerinde onun üstünde olmanın nasıl bir his olacağını hayal ederken bunu

yapmak hiç kolay değildi. Bacaklarının arasında gidip gelirken yüzünü izlemek, onun o uzun bacaklarını sevgiyle, çaresizlikle, ateşle beline sardığını hissetmek...

“Andrew.”

Andrew, Gunner’ya bakıp da onun eğlenircesine gülümsediğini gördüğünde kendi kendine güldü. “Lanet olsun, hilkat garibesi gibi sırtımayı kes artık.”

“O halde sen de duygularını böyle kabak gibi ortaya serme,” diyerek kıkırdadı Gunner. “Onun için öylesine ya-nıyorsun ki, kendini koruyacak durumda değilsin.” Gunner’nın gözleri Andrew’un vücudunun alt bölümüne kilitlendi. “Bu çok açık.”

“Belki de seni yanımda hiç getirmemeliydim. Ayrıca hiçbir şeyin kabak gibi meydanda olduğu falan yok.”

“Şu an bir kör bile gelse, durumunu alenen okuyabilir.” Gunner birden durgunlaştı. “Beni yanında istemeseydin bile, Jon yine de beni seninle gönderirdi. Bu sadece senin kişisel meselen değil, Andrew. Cassie tüm Clanad’a ait. Ve Clanad kendine ait olanı korur.”

“Cassie’yi ben koruyabilirim.”

“Belki de. Ama bu senin işin değil. Sorun giderici olan benim. Senin yeteneklerin başka yönde.”

“Eğer Quenby’yi yanında getirdiysen, insan tehlikenin büyük olmasına ihtimal veremiyor.”

“Quenby çok inatçı olabilir. Ama seni önemsiyor,” diye ekledi Gunner. “Ayrıca çocuklarla arası çok iyi olduğu için,

olur da Cassie'yi bir süreliğine Lily'den uzaklaştırırsak diye onun yakınlarda bulunmasının iyi olacağını düşündüm.”

“Bunu yapamayız.”

“Eğer Cassie'nin güvenliği söz konusu olursa bunu yapacağız.” Gunner'nın ses tonu acımasızdı. “Ve sen de çok iyi biliyorsun ki son ana kadar böyle bir durum olursa sen de buna müsaade edeceksin.”

“Belki de gerek kalmayacak,” dedi Andrew falezlere çıkan patikaya tırmanırken. “Tabii eğer yeterli zamanımız olursa.”

Gunner, Andrew'u takip ederken onu cevaplamadı. Her ikisinin de çok iyi bildiği bir gerçek üzerinde konuşmak yersizdi.

Zaman azalıyordu.

“Cassie, bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum. Bay Ramsey buraya davet edilmeyecek ve eğer bir daha kumsala gelecek olursa onunla konuşmayacaksın.” Lily sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. Tanrım, ancak bu çok zordu. Cassie neden bir türlü vazgeçmiyordu? Lily kapıdan içeri girdiği andan itibaren Cassie tıpkı bir köpeğin terliğe yapışıp kalması gibi Andrew konusuna takılıp kalmıştı. Şimdi artık gözyaşlarıyla dolu bir tartışmanın ardından, Cassie'nin hayal kırıklığı yerini öfkeye bırakmıştı.

“Sen bu adamı tanımıyorsun bile. Bu şekilde bir öfke nöbeti geçirmen için hiçbir sebebin yok.”

Cassie, “Neden?” diye sordu. “Bana görüşmeme nedenimizi söylememen aptallık. Daha önce bana hiç bu kadar bağırma mıştın. Hep sebebini açıklardın.”

“Benim senin için en doğru olanı yaptığımı kabullenmen gerek.”

Cassie başını hiddetle salladı, öyle ki kahverengi örgüsü sağa sola savruldu. “En doğru olanı yapmıyorsun. Andrew bana zarar vermez. İkimize de vermez. Bunu neden göremiyorsun?”

“Cassie, bu kadarı yeter. Şimdi, ben yemeği hazırlayana kadar gidip duş al.”

Cassie odanın diğer ucundan annesine bakmakla yetindi.

“Cassie!”

Bu kez topuğunun üzerinde dönüp yatak odasına doğru ilerledi. “Yemek yemeyeceğim.”

Lily artık bu kadarına dayanamadı. “Bekle.” Boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. “Bunu anlamamanın senin için zor olduğunun farkındayım, ama benim seni incitecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun. Andrew bir yabancı. Senin için bu kadar önemli olamaz.” Lily gülümsemeye çalıştı. “Sanırım bu gece bir saat daha geç yatmana ve konçertonun üzerinde çalışmana izin verebilirim.”

Cassie omzunun üzerinden annesine baktı, ela gözleri

yaşlarla doluydu. “Bu gece çalışmak istemiyorum. Müziği duyamıyorum.” Odasına girip ardından kapıyı kapattı.

Lily kendi kendine, *ama daha önce, kumsalda otururken duyuyordu*, diye düşündü. Andrew Ramsey tünediği yerden inip gelene kadar Cassie’yle birlikte ne kadar da huzurlu ve mutluydular. Şimdiyse ellerinde sadece öfke ve sarsıntı vardı. Andrew ne diye onlardan uzak kalmamıştı sanki? Lily’nin şu an hayatında en son ihtiyaç duyduğu şey Andrew’un babalık vasfını yerine getirebileceğine inanmış bir çocuktur. Ramsey okulunu yeni bitirmiş olmalıydı. Erkek- si, güçlü fiziğinin altında ılık saçan bir gençlik vardı sanki. Özgüveni biriktirdiği deneyimlerden çok içinden gelen bir güce bağlı gibiydi. Pekâlâ, Andrew Ramsey deneyimlerini gidip başka bir yerde de edinebilirdi.

Lily, Cassie’nin birkaç dakika önce ona nasıl baktığını anımsadığında içinin acıdığını fark etti. Tanrım, Cassie ona daha önce hiç böyle bakmamıştı. Bu gizem onu neredeyse hasta etmişti. Lily kendi kendine, *ama Cassie bunun üstesinden gelecektir*, diye düşündü. Ertesi sabah kızı Andrew Ramsey’yi çoktan unutmuş olacaktı.

Hayır, Lily kendini kandırıyordu. Cassie’nin unutacağı falan yoktu. Cassie nadiren bir şeyleri unuturdu, ayrıca çok da sabit fikirliydi. Sanki kaderin bir cilvesi gibi, Andrew Ramsey’ye bağlanmıştı. Bu Andrew ve annesi arasında kalmasına sebep olacak olsa da bu fikrini değiştirmeyecekti.

Lily gözlerinde görmesini zorlaştıran yaşlarla ön kapıya yöneldi. Midesi adeta düğüm düğüm olmuştu. Bir şeyler yiyemeyeceğini de, yatağına gidip uyuyamayacağını da çok iyi biliyordu. Bir dakika sonra, ahşap verandada, aşağıda ay ışığının gri renkli dalgalarının sahildeki kayaları dövüşünü izliyordu.

“Bırak onunla konuşayım.”

Lily birden sıçrayarak hızla verandaya çıkan basamakların olduğu yere döndü.

“Aslında ikinizi de yarın sabaha kadar görmeyecektim,” dedi. Andrew merdivenlerden yukarı çıkıyordu. “Ama sonra Cassie’yi hatırlayıp onun nasıl tepki vereceğini düşündüm. Çok üzüldü, öyle değil mi?”

“Evet, lanet olsun ki öyle.” Lily ellerini birbirine kenetledi. “Ne diye buraya geldin sanki? Sen ortaya çıkmadan önce her şey öylesine güzeldi ki.”

Andrew şimdi artık verandaya çıkmış, Lily’nin yüzüne bakıyordu. “Sen de acı çekiyorsun. Lanet olsun, çok üzgünüm, Lily.” İçinden gelen bir dürtüyle bir adım yaklaştı. “Bırak sana yardım...” Durup başını iki yana salladı. “Henüz değil.”

“Buradan giderek bana yardımcı olabilirsin.”

“İstediğim cevap bu değil. Sen Cassie’ye çok yakınsın. Onun nasıl hissettiğini bilirsin.”

“Ama sen bilmiyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bil-

miyorsun. O, sen babacılık oynayacaksın diye eline alabileceğin, sıkıldığında da bir köşeye atabileceğin bir oyuncak değil.”

“Ben öyle biri değilim, Lily. İnan bana.”

“Sana güvenemem. Şu an yatağında muhtemelen ağlayarak uykuya dalacak bir kızım var. Üstelik bana bu konuda onu teselli etme imkânı da vermeyecek.” Lily’nin gözleri yaşlarla doldu. Daha önce bana sırtını döndüğü olmamıştı hiç. Beni hep sevmiştii ve benim de onu...” Lily’nin sesi birden kesildi, durmak zorunda kaldı. Bir dakika boyunca sustu. Yeniden konuşmaya başladığında sesi hâlâ düzelmemişti. “Lütfen git ve bizi yalnız bırak.”

“Bunu yapamayacağımı görmüyor musun?” Andrew’un sesindeki acı öylesine belliydi ki, Lily şaşırđı. “Yardım etmem gerek: Bırak, onu göreyim, Lily.”

“Hayır.”

“Lütfen.” Andrew’un ay ışığı altındaki ifadesi gergindi, sanki tüm etleri yüzünün kemiklerine yapışmıştı. “Yardım etmem lazım. Seni bu şekilde bırakamam. İzin ver onunla beş dakika konuşayım ve aranızın düzelmesini sağlayayım.”

“Ve tabii babası olduğunu da söyle.”

“Hayır.” Vakur bakışları Lily’nin yüzünde sabitlemişti. “Bu hakkı ben kendim kazanıncaya ya da sen bana tanıyıncaya kadar kullanmıyorum. Sadece onun anlamasını sağlayacağım.” Tatlı sözlerinin ardından tebessüm etti. “Hatta

akşam yemeğini yemesini bile sağlayabilirim.”

Lily gözlerini şaşkınlıkla ona dikti. “Yemek yemediğini nereden biliyorsun?”

“Şey, üzgün olduğunu söyledin. Doğal olarak ben de tahmin ettim.” Sabırsızlıkla ellerini salladı. “Önemli olan bu değil. Cassie’nin kötü bir gece geçirmesini mi istiyorsun?”

“Elbette ki hayır. Ama senin de...” Lily ağzından çıkacak sözlerin ne anlama geldiğini fark ettiğinde bir an sustu. Kendisi teselli edemediği için Cassie’nin tüm gece boyunca kendini yıpratmasına göz yumacak kadar bencil miydi?

“Cassie hayatındaki en önemli şey, bu yüzden dışarıdan yapılacak bir müdahale canını sıkabilir.” Andrew’un ses tonu son derece yumuşaktı.

“Çok anlayışlısın.” Lily, Andrew’un gözlerinin tam içine baktı. “Benim canımı sıkın sensin. Şu anda Cassie’yle konuşmana izin versem bile, bu yine de senden kurtulmaya çalışmayacağım anlamına gelmez.”

Andrew üzülerək tebessüm etti. “Biliyorum, Lily.”

Lily arkasını dönüp yeniden denize baktı. “Sadece beş dakika. Soldaki ilk kapı.”

“Güzel. Kapıları açık bırakacağım. Böylece seni kötülemeyeceğimi sen de duy.”

Lily önce kapının açıldığını, ardından da Andrew’un içeri girip Cassie’nin odasının kapısını çaldığını duydu.

Tam beş dakika sonra duyduğıysa Andrew’un odadan çı-

karken attığı neşeli kahkahaydı. Cassie de gülüyordu. Duydukları Lily’de yarı teselli yarı kıskançlık dolu bir sancıya sebep olmuştu. Bir dakika sonra Andrew verandada yanındaydı.

“Sana acaba akşam yemeğinde peynirli bir hamburger yiyip yiyemeyeceğini sorduğunu iletmemi istedi.” Dudaklarından belli belirsiz bir tebessüm gelip geçti. “Ve de yeşil bir sebze yerine patates kızartması. Anlaşılan bu durumun acısını çıkarmaya çalışıyor.”

“Öyle bir kapasitesi var.” Lily, Andrew’a bakmak üzere ona döndü. “Ona ne söyledin?”

“Senin istemediğin hiçbir şeyi söylemedim.” Durdu ve ellerini uzatıp verandanın ahşap korkuluklarına dayandı.

“Ama ona buralarda olacağımı ve senin arkadaş olmamıza izin vereceğini umduğumu söyledim.”

Lily bıkkınlıkla durdu.

“Kim bilir? Belki de Cassie arkadaşlığımı sıkıcı bulacaktır,” dedi pervasızca. “Çok muhabbet tez aynlık getirir derler.”

“Hiç sanmıyorum.” Lily dudaklarını gerdi. “Onu adeta büyüledin.”

“İçgüdü.” Andrew korkulukların üzerindeki ellerini gevşetti ve bir parmağıyla ahşabın pütürlü yüzeyini takip etti. “Eğer benim hakkımda haklı çıkarsan, sıkılıp gitmek isteyen olan ben olurum belki de. Her iki şekilde de, benden kurtulmuş olursun.” Gözlerini kısarak Lily’ye baktı. “Ya da belki de artık o kadar toy olduğumu düşünmüyorsundur.”

Lily ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Bir an geliyor Andrew genç bir delikanlı gibi oluyor, ama sonraki dakika o genç görüntünün altında Lily'yi şaşırtan bir olgunluk beliriveriyordu. "Senin nasıl biri olduğunu henüz anlayamadım."

"O halde öğren. Cassie'yi tanımama izin ver. Seni tanımama izin ver, Lily." Öne doğru bir adım atıp Lily'nin yanağına dokundu. "Pişman olmayacaksın. Seni asla incitmeyeceğim."

Lily sersemleyerek, *yanağımdaki dokunuşu acıya çalan yakıcı bir his*, diye düşündü. Andrew'un bakışları Lily'nin bakışlarını büyüleyici bir biçimde etkisi altına almıştı. Lily derin bir nefes alıp diliyle dudaklarını ıslattı. "Beni incitmene asla izin vermem." Geriye doğru bir adım attığında Andrew'un eli havada asılı kaldı. "Bu delilik. Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum. Senin aslında iddia ettiğin kişi olup olmadığını bile bilmiyorum. Elimde ne kanıtım var?"

"Kanıtın yok." Andrew bir süre düşündü. "Henry'yi ara. Onunla yıllardır bağını koparmadığını biliyorum. Cassie'nin donörünün adını sor ona."

"Bana donörlerin isimlerinin gizli tutulduğunu söylemişti."

"Sana şimdi aynı cevabı vermeyecektir." Merakla, "Sana bağışçı hakkında ne söylemişti?" diye sordu.

"Çok bir şey değil. Sadece genç, sağlıklı, zeki ve kesinlikle akıl sağlığının yerinde olduğunu."

Andrew onu başıyla onayladı. "Son özelliğin senin için

ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum.” Gülümsedi. “O özelliklerin hepsi hâlâ bende var, Lily.” Eğer beni çocuğun babası olarak kabul edersen, sence de sana arkadaş olma şansını denemeye değmez mi?”

“İkisi farklı şeyler.”

“Samimiyet konusunda mı farklılar?” Andrew bir adım daha atıp, Lily’nin altdudağına dokundu. “Samimiyet iyidir, Lily. Ben Tait Baldor değilim.”

Duyduğu isim tıpkı bir kılıç gibi yaraladı Lily’yi. Andrew’un etrafında ördüğü düşsel rehaveti parçalayıp kenara attı. Lily yeniden geri çekildi. “Tait Baldor hakkında konuşmak istemiyorum.”

Andrew başıyla onayladı. “Pekâlâ, onu şimdi konuşmayacağız ama bir gün mutlaka konuşacağız.”

“Hayır, konuşmayacağız.” Kararlı adımlarla ön kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden, “Benim geçmişim sadece beni ilgilendirir, seni değil,” dedi.

“Ama ben de senin geçmişinin bir parçasıyım, Lily.” Sözleriyle onu takip ediyordu. “Ve şu anki hayatın da beni ilgilendirir. Yarın öğleden sonra saat dörtte kumsalda olacağım. Belki Cassie’yi benden korumak için orada olursun diye söylüyorum.” Sustu. “Ama umuyorum ki artık ona zarar vermeyeceğimi anlamışsındır.”

Lily ardına dönüp sıkıntılı gözlerle ona baktı. “Ben... bilemiyorum. Belki onu incitmek istemeyeceksin ama Cas-

sie çok hassas bir çocuktur. Ve neden bilmiyorum ama sana çok ısındı.”

“Al benden de o kadar.” Sırıttı. “Ama yine de eğer Cassie’nin babası olduğumdan emin olursan, yarın için kendini daha kaygısız hissedeceğini düşünüyorum. O yüzden bu gece Henry’yi arayıp ona beni sormanı istiyorum. Bunu yapar mısın?”

“Belki.” Lily içeri girip ardından kapıyı kapatmadan önce ona son bir kez bakmadı. Tuhaf bir biçimde sanki içi boşalmış gibi sırtını kapattığı kapıya yasladı. Andrew Ramsey’ye böyle tepki vermesi için hiçbir sebebi yoktu. Andrew’un sesi yumuşak, sözleri ikna edici ve tehditten uzaktı. Ne var ki Lily sanki giderek daha da dibe batan bir kişilikle verdiği savaşı kaybediyormuş gibi hissediyordu. Kişilerin karakterlerine adil yaklaşmayı öğrendiğine inanıyordu ama Andrew Ramsey onun için tamamıyla bir gizemdi.

“Peynirli hamburgerimi yiyebilir miyim?”

Lily doğrulduğunda Cassie’nin odasının kapısından ona baktığını gördü. Üzerinde pijamaları vardı ve yüzünde hiçbir düşmanlık belirtisi yoktu. Lily bir an rahatladığını hissetti. “Neden olmasın?”

“Peki ya patates kızartması?”

Lily kızına bakıp güldü. “Patates kızartması.” Bir an durdu. “Sebzelerini yedikten sonra neden olmasın?”

Cassie iç geçirdi. “Andrew şansımı zorladığımı söylemişti.”

Lily'nin yüzündeki tebessüm aniden silindi. "Sana yalan söylemeyeceğim, Cassie. Arkadaşın Andrew konusunda henüz kararımı vermiş değilim."

"Vermediğini biliyorum. Andrew sana zaman vermemiz gerektiği söyledi." Cassie tavşan şeklindeki terliklerini ahşap zeminde sürüyerek mutfığa doğru yürüyordu. "Bana her şeyi açıkladı."

Lily soğuk bir sesle, "Anlaşılan Andrew açıklamalar konusunda oldukça iyi," dedi.

"Evet, gerçekten de öyle. Her şeyi cam gibi şeffaf hale getiriyor. Onu tanıdığında sen de öyle olduğunu göreceksin." Cassie omzunun üzerinden bakarak, "Piyanoda çalışmak için hâlâ bir saat ekstra zamanım var mı?" diye sordu.

"Müziği duyamadığını sanıyordum."

"Şimdi geri geldi." Mutfığa girerken Cassie'nin sözleri de arkasından süzülerek geliyordu. "Andrew ilhamımı geri getirdi."

Andrew, Cassie'yi bu kadar kısa sürede etkisi altına almayı nasıl başarmıştı? Lily çaresiz bir öfkeyle kendi kendini yiyordu. Lily tam mutfığa gitmek üzere salondan çıkıyordu ki Cassie birdenbire önünde beliriverip kendini annesinin kucağına attı.

"Cassie, neler..."

"Unuttum." Cassie annesini nefessiz bırakacak kadar

güçlü bir kucaklamayla kollarını annesinin beline doladı. Yanakları Lily'nin diyaframına baskı yapıyordu. "Seni seviyorum, anne."

"Gerçekten mi?" Lily bir an sanki yeni açılmış yarasının üzerine sihirli bir merhem sürülmüş gibi hissetti. "Ben de seni seviyorum, Cassie." O da kollarını çocuğunun sıcacık, yapılı bedenine sardı. "Hem de çok. Ben sadece ikimiz için en iyi olanı yapmak istiyorum."

"Biliyorum." Cassie kafasını kaldırıp annesine baktı. "Ben de öyle."

Lily dudaklarını büzdü. "Acaba bu sevgi gösterisi için Bay Ramsey'ye mi teşekkür etmeliyim?"

Cassie başını iki yana salladı. "Bunları yapmamı o söylemedi. O sadece birini sevdiğimiz zaman bunu ona söylememiz gerektiğini söyledi... Çünkü bazen karşıdaki kişi unutulabilirmiş."

"Çok akıllıca bir tavsiye," dedi Lily usulca. Cassie'ye bir kez daha sarılıp onu hafifçe uzaklaştırdı. "Hamburger köftelerini sen pişirir misin? Benim birine telefon etmem gerekiyor. Uzun sürmez."

"Tabii ki. Profesör Kozeal'ı mı arayacaksın?"

"Hayır." Lily kolçaklı eski kanepenin yanında duran çam ağacından yapılma sehpanın üzerindeki telefona yöneldi. "Sen doğmadan önce tanıştığım eski bir arkadaşımı arayacağım."

Ertesi gün Lily yüzmesi için Cassie'yi sahile götürdüğünde Andrew tam da bir önceki akşam Lily'nin onu bıraktığı yerde oturuyordu.

Cassie sevinçle onun yanına koştuğu an Lily merakla ikisini izlemeye koyuldu. Bu adam Cassie'ye o güzel parlak ela gözlerini veren babasıydı. Andrew'un koyu altın sarısı ve Lily'nin kestane rengi saçlarına inat Cassie'ninkiler daha küllü bir renkti. Cassie her ikisinden de özellikler almıştı. Lily'ye bir yabancıнын tohumunu koruyup, onu beslemiş olması çok ilginç geliyordu.

Andrew'un bakışları Cassie'nin başının üzerinden Lily'ninkilerle buluştu. Lily o an derin bir nefes aldı. Bir an sanki vurulmuş gibi olduğu yerde kalakalmıştı. O gözler karşı koyamayacağı kadar seksi, davetkâr ve heyecan vericiydi. Şehvetti bu.

Andrew bakışlarını yeniden Cassie'ye çevirdi. Bu kez gözlerinde sadece sevgi ve neşe vardı.

Ne var ki Lily orada gördüğü duyguyu hiç beklemiyordu.

Cassie dalgalara doğru koştuğunda Andrew da bir dakika onu izleyip sonrasında Lily'ye döndü. "Batırdım değil mi? Zaten Gunner her zaman hislerimin kabak gibi ortada olduğunu söyler. Sanki seni taş a çevirmişim gibi orada öylece durmana gerek yok. Korkacak bir şey yok."

Lily yeniden ona doğru yürümeye başladı. "Senden korkmuyorum."

Andrew şüpheli gözlerle onu süzdü. "Şu an ayakların bile tir tir titiyor. Kaçıp saklanmak istiyorsun."

"Saçmalık." Lily terlemiş avuçlarını şortuna silmek istediysen de ellerinin iki yanında kalmaları için kendini zorladı. "Neden gergin olacaktım ki?"

Andrew rahatlıkla, "Çünkü artık seninle yatmak istediğimi biliyorsun," dedi. "Hayır, doğrusu artık seninle yatmak için çıldırdığımı biliyorsun ve seni de baştan çıkarırım diye korkuyorsun."

Lily gülmeye çalıştı. "Beni senin için yanıp tutuşan üniversiteli kızlarla karıştırdın sanırım. Ben sorumlulukları olan bir anneyim ve..."

Andrew, "Ve sekse dair hislerimi Cassie doğmadan önce dondurucuya kaldırmış biriyim," diyerek onun adına cümlesini tamamladı. "Pekâlâ, artık birilerinin gelip derin dondurucuyu çözme düğmesine basmasının vakti geldi, Lily."

"O sen misin?" Lily bilerek sesine bir azar tınısı vermişti. "Bu çok zor."

"Benim." Lily ilk kez Andrew'un sesinde yumuşaklığının yanı sıra çelik gibi bir inat olduğunu da sezmişti. "Kesinlikle benim. Dün gece Henry'yi aradın mı?"

"Evet."

"O halde benim seni incitmeyecek biri olduğumu artık biliyorsundur. Henry sana ne dedi?"

“Senin muhtemelen onun řu ana kadar rastladığı en göze çarpan adam olduğunu ve sana güvenmem gerektiğini söyledi.”

“Peki, benim seni istediğimi öğrenmeden önce, bana güvenecek miydin?”

Lily gönülsüzce durumu kabul etmeden evvel bir dakika boyunca düşündü. “Evet.”

“O halde değişen bir şey yok.”

“Değişen çok şey var.”

“Ne var? Seni baştan çıkaracağım Lily, sana tecavüz edecek değilim. *Hayır* kelimesini de anlayabilirim.” Aniden bastıran bir kederle gözlerini kırıştırdı. “Senden sadece evet demeyi öğrenmeni istiyorum. Kaldı ki Cassie çoğu zaman yanımızda olacağı için, korkarım bunu sana öğretme şansım da çok olmayacak.”

“Sanki duygu özürlü biriymişim gibi konuşuyorsun,” dedi Lily. “Emin ol ben son derece normal bir insanım ve cinsel bir soğukluğum falan da yok.”

Andrew başını iki yana salladı. “Biliyorum, canım. Sen çok tutkulu birisin ve sorun da bu zaten. Baldor’un sana yaptıklarının ardından, herhangi bir erkeğe karşı kontrolünü yitirmekten korkuyorsun.” Lily’nin gönlünü almak istercesine gülümseyip gözlerini sanki okşarcasına onun yüzünde gezdirdi. “Ama benim yanımda güvendesin. Hep de öyle olacaksın.”

İnanılmazdı ama Lily kendini bir an ona inanmak is-

terken buldu. Andrew'un ifadeleri sevgi dolu, gözleri apaçık, yalandan uzaktı. Bakışlarını zor da olsa ondan koparıp duraksayarak konuştu. "Sanırım gitsen iyi olacak. Belki de kafanda senin, benim ve Cassie'nin sonsuza dek mutlu yaşadığı aptalca bir senaryo kurdun, ama büyüyünce fark edeceksin ki bu zamanda ve bu yaşta artık böylesi masallara yer yok hayatımda. Dokuz yıl önce olan sadece tıbbi bir şeydi ve şu anla ya da gelecekle hiçbir ilgisi yoktu."

Andrew kendi kendine güldü. "Keşke sürekli Kolejli bir çocuk gibi toy olduğumu ima edip durmasan. Ne zaman mezun olduğumu duysan şaşardın." Durgunlaştı. "Büyüdüğümüz zaman Lily, elimizdekilerden kendi masalımızı yaratmak zorundayızdır."

Lily başını hayır anlamında salladı. "Hayat böyle bir şey değil."

"Ama olabilir." Elini uzattı. "Yanıma otur."

Lily bezginlikle ona bakarak dikiliyordu. "Neden gitmiyorsun sanki? Sana bunun bize bir faydası olmayacağını söyledim."

"Ben de sana sabırlı olduğumu ve acelemin olmadığını söyledim. Sen isteyene kadar sana dokunmayacağım. Sadece yanında olmak ve seninle sohbet etmek istiyorum. Hayatında hiçbir zaman Cassie'yi paylaşabileceğin biri olmadı. Onunla en az senin kadar ilgilenen biriyle konuşmayı eminim ki çok seveceksin. Sen çok fedakâr bir kadınsın, Lily." Gözlerinin

içine baktı. “Çocuklar çok çabuk büyür ve paylaşılan yaşantılar daha zengin olur. Otur, canım.”

Lily kendini bir anda Andrew’un yanında, kumların üzerinde buldu. Kendi kendine, *neden onun bu isteğine cevap verdim ki sanki*, diye düşünüyordu. Aslında niyeti kalmak değildi. Cassie’yi çağırıp eve dönecekti. Aslında bunu hâlâ yapabileceğini düşündü. Birkaç dakika oturup sonra Andrew’u yalnız bırakarak Cassie’yi de alıp gidecekti. “Gunner kim?”

Andrew bir an temkinle baktı ona.

“Hani şu, her şeyinin kabak gibi meydanda olduğunu söyleyen adam.”

“Gunner Nilsen, eski bir arkadaşım. O, eşi ve ben şu teppe sekiz yüz metre uzakta bir kulübede yaşıyoruz şu an.”

“Ah, demek Cassie haklıymış.”

Andrew ona sorgulayan gözlerle baktı.

“Adının Andrew olduğunu nereden bildiğini bilmiyordu. Birisi sana seslenirken duyduğunu düşünüyordu.”

Andrew’un kaşları gözlerini perdelemek istercesine düştü. “Kulağa oldukça mantıklı geliyor.”

Lily soğuk bir sesle, “Hayret, bunun senin çocuğun olmasından kaynaklanan bir içgüdü olduğunu söylemedin,” dedi. “Çok zorlama olurdu çünkü.”

“Hayır, bunun bir evlatlık içgüdü olduğunu iddia etmeyeceğim.” Andrew, Cassie’ye baktı. “Çok güzel, öyle değil mi?” Lily şaşkınlıkla, Andrew’un yüzündeki ifadenin

de çok güzel olduğunun farkına vardı. "Suyu hep böyle çok mu severdi?"

"Hayır, aslında geçen sene Genç Hristiyan Kadınlar Derneği'nde ders alana kadar sudan korkuyordu."

"Anlatsana." Andrew kumlarda bir dirseğinin üzerine doğru uzandı. "Bana onu anlatsana biraz. Ona dair çok şey kaçırdım, öyle değil mi?"

Lily bir an, *kendimi güvende hissetmemi sağlayarak rehavete kapılmamı amaçlıyor*, diye düşündüyse de Andrew'un yüzündeki ifadenin ne kadar hevesli olduğunu gördü. *Gerçekten de çok şey kaçırdı*, diye düşündü. Cassie'nin henüz bir bebek olduğu o güzelim yıllar, ilk adımlarını attığı günler, müziğe olan ilgisini keşfettiği an, ikinci yaş gününde o tom-bik ellerini çikolatalı pastaya daldırdığında attığı kahkaha... Lily'nin anılarında bunlar vardı. Andrew'un kinde ise bir hiç.

Lily uzunca bir süre sessiz kaldı. Ve sonra yavaşça Cassie'yi anlatmaya başladı.

Üçüncü Bölüm

Andrew yediği jambonlu sandvicin alüminyum folyosunu top haline getirip dalgalara fırlatırken, “Cassie’nin konçertosu nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Çok iyi.” Lily kaşlarını çatı. “Okyanusa çöp atmamalısn. Zaten yeterince kirli.”

“Affedersin, haklısın. Düşünemedim.” Sandvicinden bir ısırık daha alıp Lily’ye bakarak sırtı. “Denize atlayıp onu almamı ister misin?”

Lily onu sorgularcasına başını yana eğdi. “Evet dersem ne yapacaksın?”

“Denize girip onu alacağım.”

Lily başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. “Muhtemelen bunu yapardın. Biliyor musun, sen gerçekten de akıl almaz bir adamsın.”

“Daha önce de bununla suçlandığım olmuştu.” Andrew sandvicinden bir ısırık daha aldı. “Ama benim deliliğimin de bir yöntemi var. Kadınların gösterişli, romantik hareketleri sevdikleri söylenir.”

“Gerçekten mi?”

“Bana bakarak kaşlarını kaldırmana gerek yok. Söylediğim doğru. Eğer denize atlamış olsaydım sıırıslıklam olacaktım. Ve sen de kendini beni eve götürüp kurutmak zorunda hissedecektin. Aslına bakarsan benim açımdan çok da akıllıca bir hareket olabilirdi.”

“Ve de her haliyle hesaplanmış.”

Andrew’un dudaklarındaki tebessüm silindi. “Hayır,” dedi usulca. “Sadece şaka yapıyordum. Denize sadece sen istediğin için atlardım. Gücüm yettiği sürece, ben sana daima senin istediklerini vereceğim, Lily.”

Lily onun dalga geçtiğini biliyordu. Geçen iki haftada Andrew’un hesap kitap peşinde olmadığını anlamıştı. Lily hızla bakışlarını kumsalda yaptığı devasa kumdan kalesine son dokunuşlarını yapan Cassie’ye çevirdi. “Akıl almaz. Tamamıyla akıl almaz.”

Andrew, akıl almaz derecede ve umutsuzca idealist, akıl almaz derecede dürüst, akıl almaz derecede inatçı, akıl almaz derecede sevimli biriydi. Lily düşüncelerini dolaştıkları tehlikeli konulardan sıyırdı. “Senin yanında kendimi yüz yaşındaymış gibi ve olumlu anlamda oldukça anaç hissediyorum.”

“Hayır, hiç de değil.” Andrew sandvicini bitirip plaj hasırının yanında duran karton kahvesine uzandı. “Ya da belki de, bazen.” Bardağını dudaklarına götürüp bardağın üzerinden Lily’ye baktı. “Çoğu zaman seni harekete geçiriyorum.”

Lily bakışlarını şaşkınlıkla ona dikti. Sahilde ilk karşılaştıkları andan itibaren tam on dört gündür Andrew ilk kez içinde seksi ima etmediği bir cümle kurmuştu. İlham verici, samimi, eğlenceli biriydi Andrew ve Lily onun dostluğunda huzur bulma konusunda kendine izin vermişti. “Fikrimi değiştirdim. Sen tamamen akıl almaz değilsin. Sen tamamen bencil birisin.”

“İ-h.” Andrew bardağını yere bırakıp ellerini uzatarak gözlerini kapadı. “Tüm gücünle karşı koymaya çalışıyorsun ama içinde her gün biraz daha büyüyorum.”

“Bu sonuca nasıl vardın?”

“İçgüdü. Benim hiç yanılmayan içgüdülerim var, unuttun mu?”

“İçgüdülerini duymaktan sıkıldım artık.”

“Ama benden sıkılmıyorsun.” Gözlerini hafifçe aralayarak Lily’ye baktı. “Benden hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Sen... eğlenceli birisin.”

“Ve eğer gidecek olursam, beni özlersin, öyle değil mi?”

“Olabilir.”

“Ve seksi olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Lily suratını astı. “Bu soruya dokunmadan pas geçiyorum.”

“Dokunmak güzeldir. Keşke bana da dokunsan.” Andrew yeniden gözlerini kapattı. Sesi öylesine alçaktı ki Lily duymak için öne eğilmek zorunda kalmıştı. “Ben sürekli sana dokunduğumu hayal ediyorum.”

Tanrım, bu adam çok güzeldi. Soluk kot pantolonu uzun, güçlü bacaklarını sarıp, dar kalçalarının hemen üzerinde bitiyordu. O öğleden sonra Lily’nin yanına oturur oturmaz biraz güneşlenmek için gömleğini çıkarmıştı. Şu anki yaslanmış durumunda karnının güçlü göğsüne ve omuzlarına ilerleyen kasları daha bir belirgindi. Lily bir an elini o dümdüz karna koyup elinin altındaki kasların kasılmalarını hissetmek için can attı. Hızla gözlerini Cassie’ye doğru kaçırırken yanaklarının al al yandığını hissetti. “O halde bence artık daha yaratıcı şeyler üzerinde düşünmelisin.”

“Ben zaten yeterince yaratıcı olacağımı umuyorum. Sen ne düşünüyorsun peki?”

Lily, Andrew’un ne kadar diri görüldüğünü ve daha önce kaç kadının aklından aynı şeyi geçirdiğini düşünüyordu. “O lanet içgüdülerin söylemiyor mu bu kez?”

“Dur bir bakayım.” Kaslarını kaldırdığında espri dolu kahverengi gözleri daha bir ortaya çıkmıştı. “Yine beni arzuluyorsun. Neden artık teslim olmuyorsun, Lily. Seni temin ederim ki zorluk çıkarmayacağım.”

“Seni arzuladığım falan yok. Sadece bu kadar güzel neredeyse yandığını düşünüyordum.”

“Clanad’da. Sedikhan’da bir yer. Genel itibariyle bir çöl ülkesi.”

“Yabancı bir şirket için falan mı çalışıyorsun?”

“Uluslararası.”

“Clanad ne üretiyor peki?”

“Pek çok şey,” dedi Andrew belli belirsiz. “Açıklaması biraz zor. Neden bilmek istiyorsun?”

“Bana işinden hiç bahsetmedin. Bu Clanad cemiyeti için sen tam olarak ne yapıyorsun?”

“Tarif etmesi biraz zor. Sanırım bozulan şeyleri onarıyorum diyebilirim.”

“Bilgisayar falan mı?”

Andrew başını hayır anlamında salladı. “Sana açıklamasının zor olduğunu söylemiştim.”

“Pekâlâ, sana uzunca bir tatil vermiş olmalılar. Aslına bakarsan şirketler yeni çalışanlarına böylesi uzun tatiller vermezler, hatta...”

“Ama ben yeni değilim.” Andrew doğrulup krem rengi gömleğine uzandı. “Ben eski ve güvenilir bir çalışanıım. O yüzden beni memnun etmek istiyorlar.”

Lily soğuk bir sesle, “Eski mi?” diye sordu. “O halde onlarla çalışmaya lisedeyken başlamış olmalısın.”

“Onun gibi bir şey.” Gömleğinin düğmelerini kapatmaya başladı. “Senden küçük olduğum için kafan karışmış olabilir. Ama dört yıl çok da büyük bir fark değil.” Hızır bir

edayla gülümsedi. "Hele de bugünlerde kolumu kaldıramayacak kadar bezgin bir adam olmuşken."

Lily canını yakan bir şefkatle, *bezginlikte, herkes onu sollar*, diye düşündü. Andrew her anını Cassie'yle aynı renklilik ve merakla geçiriyordu. "Hiç yolu yok. Bazen seni de tıpkı Cassie'ye yaptığım gibi kumlara oyun oynamaya göndermeliyim diye düşünüyorum."

Andrew'un yüzündeki tebessüm birden silindi. "İşte yine başlıyoruz. Ben çocuk değilim, Lily. Eğer kendince savunma mekanizmaları oluşturmak istiyorsan lütfen bunu aramızdaki dört yaştan üzerinden yapma. Ben kendinden yaşça büyük bir kadına saplantıları olan deneyimsiz bir erkek değilim. Bence seks harika bir duygu ve bu konuda sağlam zevklerim var, ama iş sadece bununla da ilgili değil. Senden daha fazlasını istiyorum." Dudaklarını gerdi. "Ve Tanrım, onu mutlaka alacağım"

"Andrew..." Lily ona çaresizce baktı. "Git buradan. Ben seni incitirim. Benim artık verecek bir şeyim kalmadı. O beni tüketti."

"Baldor'dan mı bahsediyorsun? Seni harap etmiş olabilir, ama sen onun için fazla güçlü bir kadınsın. İyileşip yaralarını sarmak için zamana ihtiyacın vardı, o kadar." Bir anda Lily'nin yanında dizlerinin üzerinde duruyordu. "Artık hayata dönmeye hazırsın, Lily. Korkma. Bırak sana yardım edeyim."

Andrew neredeyse karşı koyulamayacak bir güçle alev alev yanıyordu. Lily bir an kendini sanki bir hortumun içine çekilip ona sürükleniyormuş gibi hissetti. "Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye fısıldadı.

"Çok iyi biliyorum." Lily'nin yanaklarını avuçlarının arasına alıp gözlerinin tam içine baktı. "Benden hoşlanıyor musun?"

Lily cevap vermedi.

"Saklama. Söyle bana."

"Evet."

"Seni incitmek isteyeceğimi düşünüyor musun?"

"Hayır, ama..."

"Şşşt. İlerleme kaydediyoruz." Göz alıcı bir tatlılıkla Lily'ye gülümsedi. "Ve işte en önemli soru. Beni istiyor musun?"

"Sana istemediğimi söyledim." Lily dudaklarını diliyle ıslattı. Andrew gözlerini hâlâ üzerinden çekmediği için en sonunda daha fazla dayanamayarak, "Lanet olsun, evet, ama bu hiçbir şey ifade etmez," dedi.

Andrew neşeyle gülüp, Lily'nin dudaklarına hızlı ve coşkulu bir öpücük kondurdu. "Sen öyle san!"

Andrew'un dudakları sıkı, güçlü ve sıcacıktı. Lily dudaklarını bıraksın istemedi hiç. Farkında olmadan daha fazlasını beklermiş gibi kafasını geriye atmıştı. Andrew bedeninin sıcaklığıyla Lily'yi kucaklarken burnuna temiz sabun ve deniz kokusu geliyordu.

Andrew usulca, "Ne zaman?" diye sordu. "Ne zaman, söyle canım."

"Bunu yapamayız. Cassie..."

"Bu gece. Cassie uyuduktan sonra. Burada, sahilde olacağım. Gelecek misin?" Titrek bir nefes verdi. "Tanrım, gelmeni çok istiyorum. Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdirmek istiyorum. İçine girip seni tatmin ederken bağırıldığını duymak istiyorum. İstiyorum ki..."

"Hayır... Duymak istemiyorum." Andrew'un sözleri sanki sarhoş edici birer afrodizyaktı. Lily dikleşen göğüs uçlarıyla gömleğinin gerildiğini hissediyordu.

Andrew gönlünü yapmaya çalışarak, "Sadece bir kez," dedi. "Bana sadece bir kez gel. Eğer hayal kırıklığına uğrayacak olursan, senden bir daha gelmeni asla istemeyeceğim. Sadece bir kez, Lily. Sen tutkulu bir kadınsın ve buna ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var."

Lily kasıklarının arasında akışkan bir ateş hissettiğinde kaslarının da gerildiğini fark etti. "Bu o kadar kolay değil."

"Ama olabilir. Eğer yanıma geldikten sonra fikrini değiştirecek olursan, seni zorlamayacağım. Bu gece gel. Eğer beni istediğine karar verirsen, bırak da seni seveyim."

Onu istediğine karar vermesi mi? Lily şu an bile onun için eriyor, titriyor ve istekle acı çekiyordu. Üstelik Andrew ona dokunmamıştı bile. "Bu çok yanlış. Sen her şeyi birbirine karıştırmış durumdasın. Aslında beni istediğin falan yok."

Andrew'un dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Lily, aşkım, eğer seni istememiş olsaydım, neden Cassie bizi izleyip, her an bedenimdeki değişikliği fark edebilecekken bu kadar ısrarcı olayım ki?"

Lily çaresizlikle, "Bu sadece romantik bir saplantı," dedi. "Ben senin çocuğunun annesiyim ve bu durum seni cezbediyor."

"O halde bırak da içimdeki bu saplantıdan en zevkli biçimde kurtulayım."

"Bana bunun sadece seksle ilgili olmadığını söylemiştin."

"Değil ama seks sayesinde sana daha yakın olabilirim."

"Hayır, bu hiç de..." Lily birden ayaklanarak konuşmayı sonlandırdı. "Cassie'yi almam lazım. Deniz yükselmeye başladı."

Andrew da yavaşça ayağa kalktı. "Kaçıyorsun."

"Tabii ki kaçıyorum." Aceleyle termosu, tabakları, fincanları toplayıp hasır sepetin içine attı. "Sen tam bir baş belasısın. O köklü Franklin Üniversitesi'nde ne üzerine ihtisas yaptıysan artık? Baştan çıkarma falan mı?"

"Franklin Üniversitesi'ne gittiğimi söylemedim hiç." Andrew'un sesi yerdeki hasırı alıp katlarken düşünceliydi. "Bu gece gelecek misin?"

"Cassie'yi almam gerek." Lily sepeti eline alırken Andrew'la göz göze gelmekten kaçınıyordu. Hızlı, adeta kaçarcasına, "Ona bu güzel kumdan kaleyi falezlere yakın yapmasını söylemeliydim. Yarın sabah suyun yükselerek de

kaleyi alıp götürdüğünü gördüğünde hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi.

“Hayır, uğramayacak. Kaleyi tamamladı. Şimdi artık ona ait. Yaratmanın verdiği his elinden alınamaz.”

“Yaratıcılığının eseri yerle bir olmuş olsa bile mi? Aptallaşma. Yok olacağını bildiğin halde bir şey yapmak çok aptalca.” Dönüp Andrew’a baktı. “Bunu göremiyor musun?”

Andrew başını hayır anlamında salladı. “İnsan kendi üretir, kendi zevk alır ve kendi yok eder.” Bir an durdu. “Ama aslında bir şey kaybetmiş olmaz. O ana kadar edindiğin deneyim artık senin bir parçandır.”

Lily, “Cassie!” diye bağırdı. “Eve gitme zamanı.” Cassie kovalarını ve küreklerini toplamadan evvel el sallarken Lily ve Andrew onu seyrediyorlardı.

Andrew, “Sen bana inanmıyorsun,” dedi.

Lily, Andrew’un elindeki plaj hasırını alırken sertçe, “Sen bir romantiksin,” dedi. “Bense bir gerçekçiyim. İki zıt kutup asla bir araya gelmez. Aramızdaki muhtemel bir ilişkinin nasıl bir felaket olacağını göremiyor musun?”

“Hayır.” Andrew, Cassie’ye el sallayıp falezlere çıkan patikaya gitmek üzere yürümeye başladı. “Bu gece burada olacağım.”

“Gelmeyeceğim.”

Andrew arkasına hiç bakmadı. “Olsun, ben yine de geleceğim.”

Lily kumsala gitmeyecekti.

Aşağıda dalgaların dövdüğü kumsalı izlerken kollarını kavuşturmuş, elleriyle omzunu tutuyordu. Andrew gibi bir adamla sekse dayalı bir ilişkiye başlamanın aptallık olduğu konusunda hiç şüphe yoktu.

Dönüp hızla verandayı geçti ve kulübeye girdi. Kapıyı kilitleyip ışıkları söndürdü. Eğer Andrew kulübeyi izliyorsa, ışıkların söndüğünü gördüğünde Lily'nin gelmeye niyeti olmadığını anlayıp giderdi.

Lily, Cassie'nin odasına uğrayıp onu kontrol ettikten sonra kendi odasına geçip kapısını kapattı. Işığı yakmadan doğruca pencereye gidip perdeyi açtı.

Karanlıktı. O gece yakamoz da yoktu. Eğer Andrew orada oturuyorsa bile onu buradan görmek imkânsızdı.

Andrew oradaydı. Lily bunu biliyordu.

Lily eğer isterse her an kumsala koşarak kendini onun kollarına atıp Andrew'un onu kumlara yatırmasını sağlayabilirdi. Hiç şüphesiz Andrew tıpkı o öğleden sonra olduğu gibi tertemiz ve deniz tuzu kokardı. Bedeni güçlü, hevesli ve heyecanlı olurdu.

Tanrım, Lily neler düşünüyordu böyle? Azmış bir köpek değildi ya. Hormonlarını değil, aklını kullanarak kararlar alan, olgun bir kadındı o. Evet, bir erkeğe ihtiyaç duyuyor olabilirdi ama o erkek Andrew olmak zorunda değildi.

Andrew belki de Lily'nin artık hayata dönmesi gerektiği konusunda haklıydı, ama bu Lily'nin Andrew gibi tehlikeli bir adama bulaşması anlamına gelmiyordu.

Tehlikeli... Lily büyük bir şaşkınlıkla sözlerinin anlamının farkına vardı. Andrew insanı baştan çıkaran sözleri, ışıldayan gençliği, göze batan seksiliğiyle kibar ve tatlı bir adamdı. Ama Lily bilinçaltında hep Andrew'un ıslıl ıslıl parıldayan bu dış görünüşünün altında merhamete gelmeyen demirden bir kararlılığın ipuçlarını seziyordu.

Pekâlâ, o halde Lily de merhamete gelmeyecekti. Pamuklu sabahlığını çıkarıp pencerenin hemen yanındaki sallanan sandalyenin üzerine attı. Sonra da sert adımlarla ikiz yatağına doğru yürüyüp pamuklu nevresim takımının içine kıvrıldı. Artık gözlerini kapatıp Andrew'u unutacaktı. Göğüslerinin hazla kabarışını ve bacaklarının arasındaki can acıtan boşluğu görmezden gelmeye çalışarak yan tarafına döndü.

Bir an önce uyuyup o öğleden sonra Andrew'un dağınık açık renk saçları, bronz teni, güçlü ve güzel vücuduyla plaj hasırının üzerinde nasıl uzandığını unutacaktı.

Şehvet bedenini esir alırken huzursuzca kıpırdandı.

Hayır, o kumsala gitmeyecekti.

Andrew dalgalara bir taş fırlatırken usulca, "Seni özledim," dedi. "Uzun zaman burada oturup seni düşündüm."

“Sana gelmeyeceğimi söylemiştim.” Lily gerginlikle parmaklarını dizlerinin üzerine kenetledi. “Bu öğleden sonra gelip gelmeyeceğini düşündüm sonra.”

“Benimle sevişmediğin için mi?” Andrew başını hayır anlamında iki yana salladı. “Seninle ve Cassie’yle olmak benim için çok önemli. Eğer seni arzulamakla yara alsaydım bile bu önemsizdi. Sana bunun seksle bir alakası olmadığını söylemiştim.”

“Pekâlâ, beni kandırmış olabilirdin.” Andrew, Lily’nin yüzüne bakıp gülümsemeye başladığında Lily bir an konuşurken dilini ısıracakmış gibi oldu. “Bir de halinden bu kadar memnun görünmesen. İsteklerim konusunda kendime her zaman izin vermeyebilirim.”

Andrew, “Kötü bir gece mi geçirdin?” diye sordu. Sonra da Lily’nin cevap vermesini beklemeden soruyu kendi adına cevapladı. “Ben de öyle. Ama belki de bu gece ikimiz birlikte daha iyi bir gece geçirebiliriz. Ben her gece burada olacağım, Lily.” Sesi Lily’yi ikna etmek istercesine kadife yumuşaklığındaydı. “Hem de her gece.” Ayağa kalktı. “Cassie’yle oynayacağım biraz.”

Lily sinirle, “Umarım ona yeni bir kumdan kale yapmasında yardım edersin,” dedi.

“Olabilir.” Andrew kot pantolonunun paçalarını sıvayıp tişörtünü çıkardı. “Bize katılmak ister misin?”

Lily başını iki yana salladı. “Sana kumdan kalelerle ilgili fikrimi söylemiştim. Burada oturup sizi izleyeceğim.”

Andrew dönüp kumlu, yer yer kayalık kumsalda hayat dolu bir çocuk gibi Cassie'ye doğru koştu.

Lily yatağında huzursuzca kıpırdandı.

Hayır, yatağından kalkıp ona gitmeyecekti. Son dört gecedir içindeki arzuya karşı koymayı başarmıştı. Bu gece de pekâlâ başarabilirdi.

Andrew'u düşünmeyecekti.

Onunla ilgili erotik düşüncelerini bastıracaktı.

Yine gün ışıyana kadar gözüne uyku girmemesine izin vermeyecekti.

Tanrım, ona gitmeyi ne kadar da çok istiyordu.

"Hiç rüya görür müsün, Lily?"

"Bazen." İçinden, *keşke birazcık ileri gitse*, diye düşündü. Andrew'un vücudunun yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordu ve bu Lily'nin kolları ve bacaklarında derman bırakmayan, artık aşına olduğu bir histi. "Herkes görür."

"Ben çocukken çok görürdüm. Son zamanlarda artık çok görmüyorum. Dün gece rüyamda bana geldiğini ve seninle seviştiğimi gördüm."

"Git başımdan." Lily'nin sesi kızgınlıkla gerilmişti. "Böyle bir şey olmayacak."

“Olacak. Bir sonraki aşamada. Yapman gereken tek şey bana gelmek. Sonra tüm bu gerginliklerin bitecek ve yanımda kendini yeniden rahat hissedeceksin.”

Lily ondan uzaklaştı. “Eğer bu konu hakkında konuşmayı kesersen, kendimi yeniden rahat hissedebilirim.”

“Hayır, hissedemezsin. Artık çok geç. Sana rüyamı anlatmamı ister misin? Her şey çok açıktı. Adeta röntgen cihazında gibi.”

“Hayır!” Lily yüzünü yukarı kaldırdığı dizlerinin arasına gömdü. Sonra kalkıp gitmek istediye de, Andrew orada olduğu sürece gidemeyeceğini biliyordu. Sanki bağımlı olduğu maddenin yoksunluğunu çeken bir uyuşturucu bağımlısı gibi, Lily de Andrew’un varlığına, onu görmeye hatta ona delicesine ihtiyaç duymaya bile can atıyordu. Neler oluyordu ona böyle? “Neden gidip Cassie’yle konuşmuyorsun biraz?”

Andrew yüzündeki sevecen tebessüme inat huzursuz bir mırıltıyla, “Sonra, Lily. Şimdi sana rüyamı anlatmak istiyorum,” dedi. “Rüyamda çırılçıplaktın ve ay ışığının altında göğüslerin çok güzel görünüyordu. Göğüs uçlarını ağzıma alıp dilimle dokunduğumda sertleştiklerini hissettim.”

Lily’nin göğüs uçları o anda birden sertleşmeye başlamıştı. Lily, Andrew’un bakışlarının değişimi görmek üzere tişörtünün üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

“Evet,” dedi Andrew. “Aynen böyle oldu, Lily. Sonra benim üzerime eğildin ve ben de göğüslerini avuçlayıp emmeye ve sıkmaya başladım...”

Lily aniden, “Kes artık,” dedi. “Bunu duymak istemiyorum.”

“Evet, ama hissetmek istiyorsun.” Andrew güldü. “Sana dokunmama izin vermediğine göre, bunları rüyamda yaşamalıyım... Sen de bunları dinlemek zorundasın.”

“Hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilim.”

“O zaman kalk ve git, Lily,” dedi Andrew sakince. Bir dirseğinin üzerine uzanıp Lily’nin tişörtünde görünen iradesi dışında hareket eden değişimi izlemeye başladı. “Eğer şimdi kalkıp gitmezsen, rüyamın geri kalanını daha ayrıntılı dinleyeceksin.”

Lanet olsun, Lily onu bırakıp gitmek istemiyordu. Ne diye susmuyordu sanki?

“Sonra seni kumlara yuvarlayıp o güzel uzun bacaklarının arasına uzandım ama hemen içine girmedim, aşkım. Bir süre oynamak istedim. Bacaklarını açtım ve...”

Andrew uzunca bir süre daha konuşmaya devam etti. Kurduğu her cümle Lily’nin içindeki ateşi daha da büyütüyordu, öyle ki Lily bu ateşe zar zor dayanıyordu. En başından kalkıp gitmeliydi aslında.

Ama orada öylece oturdu. Andrew’a bakmadan ama onu can kulağıyla dinleyerek.

O gece yağmur yağdı, bardaktan boşanırcasına, kumsaldaki kayaları döven fırtınalı bir sağanaktı.

Lily yatak odasının penceresinden bakarken kendi kendine, *Andrew bile bu havada kumsalda beni bekleyecek kadar inat etmeyecektir*, diye düşündü. Böylesi bir havada insanın dışarda olması için deli olması gerekirdi.

Ne var ki Andrew her zamanki yerinde yine Lily'yi bekliyordu.

Çünkü bu aptal adam umutsuzca idealist, akıl almaz ve de tepeden tırnağa ısrarcıydı. Ve hak ettiği cezayı ancak üşütüp, zatürree teşhisiyle hastaneye kaldırıldığında bulacaktı.

Lily içinde derin bir korku ve bıkkınlıkla birlikte yoğun bir duygusal karmaşa hissediyordu. Eğer Andrew hasta olacak olsaydı, Lily bunu zerre kadar önemsemezdi. Hatta böylece onu ve Cassie'yi artık rahat bırakmış olabilirdi.

Gecenin karanlığını aydınlatan bir şimşek daha çaktı. Hemen arkasından da bir gök gürültüsü koptu.

Cassie...

Hayır, fırtına Cassie'yi korkutmazdı. Çünkü Cassie uyurken top patlasa duymazdı. Evin içinden gürültüyle bir yük treni geçse bile uyandırmayı başaramazdı.

Bu fırtınanın tek kurbanı olsa olsa aşağıdaki kumsalda bekleyen ahmak olurdu.

Belki tepesine şimşek düşerdi ya da ayağı kaygan kayaların üzerinde kayar ve başını bir yerlere çarpardı.

Aptal. Lanet olası aptal.

Sonraki dakika Lily odasından çıkıp salondan geçerek ön kapıya gitti.

Verandanın üzerinde küçük gölcükler oluşmuştu bile ve Lily bu gölcüklerin arasından geçip merdivenlerden inerken terlikli ayakları sırlıklam olmuştu. Bir dakika sonra kumsala giden yokuşu inerken terlikleri ayaklarından fırlayıp gitmişti.

Lily dakikalar içinde sırlıklam oldu. Pamuklu geceliği ve sabahlığı üzerine yapışmıştı ve yanaklarından sular damlıyordu. Sanki dünyada her şey gitmiş, dünya sadece karanlık, şimşek ve gök gürültüsünden ibaret kalmış gibiydi.

O an Andrew'un onu karşılamak üzere karşıdan geldiğini gördü.

"Aptalsın sen!" Kıyıya vuran dalgalar ve gök gürültüsü yüzünden bağırarak konuşmak zorunda kalıyordu. "Git buradan. Senin kafan hiç..."

Andrew bir anda sıcacık, açık, ıslak ve davetkâr dudaklarıyla Lily'nin dudaklarına yapıştı.

Lily dengesini kaybederek Andrew'un üzerine düşerken inliyordu. "Hayır, Andrew bu hiç de..."

"Evet, bu tam da." Titreyen elleriyle hızla Lily'nin üzerindeki sabahlığı sıyrıp kumların üzerine attı. "Daha fazla kandırma kendini, aşkım. Buraya bu yüzden geldin." Lily'nin ıslak geceliğinin üzerinden göğüslerini avuçlarken Andrew'un elleri sıcacık ve güçlüydü. "Tanrım, çok güzelsin."

Lily çaresizce kendini ona bıraktı. Tanrım, Andrew çok haklıydı. Burada olmasının sebebi buydu. Geri kalan her şey yalandı.

Andrew, Lily'nin üzerine yapışan geceliği sıyrıp şehvetle göğüs uçlarına dokundu. Lily midesindeki tüm kaslar kasılırken çılgılık atmamak için dudaklarını kemiriyordu. Alev alev yanıyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Sonraki an Andrew onu falezlere doğru çekti. "Bu tarafa gel," diye mırıldandı. "Yağmurdan korunuruz."

Bu sağanakta korunmak mümkün müydü gerçekten? Kaldı ki ıslanmak şu an Lily'nin umrunda bile değildi. Sadece Andrew ona dokunsun, içine girsin istiyordu. Elleri Andrew'un kaslı sırtında dolaşırken, "Andrew..." dedi.

"Burası." Evet burası nispeten yağmur almıyordu. Falezdeki çıkıntılı kayanın altında büyükçe bir plaj şiltesi seriliydi. Andrew aceleyle soyunmaya başladı. "Uzan lütfen," dedi. "İlk seferi biraz hızlı olabilir. Çünkü adeta yanıyorum."

Lily'nin de Andrew'dan farkı yoktu. Öylesine yoğun ve akıl alan bir istek duyuyordu ki tek yapabildiği orada öylece dikilip Andrew'u arzulamaktı.

Andrew şimdi artık neredeyse çıırılçıplaktı. Lily'ye dönük sırtı karanlığın içinde soluk ve güçlü bir gölgeydi.

Lily ona doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha. Kollarını Andrew'un beline sardığında şevkle kabaran göğüs uçları sırtına değmişti. Andrew bu hisle adeta mest oldu. Sert, sıcacık ve pürüzsüz göğüsler. "Andrew..."

Andrew sanki kasları kilitlenmiş gibi öylece kalakalmıştı. "Tanrım, Lily." İçini bir ürperti kapladı. Lily'nin midesinin

kasları Andrew'un giderek sertleşip hazırlandığını gördüğünde aldığı sessiz nefesle daha da kasıldı. "Lütfen. Bunu yapamam..." Andrew kendini Lily'nin kollarından kurtarıp yüzünü ona döndü. "Hadi çabuk, aşkım." Geceliğinin üzerinden Lily'nin kalçalarını avuçladı. "Önce benim..." Lily'yi şiltenin üzerine çekip bacaklarının arasına uzandı. "Beni içine al," diye haykırarak Lily'nin içine hızla girdi.

Lily o an ağzından çıkan çılgılı fark etmemişti bile. Sert, sıcacık, kalın bir şey insafsızca, sanki tam kalbine saplanıyordu. "Evet, ah, evet." Kenetlenen dişlerinin arasından konuşuyordu. "Lütfen, hadi biraz daha..."

Andrew ona istediği gibi daha da fazla yüklendi. Lily'nin içinde hızla gidip gelirken nefesi sert ve kesik kesikti. Sıcacık avuçları yeniden kalçalarını avuçlamak için Lily'nin arkasına kaydıığında, "Sarıl bana," dedi. Her bir sert ve güçlü vuruşu daha da etkili kılmak için Lily'yi yukarı ve ileri doğru itiyordu.

Lily kollarını ve bacaklarını sardı ona.

Andrew zevkle başını geri atarken boğazından iniltiler kopuyordu. Vücudu sanki bir mengenedeydi. "Lily!"

Lily bu sertliğe daha fazla dayanamayacaktı. Tırnaklarını Andrew'un kalçalarına geçirdiğinde gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Tanrım, bu çok iyiydi. Sonuna kadar bu zevke dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu.

Ne var ki kaçıışı yoktu. Aralarındaki şiddetli haz başladığı hızla zirveye ulaşip nihayet patlama yaptı.

Andrew zevkle Lily'nin üzerine yığıldığında ağırlığı-

nı ona vermemek için dirseklerini şiltenin üzerine koymaya özen gösterdi. Nefes nefeseydi. Lily çıplak göğüslerinin üzerinde onun o deli gibi çarpan kalbini hissedebiliyordu.

Ne olmuştu böyle? Lily şaşkınlıkla kendini sorguluyordu. Ona taviz vermemeye bu kadar kararlıyken, bu noktaya nasıl gelmişlerdi?

Lily yeniden konuşabilecek kadar nefesini kontrol edebildiğinde dakikalar geçmişti. "Andrew, konuşmamız lazım."

Andrew üzerinden kalkarken Lily'nin şakaklarına bir öpücük kondurdu ve yanına uzandı. "Birazdan. Şimdi sadece böylece uzanıp fırtınayı dinleyelim." Onu kucaklayıp sıcacık bedenine çekerken, koluyla sarıp ona kaşık pozisyonu verdi.

"Cassie'nin yanına dönmem gerek."

"Sadece kısa bir süredir buradasın." Nasırlı eliyle Lily'nin göğsünü avuçlayıp hafifçe sıktı. "Muhtemelen otuz dakika bile olmadı daha." Sıcacık dilini Lily'nin kulağına değdirdi. "İkimiz de oldukça sabırsızdık, öyle değil mi?"

Çılgın gibiydik, diye düşündü Lily. *Birbirimize açtık adeta*. Daha önce hiç kimseyi bu gece Andrew'u istediği kadar çaresizce isteyebileceği aklına gelmezdi.

Andrew başparmağıyla Lily'nin göğüs ucuyla oynuyordu. "Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Seni memnun etmem daha uzun sürecek."

Lily'nin göğüs uçları yeniden sertleşmeye, kadınlığının tam orta yerinde yine bir sancı hissetmeye başlamıştı. Tan-

rım, Lily onu daha şimdiden delicesine istiyordu. "Yapma bunu. Artık daha fazla bana dokunmanı istemiyorum."

Andrew, Lily'nin göğüs ucunu okşamayı bıraktı ama avuçlamaya devam ediyordu. "Evet, istiyorsun," dedi usulca. "Ben ne kadar sana dokunmak istiyorsam, sen de o kadar dokunulmak istiyorsun. Hazırlıksız yakalandın ve şu an benim senin bu açlığını görüp seni kullanmamdan, sana hükmetmemden korkuyorsun."

Lily gerildi. "Peki, bunu yapıyor musun?"

"Ben aşağılık bir adam değilim, Lily. Seni mutlu etmek istiyorum." Bir an durdu. "Ve sadece bana izin verdiğin sürece yaparım bunu."

"Az önce olduğu gibi mi? Seks her şey demek değil ama."

"Ama bir başlangıç. Buna ihtiyacın olduğunu inkâr edemezsin." Nâzikçe Lily'nin kulak memesini ısırıldı. "Sana ihtiyaç duyduklarını verebilirim. Beni istediğin gibi kullan."

Lily çaresizce göğsünün Andrew'un elinin altında yeniden kabarmaya başladığını hissetti. Bir sonraki an vücudunun Andrew'dan istediği şey dışında hiçbir şey düşüneyecekti. "Hayır!" Ani bir hareketle birden yuvarlanarak Andrew'un elinden kurtuldu. "Ben insanları kullanmam. Tüm bu olanlar bir hataydı." Gözleri etraflarındaki karanlıkta delicesine geziniyordu. Lanet olası geceliği neredeydi? "Bu işin sadece seksle bitmesine izin vermeyecektin. İşleri daha da ileri götürecektin."

Andrew doğrulurken, “Buna ihtiyacım var,” dedi. “Ama uzun zamandır senin için çıldırdığımı biliyorsun. Bu yüzden bir süreliğine sadece seksle de yetinebilirim.”

“Peki ya sonra?”

“Artık seksle yetinemediğim, daha fazlasını istediğim anda istersen beni başından atabilirsin. O süre içinde pek çok kez birbirimizin olacağız. Yeterince baştan çıkarıcı mı?”

Lily içinden, *bunun benim için yeterince baştan çıkarıcı olduğunu biliyor*, diye düşündü. Andrew tıpkı Cassie’nin piyanonun tuşlarına yaptığı gibi Lily’nin hislerini okuyup, onlarla oyun oynuyordu. “Giyinip Cassie’nin yanına dönmeliyim.”

Andrew, Lily’nin hemen yanında dizlerinin üzerinde doğruldu. “Lily...” Islak saçlarını Lily’nin yüzünü okşayarak kenara çekti. “Tamam, aşkım. Korkma.” O da gözlerini karanlığa çevirip Lily’nin geceliğini aramaya başladı. Geceliği fark ettiğinde başını iki yana salladı. “Bunu artık giyemezsin. Tıpkı bir bulaşık bezine benziyor.” Andrew kendi eşofman üstünü yerden alıp Lily’nin başından geçirdi. Sanki kendi kendine giyinemeyen bir çocuk gibi Lily’yi giydirdi. “Bu da ıslak ama içinde astarı var, o yüzden sıırılsıklam değil.” Eşofman üstünü Lily’nin kalçalarına kadar indirdi. “Keşke seni tam olarak görebilseydim. Eminim bu upuzun bacaklarla çok seksi görünüyorsundur.” Susup Lily’nin dudaklarına hızlı ve kuvvetli bir öpücük kondurdu. “Hadi koş. Bak, seni zorla tutmaya çalışmıyorum. Gitmene izin veriyorum.”

Lily ayağa kalkıp gitmek üzere arkasını döndü.

“Eve gider gitmez sıcak bir duş al ve yatmadan önce saçlarını kurut,” dedi çabucak. “Burada kalıp kulübenin ışıkları sönene kadar bekleyeceğim. Yarın öğleden sonra her zamanki gibi seni ve Cassie’yi görmeye kumsala gelirim.”

Lily çoktan korunaklı kayanın altından çıkıp yağmurun altında kumsala doğru yürümeye başlamıştı bile.

Andrew yumuşacık sesiyle arkasından konuşmaya devam etti. “Yarın gece de burada olacağım, aşkım.”

Lily koşmaya başladı. Kendi kendine aslında kaçtığıının Andrew olamayacağını düşündü. Andrew arkasında oturmuş gidişini seyrediyordu, peşinden gelmediği ortadaydı. Bu kadar acele ediyor oluşunun sebebi sağanak yağmur olmalıydı.

Andrew, Lily’ye gitmesine izin verdiğini söylemişti. Neden Lily onun böyle yaparak aralarındaki ilişkiye yeni bağlar eklediğini düşünüyordu ki?

Ertesi gün falezlerden inerken Andrew’un elinde kah-verengi bir kese kâğıdı vardı. Dalgalarla oynayan Cassie’ye selam verip kendini Lily’nin yanına attı ve elindeki torbayı onun yanına bıraktı.

“Ne bu?”

“Geceliğin ve sabahlığın. Eve gider gitmez yıkayıp kurttum.”

Lily yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Kendini tuhaf hissederek, "Sağ ol," dedi. "Ben de senin eşofman üstünü geri vereceğim."

"Acelesi yok." Andrew ona kocaman gülümsedi. "Bu gece bana gelirken onu giyebilirsin."

Andrew'un gömleğinin üst düğmeleri bronz boynunun güçlü hattını ve göğsünün kıvrıkcık kahverengi kıllarını ortaya çıkaracak biçimde açtı. Lily avuçlarının karıncalandığını hissetti. Ellerini uzatıp o üçgen şeklindeki kılları okşamamak için kendisini zor tutuyordu. Bakışlarını hızla kaçırdı. Tanrım, giderek daha da seks düşkünü bir kadın haline geliyordu. "Sen beni çok fazla çantada keklik gibi görüyorsun."

Andrew başını hayır anlamında salladı. "Bizim yaptığımız gibi bir seks insanda bağımlılık yapar. Her ikimiz de aynı şeyi daha çok yaşamak için çıldırıyor olacağız." Yerden bir avuç kum alıp parmaklarının arasından akışını seyretti. "Dün gece yatağıma yattığımda sana hissettirdiklerimi, kokunu, çıkardığın sesleri düşünmekten kendimi alamadım. Sen de beni düşündün mü?"

Lily de Andrew'un parmaklarının arasından akıp giden kumu izleyerek, "Evet," diyerek yanıtladı.

"Peki, sen de beni benim seni arzuladığım kadar arzuladın mı?"

Lily gözlerini kapatıp bir önceki gece yatakta bir o yana, bir bu yana dönüşünü anımsadı. "Evet."

“Seni her şeyinle görmek istiyorum. Bu gece gelirken yanımda bir fener getireceğim.”

Lily güçlükle yutkunup gözlerini açtı. “Başka şeyler hakkında konuşabilir miyiz?”

“Ne hakkında konuşmak istersin?”

“Her şey olabilir.” Derin bir nefes alıp onu iyiden iyiye ele geçirmeye başlayan stresi savuşturmaya çalıştı. “Seni tam olarak tanımıyorum. Bir ailen var mı mesela?”

Andrew başını evet anlamında salladı. “Bir annem, bir üvey babam ve bir de üvey kız kardeşim var.”

“Onlarla bağın iyi midir?”

Sevgi dolu bir ışık Andrew’un yüzünü aydınlattı. “Ah, evet.”

“Nerede yaşıyorlar?”

“Sedikhan’da. Üvey babam Jon, Clanad Cemiyeti’nin başkanıdır.”

Lily, “İşte şimdi neden bu kadar uzun tatil yaptığın anlaşıldı,” dedi rahat bir tavırla.

Andrew’un yüzündeki tebessüm bir anda silindi. “Ben işten kaçan biri değilimdir. Ayrıca Clanad’da adam kayırma yoktur.”

Lily onu incittiğini fark etti. “Öyle demek istemedim...” Kızgınlıkla sustu. “Sorularımı tek kelimelik cevaplarla yanıtlarsan seni tanımamı nasıl bekleyebilirsin ki?”

“Ailemi anlatmama hiç gerek yok. Nasılsa yakında onları tanıyacaksın.”

Lily bir an öylece kalakaldı. "Sedikhan'da olduklarını söylemiştin." Andrew onu başıyla onaylayarak eline bir avuç dolusu daha kum aldı.

"Ailenle tanışmak için o kadar uzun bir mesafe kat edecek değilim, Andrew."

"Hemen değil zaten. Böylesi bir şey için henüz hazır olmadığının farkındayım." Gözleri yeniden elindeki kuma döndü. "Ama belki de Cassie'yle birlikte Gunner ve Quenby'yle tanışmak istersiniz. Oturdıkları yer buraya sekiz yüz metre kadar uzakta."

Lily kaşlarını çatı. "Bir kez bahsetmiştin. Biraz anlat-sana onları."

"Quenby, Gunner Nilsen'la evlenmeden önce benim dadımdı. Gunner da Clanad için çalışıyor. Oradaki işi... bir tür güvenlik gibi. Onlarla tanışmak ister misin?"

"*Bir tür güvenlik gibi. Ve Clanad cemiyet gibi bir şey. Ve senin için de tarif etmesi zor bir iş.*" Lily kafasını salladı. "Sen gerçekten de çok gizemli birisin."

Andrew sırtı. "Cassie net olmayan hiçbir şeyden hoşlanmadığını söylemişti. Sana göre her şey mantıklı ve düzenle sınıflandırılmış olmalıymış. Bazı şeyleri açıklayamazsın, Lily. Bazen sadece içgüdülerine güvenmek zorunda kalırsın."

"Ben içgüdülere güvenmem."

Andrew'un yüzündeki sırıtış bir anda silinip gitti. "Biliyorum." Omuzlarını silkti. "Pekâlâ, arkadaşlarımla tanışmak istiyor musun?"

Lily aniden Andrew'un arkadaşlarıyla tanışmayı çok istediğini anladı. Belki Andrew'un bu gizemli kişiliğine bir parça olsun ışık tutabilirlerdi. "Evet, bence bu iyi bir fikir olabilir."

Andrew avcundaki kumu kenara savurdu. "Tamam, o zaman, birkaç gün içinde tanışacaksınız."

"Neden bugün değil?"

Andrew gülümsedi. "Çünkü bana kalırsa senin için ne kadar uzun süre yabancı kalabilirsem, geceleri yanıma gelip benimle sevişmen o kadar kolay olur."

"Saçmalık."

"Öyle mi?"

Hayır, Lily fark etti ki Andrew haklıydı. Her ne kadar onu fiziken kabullenmişse de henüz onunla duygusal samimiyet için hazır değildi. Peki, Andrew bunu nereden anlamıştı, üstelik Lily bile henüz farkına varmamışken? Andrew'un sakın yüzüne bakarken ürpertiyle karışık bir huzursuzluk hissetti.

"Hayır." Lily bakışlarını hızla Andrew'dan alıp Cassie'ye çevirdi. "Acelesi yok. Arkadaşlarıyla tanışmak için bekleyebilirim."

Andrew'un falezdeki kulübeye girmesiyle Quenby, "Cassie nasıl?" diye sordu. "Ve onunla ne zaman tanışacağım?" Mutfağa doğru yürürken salondaki kanepede uzanan

Gunner'a anlamlı bir bakış attı. "Buraya geldiğimden beri tek yaptığım yemek yemek, yüzmek ve uyumak oldu. Bilirsiniz ben bu kadar boş durmayı sevmem."

Gunner suratını buruşturdu. "Yemek yapma görevini üstlenerek beni cezalandırıyor."

Quenby savunmaya geçerek, "Hepimiz birer gurme aşçı olacağız diye bir kural yok," dedi. "Ve benim bir şeylerle uğraşmam gerekiyor." Kapıda durup omzunun üzerinden Andrew'a baktı. "Ne zaman, dedim?"

"Yakında," diyerek söz verdi Andrew. "Muhtemelen birkaç güne."

"Güzel." Quenby yüzüne muzip bir tebessüm yerleştirdi. "Ben sana oyalanmamayı öğrettiğimi sanıyordum, Andrew. Çocuğunla tanışman tam sekiz yıl sürdü. Sanırım onu bizimle tanıştırmam da bir sekiz sene alacak. Sedikhan'da mı kalsaydım acaba? En azından orada bir saygınlığım vardı."

"Belki de sana burada hiç ihtiyaç olmayacak." Bunu söyledikten hemen sonra Andrew kaşlarını çattı. "Tanrım, umarım olmaz, Quenby."

Quenby'nin yüzündeki tebessüm birden silindi. "Ben de. Ama endişelenmenin bir anlamı yok. Bir bardak suda fırtınalar da kopabilir." Andrew'a bir öpücük atıp mutfığa girdi.

"Belki de Cassie ve Quenby'yi bir araya getirmek için o birkaç günü beklemekten vazgeçmelisin, Andrew," dedi Gunner sakince.

Andrew bakışlarını Gunner'a çevirdi. "Bir şey mi duydu?"

"Kesin bir şey yok. Güvenlikteki adamlardan biri aradı ve Henry'nin ofisindeki kayıtların çalınmasının Said Ababa'yla bağlantısı olduğunu söyledi."

"Said Ababa Cemiyeti'yle mi?"

Gunner onu başıyla onayladı. "Henry'nin kayıtlarının şifrelerini çözüp, Lily ve Cassie'ye ulaşmaları zaman olacaktır. Ama bunu eninde sonunda yapacaklardır. O piçleri çok iyi tanırım." İçin için güldü. "İstediklerini bulana kadar durmazlar. "Bizi katletmek için nasıl da hayvan gibi hapsedtiklerini hatırlıyorum da." Hafızasındaki bu kötü anıyı silmek istemişçesine kafasını salladı. "Ama tabii üzerinden çok uzun zaman geçti."

"Hâlâ Clanad'ı ele geçirme hayallerinden vazgeçmediler."

"Hem de hiç. Bize Sedikhan'da bir tapınak verildiği andan itibaren nerede olduğumuzu biliyorlar ama oradayken hiçbirimize dokunamazlar."

"Bu yüzden de istediklerini elde etmek için farklı bir yol izlemeye karar verdiler."

Gunner başını evet anlamında salladı. "Lily'nin kulübesi ve otobana çıkan yol hep gözetimim altında. Daha vakitimiz çok olabilir ama yine de..."

Andrew midesindeki kasların kasıldığını hissetti. "Lily henüz benimle gelmeye hazır değil. Buna kesinlikle karşı çıkacaktır."

Gunner ona sessiz bir anlayışla baktı.

Andrew her iki elini de iki yanında yumruk yapmıştı. “Bu fırsatı elimden kaçıramam, Gunner. Bu benim için çok değerli.”

“Biliyorum.”

Andrew yorgunluğunun verdiği bir ağırlıkla dönüp yürümeye başladı. “Quenby’ye söyle yarın ikinizi de Cassie ve Lily’yle tanışmak üzere kumsala bekliyorum.”

Dördüncü Bölüm

Hiç şüphe yok ki yaptığı çok saçma bir şeydi ve hiç Lily'ye göre değildi. Kumsala giden yokuşu inerken, *bu dürtüye teslim olmaktansa daha akli başında davranmalıyım*, diye düşündü. O, Andrew'un alışık olduğu arsız, atarlı üniversite kızlarından değildi ve içinde taşıdığı şevkle bu durumun üstesinden gelmesi imkânsızdı.

Birkaç metre ilerde ay ışığının aydınlattığı kumsalda Andrew'u gördüğü an neredeyse geri dönüp, korkmuş küçük bir kız çocuğu gibi kulübeye koşmak istedi.

"Benim için giymişsin." Bakışlarını Lily'nin üzerinde gezdirirken Andrew'un yüzünü memnuniyet dolu bir tebessüm kaplamıştı. Lily ancak kalçalarının alt kısmına kadar inip bacaklarını tamamiyle çıplak bırakan Andrew'un eşofman üstünü giymişti. "Tanrım, harika görünüyorsun."

Lily aceleyle, "Bir anlık bir istekti," dedi. "Aslında tam olarak senin için giymedim. Sadece düşündüm ki..."

“Bozma işte.”

Andrew’un yüzündeki tebessüm siliniyordu ve Lily birden buna şahit olmak istemedi. “Beni bunun içinde görmek istediğini söylemiştin.” Sıradan bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. “Büyütülecek bir şey değil.”

“Bence gayet büyütülecek bir şey. İlk kez beni mutlu edeceğini bildiğin bir şey yaptın.”

Lily ona doğru ilerledi. “Bunun seni neden bu kadar memnun ettiğini anlayamıyorum. Hiç şüphe yok ki şu ana kadar giydiğim en şık parça bu değil. Kendimi sadece baktan ibaretmiş gibi hissediyorum.”

“Sadece baktan ibaretsin zaten. Hem de muhteşem bacaklar. Harika bacaklar. Ben sana daha önce bacak fetişi olduğumu söylememiş miydim?” Hayranlık dolu bakışlarını Lily’nin yüzüne çevirdi. “Bu gece geleceğini pek sanmıyordum.”

“Ben de öyle.” Andrew’un tam önünde durdu. “Utaniyorum. Belki de bu yüzden bunu giydim. Bir tür cesaret gösterisi.”

Andrew elini uzattı. “Bakalım daha ne kadarına cesaretin var, Lily?”

Lily bir an duraksadıysa da sonrasında elini yavaşça ona uzattı ve Andrew’un onu kayalıklara giden kumsala götürmesine izin verdi. “Sözlerin beni korkutuyor. Bana ne yapmayı planlıyorsun?”

“Zevk vermeyi.” Lily’nin elini daha sıkı tuttu. “Eşofman üstünün altında başka bir şey var mı?”

“Hayır.” Kayalığın çıkıntılı yerine geldiklerinde Lily yüzünü ona döndü. “Çok gerekli olmayacağını düşündüm.”

“Ah, evet kesinlikle.” Andrew kalçalarını avuçlayarak onu bacaklarının arasına aldı. Ona sürtünmeye başladığında kalkan organı Lily’nin kadınlığında bir sıcaklık hissetmesine sebep olmuştu. “Böylesi çok daha iyi.” Lily, Andrew’un omuzlarına tutunduğunda Andrew da Lily’nin üzerindeki beline kadar sıyırıp kadınlığını okşamaya başladı. “Sence de öyle değil mi, aşkım?”

Andrew’un sert kotunun üzerindeki şişkinlik Lily’nin yumuşacık karnına değerken kayalıklar kalçasına batıyordu. Andrew’un uzun ve ince parmakları Lily’nin kalçalarını sıkarken acı vermekten çok iç gıdıklıyordu. Lily kendini ona doğru bastırırken ağzından hummalı kısa çığlıklar yükseldiğini fark etti. “Andrew...”

“Bu ne güzel bir ses.” Lily’nin baldırlarını aralayıp elini kadınlığının üzerine koydu. Okşayıp vurmaya, başparmağıyla bastırıp oynamaya, dairesel hareketler yapmaya başladı. Sesinin olanca kalınlığıyla, “Bir daha,” dedi. “Bir daha duymak istiyorum, Lily.”

Lily ardı ardına ataklar yaşarken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. “Artık... daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Dayanabilirsin. Birazcık daha.” Andrew bir adım geri çıkıp eşofman üstünü Lily’nin başının üzerinden sıyırarak

kenara fırlattı. "Seni görmek istediğimi söylemiştim. Yanımda fener getirdim."

"Ay ışığı var."

"Yeterli değil." Lily'yi çıkıntılı kayanın daha derin karanlıklarına çekip elini yerdeki şiltenin üzerinde parıldayan metal cisme uzattı. "Şimdi, kımıldamadan öylece kal, aşkım."

Bir anda bir ışık huzmesi gecenin karanlığını yardı. Lily her bunu bekliyor olsa da yine de kendini şaşırmaktan alamamıştı. Yuvarlak ışık huzmesi önce yüzünde gezinip sonrasına aşağı doğru kaydı ve sol göğsünün üzerinde durdu. "Ah, evet. Ne kadar da güzel."

Lily'nin kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Bacaklarının arasında sıcacık bir hisle karanlığın içinde ışığa adeta zincirle bağlanmışçasına öylece duruyordu. *Zincirle bağlanmışçasına,* evet, olması gereken tanım tam da buydu. Andrew söylemediği sürece kıpırdamadan, çaresizce duruyordu. Andrew'un bakışlarının üzerinde dolaştığını hissettikçe göğüs uçları kabarıp arzuyla dikleşiyordu. Andrew ışık huzmesinin ardında sadece puslu bir gölge gibiydi ama Lily onu sanki ışığın ta kendisiymiş gibi hissediyordu.

Huzme yavaşça diğer göğsünün üzerine hareket etti.

Karanlığın içinde Lily, Andrew'un nefes alıp verişlerinin giderek daha da hızlandığını duyabiliyor, erkekliğinin giderek kabarıyor olmasınysa son derece erotik buluyordu. Ona doğru arzu dolu bir adım attı.

Andrew sertçe, “Hayır,” dedi. “Daha değil.” Işık usulca aşağı inip Lily’nin kadınlığının etrafındaki kıvırcık tüyleri aydınlattı. Andrew derin bir nefes aldı. Konuştuğunda sesi boğuktu. “Az önce tam da buraya dokundum. Hissi hâlâ ellerimde. Birazdan yine dokunacağım.”

Andrew uzunca bir süre onu izlerken Lily olduğu yerde adeta donup kalmıştı. Andrew neden hareket etmiyor ya da konuşmuyordu? Onun bu haliyle Lily de nefes alamıyor, düşünemiyor, sadece vücudunda gezinen sıcacık bir ışık huzmesiyle büyük bir yangın ve açlık hissi içinde öylece dikiliyordu.

Işık bir anda söndü.

Lily hafifçe inleyerek kendini Andrew’un kollarına attı. Andrew da ona sarılıp kucaklarken bir yandan da aceleyle kıyafetlerini çıkarıyordu. “Al beni...” Lily’nin sözleri Andrew’un açık, şehvetli ağzının içinde kaybolup gitmişti.

Her ikisi de yerdeki şiltenin üzerine düşerlerken Lily bacaklarını Andrew’a sarmıştı bile.

Andrew dudaklarını Lily’nin çıplak omuz boşluğuna gömerken, “Bir dahaki sefer daha iyi olacak demiştim,” dedi. “Ama yine de kat edeceğimiz çok yol var. Yavaş olmayı beceremiyorum bir türlü. Anlaşılan seni çok istiyorum.”

Lily ay ışığının altında yamalı gibi görünen kumsala bakarken kısık sesiyle, “Fark etmez. Çok güzeldi,” dedi.

Birden kıkırdamaya başladı. “Tabii bunda sınırlı olma-
yışımızın payı olabilir. Bu kez bizi her an içine çekebilecek
bir fırtına yoktu.”

Andrew cevap vermedi. Uzanıp yeniden feneri açtı ve
Lily’nin yüzüne baktı. “Bu konuşmanla tıpkı Cassie gibi
gençsin.”

“Yani, o kadar da yaşlı sayılmam aslında. Benim de
içimde gençlik ateşinin olduğu anlar var.”

“Ama bunun ortaya çıkmasına pek izin vermiyorsun.
Her zaman hep o lanet mantıklılığın ve olgunluğun üzerin-
de.” Sustu. “Ve tabii bir de kontrolün.”

“Ben mantıklı ve olgun biriyim.” Lily oturup And-
rew’un eşofmanını yeniden üstüne geçirdi. “Ve özgür olan
herkesin kendine ait bir kontrol mekanizması vardır. Şimdi
gitmem gerek.”

“Yine kaçıyorsun.”

“Sen de beni zorluyorsun. Bunu yapmayacağını söyle-
miştin.”

Andrew sessiz kaldı.

“Sana istediğini veremeyeceğimi söylemiştim. Ama
beni dinlemedin.”

“Bana istediğimi vereceksin. Sadece zamanı var.” Se-
sine bir umutsuzluk gölgesi düştü. “Ama ya bunun için za-
manımız yoksa?”

Lily kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Andrew bir an cevap veremedi. “Hiç. Sanırım sadece sabırsızlanıyorum. Sen de fazla temkinli davranıyorsun.” Sustu. “Konuş benimle. Bana Tait Baldor’dan bahset mesela.”

Lily adeta donup kaldı. “Ondan bahsetmek istemiyorum. Bana gazeteleri okuyabileceğini söylemiştin. Ne öğrenmek istiyorsan orada yazılı. Şimdi artık köprünün altından çok sular geçti.”

“Hayır, geçmedi. Bu konu hâlâ senin içinde ve bunun bedelini ben ödüyorum. Bana güvenmiyorsun. Bu konuyu belki içine gömdün ama unutmadın.” Uzanıp feneri söndürdü. “Şimdi artık sadece ben ve gecenin karanlığı varız. Seni suçlamıyorum da. Bana Baldor’dan bahset.”

Lily, “Kirli geçmişimden beni arındırmak için bir tür amatör psikoloji seansı mı yapmaya çalışıyorsun sen?” dedi dalgasını geçerek. “Ben bu yoldan daha önce geçtim, teşekkür ederim. Belki gazete yazmayı unutmuştur, ben sana söyleyeyim. Tait’in davasından sonra altı ay boyunca psikolojik tedavi gördüm ben.”

“Biliyorum. Psikolojin yerle bir olmuştu çünkü. Bunun için seni kim suçlayabilir?”

“Ben suçluyorum. Ben kendimi her şey için suçluyorum. Eğer o kadar aptalca davranmasaydım, annem bugün hayatta olabilirdi.”

“Annen de Baldor’a güvenmişti.”

“Çünkü ben onu seviyordum. Hep benim de onun ve

babamın yaşadığı gibi bir aşk yaşamamı istedi. Tait için çıldırdığımı gördüğünde ona inanmak istedi.” İçten içe onu ele geçiren öfkesini kontrol etmek istercesine sustu. “Ama o piç kurusu annemi öldürdü.”

Andrew sessizdi.

“Ve işin komiği ne biliyor musun? Tıbbi görevli otopside hata yaptığında ben cinayeti Tait’in işlediğine inanmadım. Ona öylesine âşıktım ki annemden yarım milyon dolar çalmasına, sonra da geri kalan her şeyimi çalması için annemi zehirlemesine göz yumdum.”

Güçlü bir kahkaha attı. “Ve bunu onun yaptığına inanmadım. Polise katilin başka biri olması gerektiğini söyledim. Tait’in duruşmasında ifade verene kadar da beni buna inanmaya zorladılar. Bu kadar aptaldım işte.”

Andrew nazikçe, “Aptal değildin,” dedi. “Sadece on dokuz yaşında daha utangaç ve münzevi bir genç kızdın. Annenle yalnız yaşıyordunuz ve ikiniz de insanların hep iyi olduğuna inanmak istiyordunuz. Baldor gibi bir üçkâğıtçı için mükemmel bir hedeftin. Hayatına girip seni aşkıyla sarhoş edene dek uğraştı. Aptal falan değildin. Sadece toydun.” Sustu. “Ve güvenmek istiyordun.”

“Öylesine güvenmek istiyordum ki, annemi kendi ellerimle mezarına koydum. Öylesine güvenmek istiyordum ki annemi Baldor’a güvenmesi için ben ikna ettim.” Yüzünde acı bir tebessüm belirdi. “Ah, evet. Güven konusunda gerçekten de harika bir iş çıkardım.”

“Güvenmek güzeldir, Lily,” dedi Andrew. “Evet, belki aldığın karar hatalıydı ama...”

“Hata mı? Bunu anneme anlatsana. Güvenmenin güzel bir şey olduğunu ona söylesene.” Lily’nin sesi yaşadığı yorgunlukla titriyordu. “Çünkü artık benden bu kadar. Ben artık sadece görebildiğim ve bana ispatlanan şeylere inanıyorum, bana söylenenlere değil. Bir daha birinin beni kullanmasına ve aldatmasına asla izin vermeyeceğim.”

Andrew usulca, “Sunı dölleme yoluyla hamile kalma sebebin buydu demek,” dedi. “Yeni bir ilişkiyi daha kaldıracak durumda değildin. Bu yüzden Henry’ye gittin.”

Lily sarsılarak onayladı onu. “Anlamıyor musun? Hayatımda biri olmalıydı. Ne yemek yiyebiliyor, ne de uyuyabiliyordum. Çok yalnızdım. Çocukları da çok seviyordum. Düşündüm ki...” Bir an susup sonra aynı hiddetle devam etti. “Ben iyi bir anneyim. Üç farklı doktora gittim ve hepsi de bana kendime birkaç sene tanımam gerektiğini söylediler ama ben bekleyemedim.”

“Evet, bekleyemediğini biliyorum.”

Birilerine *ihtiyacım* vardı. Eğer biraz daha yalnız kal saydım, hayatta kalabilir miydim, bilmiyorum.” Durdu, sonra da titreyen bir sen tonuyla, “Henry beni anladı,” dedi.

“Henry çok anlayışlı bir adamdır.”

“Benimle beni geri çeviren doktorlar gibi telkin edici konuşuyorsun. Lanet olsun, ben doğru kararı verdim.”

“Buna itiraz etmiyorum. O an hayata tutunabilmek için verebileceğin en doğru karardı bu. Hem kendin, hem Cassie için yeni ve güzel bir hayat yarattın. Cassie’ye olan düşkünlüğün de ortada.” Uzanıp Lily’nin elini tuttu. “Cassie’nin turneye çıkmasına izin vererek, basının o geçmiş skandalı kurcalama riskini bile göze aldın.”

“Müzisyenliği isteyip istemediğine karar verebilmesi için o turneye çıkması gerekiyordu.” Elini Andrew’un elinden çekti. “Pekâlâ, şimdi artık memnun musun? Günah çıkaran rahipçilik oyunu hoşuna gitti mi?”

“Tanrım, hayır.” Andrew’un sesinde bezgin bir tını vardı. “Canımı yakıyor. Her seferinde canımı yakıyor.”

“Her seferinde mi? Sanki bir rahip ya da onun gibi bir şeymişsin gibi konuştun.” Ani bir hareketle ayaklandı. “Pekâlâ, sorgulaman da bittiğine göre sanırım artık veda zamanım geldi.”

“Lily, bunu konuşmamız gerekiyordu. Birbirimize açık olmamız gerekiyordu. Bunu başka bir şekilde de yapabilirdim ama bunu sana yaşatmak istemedim.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum, ama geçmişimi kurcalamandan hiç hoşlanmadım.” Lily dönüp çıkıntılı kayanın kuytuluğundan kendini kurtardı. “Hayatımdan uzak dur, Andrew.”

“Her şeyin açık olması gerekiyordu ki Baldor’la geçmişte yaşadığın şeyleri benimle de yaşamak zorunda olduğunun farkına varasın.”

“Olmayacağını iddia eden sensin.”

“Tanrı aşkına, Lily. Ben seni yaralamaya çalışan bir üç-kâğıtçı değilim.”

“Nerden bileyim? Tait bile senden daha az gizemliydi. Yabancı bir ülkedeki bir cemiyette çalışıyorsun ve ne hikmetse sınırsız bir izin hakkın var.” Durdu. “Ve ben bunu sorguladığım zaman tavrın tıpkı sinsice avına yaklaşan birini andırıyordu.”

Andrew, “Evet, öyle,” diyerek durumu kabullendi. “Peki, bu beni hayatından çıkarıp bir daha görmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

Bu soruyla birlikte Lily’nin içine hiç beklemediği bir sancı saplandı. Andrew’u bir daha görmemek mi? Andrew gençlik, canlılık, seks ve hassasiyet demekti. Ondan nasıl vazgeçebilirdi ki? Lily o ana kadar Andrew’un onu hem zihnen hem de fiziken nasıl da etkisi altına aldığını fark etmemişti. Kumların üzerinde yürümeye başladığında, “Hayır,” dedi. “Beni neden görmek istediğini neden umursayayım? Bana senden istediğimi almamı söylemiştin ve şu an tam da bunu yapıyorum.”

“Lily.”

Lily durup omzunun üzerinden arkasına baktı. “Eğer senin için de uygunsa, yarın Gunner ve Quenby’yi seninle tanıştırmaya getireceğim.”

“Bir süre daha beklemeye karar verdiğini sanıyordum.”

“İşler değişti.”

Lily başını olur anlamında salladı. Lily de o gece o konuşmayla beraber aralarındaki ilişkinin boyut değiştirdiğinin farkındaydı. Andrew’un kurcalayıcı tavrı belki canını çok acıtmış, uzun zaman önce kapandığını düşündüğü yaralarını tekrar açmıştı. Ama onun, Lily’nin acısına ortak olma çabası, onunla seviştiği zamanlardan bile daha fazla duygusal bağ kurmalarını sağlamıştı. Lily bundan böyle Baldor’la yaşadığı o korkunç olayı Andrew’la ay ışığı altındaki bu geceyi anımsamadan hatırlamayacaktı. Andrew kendini bu olayın bir parçası haline getirmişti ve bu sayede Lily mümkün olacağına hiç inanamadığı bir yakınlık kurmuştu onunla. Acaba Andrew aralarındaki bu yakınlığın öfke ve acıdan çiçekleneceğini anlamış mıydı? Andrew’un onu bu derece kolay çözebilmesi Lily’nin kendini huzursuz hissetmesine sebep oluyordu.

“Onları yarın getireyim mi?”

“Nasıl istersen.” Lily giderek hızlanan adımlarla ondan uzaklaştı.

Lily, sahilde Quenby ve Gunner Nilsen’la top oynayan Cassie’yi izlerken, “Renkleri birbirlerine o kadar benziyor ki, görenler kardeş zanneder,” dedi. Gunner da, karısı da uzun boylu ve sarışındı ikisinde de İskandinav ülkelerine

özgü o güzellik vardı. Görünüşlerinden yaşlarını tahmin etmek oldukça zordu. Her ne kadar Nilsen'in saçlarında ak- lar varsa da, platine çalan sarı saçlarının içinde onları ayırt etmek oldukça güçtü. Her ikisi de kırmızı topun peşinden öylesine bir enerji ve gençlikle bağırıp, yuvarlanarak koşuyorlardı ki sanki Cassie'den sadece birkaç yaş büyüklerdi. "İkisi de İsveçli mi?"

Andrew kahvesini dudaklarına götürürken "Quenby İs- veç kökenli ama Gunner'ın İskandinav olmakla alakası yok. O Garvanialı," dedi.

"Garvania mı? Daha önce hiç duymamıştım."

Andrew omuzlarını silkti. "Artık yok zaten. Garvania yirmi yıl önce Said Ababa'nın topraklarına katıldı."

Lily'nin kışları anlıyormuşçasına eski yerlerine indiler. "Pekâlâ, neyse ki en azından Said Ababa'yı biliyorum. Bu, hep Sedikhan ve Tamrovia'yla sınır anlaşmazlıkları yaşayan ülke değil miydi?"

"Aynen öyle."

Lily'nin bakışları yeniden birkaç metre ileride top oynayan üçlüye çevrildi. İçtenlikle, "Arkadaşların çok hoşlar," dedi. "Görünüşe göre Cassie'yi de etkilemeyi başardılar. Daha önce hiç kimseyle bu kadar çabuk kaynaştığını görmemişim."

"Bu hiç de şaşırtıcı değil. Quenby, Gunner'ın hep büyü- meyen bir çocuk olduğunu söyler. Eminim Gunner da en az

Cassie kadar eğleniyordur. Quenby zaten çocuklara bayılır.”

“Kendi çocuğu var mı?”

Andrew başını evet anlamında salladı. “Sedikhan’da Marasef Üniversitesi’nde okuyan bir oğlu var. Jed çok iyi bir çocuktur.”

“Ne kadar da kibirli bir tavır bu. Senden yaşça çok da küçük olmasa gerek.”

Andrew elindeki strafor bardağı daha sıkı kavradı.

“Beni yeniden üniversite yıllarına göndermeye mi çalışıyorsun? O engeli çoktan aştığımızı sanıyordum. Ne diye aramıza sürekli engeller koyuyorsun ki?”

“Bizim aramızda zaten engeller var.”

Andrew usulca “Sevişirken bu engelleri fark etmiyor olman çok tuhaf ama,” dedi. “O an hepsi kayboluyor, öyle değil mi?”

Lily bir an yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. “Seks çok büyük bir zevk aracı, insana her şeyi unutturabiliyor... Yaklaşık bir saatliğine falan.”

“Sevişmek.”

“Ne?”

“Bizim yaptığımız şey seks değil, sevişmek.” Andrew bardağını dudaklarına götürüp iki yudumda kahvesini bitirdi. “Bir gün ne dediğimi anlayacaksın.”

Lily ona şaşkın gözlerle baktı. “Bilmiyorum...”

“Evet, biliyorsun.” Ani bir hareketle bardağı sıkıp ezdi.

“Lanet olsun sen beni önemsiyorsun. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun.” Ayağa fırlayıp elindeki ezik bardağı fırlattı. “Ben de Cassie’yle top oynamaya gidiyorum.”

Lily onun uzaklaşmasını izlerken içindeki onu geri çağırma arzusunu şiddetle bastırdı. Andrew’un bugün nesi vardı? Dalgın ve sinirli gibiydi. Lily ondaki bu değişikliği iki saat önce sahile Gunner ve Quenby’yle adım attığı anda fark etmişti.

“Sana katılabilir miyim?” diye sordu Gunner. “Sanırım sandığımdan daha hızlı yaşılanıyorum. Kızın bana sıkı bir antrenman yaptırdı.”

“Yorulmuş gibi durmuyorsun.”

Gunner, Lily’nin yanına çöktü. “Ben çok iyi bir oyuncuyumdur. Sence küçük bir çocuğa kendisinden büyük jenerasyondan birinin, ona ayak uyduramadığı izlenimini verir miyim hiç? Ama şimdi artık yerime biraz Andrew’u bırakabilirim. Kahve kaldı mı?”

Lily ona termostan bir bardak kahve doldurup uzattı. “Sade mi?”

Gunner bardağı elinden alırken başıyla onayladı. “Sana bir gün gerçek bir kahve nasıl olur göstermeliyim.” Dikkatle sıcak kahvesinden bir yudum aldı. “Ben tarçın ve zencefilli içmeyi tercih ediyorum.”

“Çok egzotik. Sedikhan’da öyle mi içiliyor?”

Başını evet anlamında salladı Gunner. “Egzotik senin

onu nasıl algıladığına bağlıdır. Bir şeye alıştığın andan itibaren artık sana sıradan ve aynı gelir.” Kahvesinin derinliklerine baktı. “Sedikhan yaşamak için mükemmel bir yer. Eminim sen de seversin.”

Lily bir anda donup kaldı. “Sever miyim?”

“Quenby seviyor. Alışması biraz zaman aldı ama şimdi sorsan başka yerde yaşamak istemez.”

“Orada mutlu bir yaşantısı olmasına sevindim.”

Gunner kahvesinden bir yudum daha aldı. “Ben de öyle. İşim Sedikhan’da. Ve bırakmak zorunda kalsam çok üzülürdüm.”

Lily, Gunner’ın yüzüne baktı. “Karın için gerçekten işini bırakır mıydın?”

“Elbette. Eğer Quenby mutlu olmasaydı, ben de olamazdım.”

Lily derin düşüncelerle, “Olağanüstü bir ilişkiniz olmalı,” dedi.

Gunner, “Quenby olağanüstü bir kadındır,” diyerek yumuşayan yüzüyle karısına baktı. “Sıcakkanlı, sevecen, dürüst ve son derece güvenilir.”

“Andrew için nasıl bu kadar mükemmel bir dadı olduğunu çok iyi anlıyorum. Cassie bile şimdiden onu çok sevdi.”

Gunner başıyla onayladı. “Dediğim gibi olağanüstüdür.” Yeniden Lily’ye baktı. “Andrew da öyledir.”

“Henry de göze çarpan biri olduğunu söylemişti.” Lily yüzünü buruşturdu. “Ama biraz kaçak dövüşüyor. Nasıl bir işi olduğunu bile bilmiyorum. Bir şeyleri onardığını falan söylüyor.”

Gunner gülümsedi. “Kesinlikle öyle yapıyor.”

“Ama çok fazla izin kullanmıyor mu?”

“Aslına bakarsan, buraya geldiği ilk günden beri sabahları kumsalın aşağısındaki hastanede çalışıyor. Andrew elinden geldiğince insanlara yardım etmeyi çok sever ve Tanrı biliyor ya onun yardımına ihtiyaç duyan bir dünya insan var. Bunu sana söylememiş miydi?”

“Hastane mi?” Lily kaşlarını çatı. “Hayır, söylemedi.”

“Şaşırmadım. Andrew yaptığı işlerden insanlara bahsetmeyi pek sevmez.”

Lily ellerini iki yana açtı. “Şu an sen de en az Andrew kadar gizemli konuştun. İkinizin de CIA ajanı ya da onun gibi bir şey olduğunuzu düşüneceğim neredeyse.”

Gunner samimi bir şaşkınlıkla kahkaha patlattı. “Seni temin ederim ki bu çok yanlış bir çıkarım olur. Hiçbirimizin o gizli servislerle işi yok.” Yüzündeki tebessüm silindi. “Ne var ki, Andrew’un işi kimi zamanlarda çok tehlikeli olabiliyor ve bizim de elimizden geldiğince ona yardımcı olmamız gerekiyor.”

Lily’nin içini bir ürperti kapladı. “Ne tür bir tehlikeden bahsediyorsun?”

“Bunu sana anlatamam.” Kahvesini bitirdi. “Sana işinden ancak Andrew bahsedebilir.” Lily’nin gözlerinin tam içine baktı. “Ama sana şu kadarını söyleyeyim, hayatlarını ya da hayatlarından çok daha fazlasını Andrew’un ellerine bırakan bir sürü insan var. Ve Andrew onları asla yanıltmaz.”

“Hayatlarından çok daha fazlasını mı?”

Gunner usulca başını evet anlamında salladı. “Ona güven, Lily. O seni çok önemsiyor.”

“Benimle konuşmanı sana o mu söyledi?”

“Andrew kendi savaşını kendi verir.” Sırıttı. “Şimdi artık karımı kızını kaçırmadan önce Cassie’den koparıp eve götürmeliyim. İkisinin haline bir bakar mısınız?”

3

Lily, Cassie’ye gülerken yüzü neşe ve sevgiyle aydınlanan Quenby Nilsen’a baktı. Birden, “Umarım sen ve Quenby yine gelirsiniz,” dedi. “Sabahları işim oluyor ama öğleden sonraları çoğu zaman kumsala geliyorum.”

Gunner, “Seve seve,” dedi. “Andrew ikinizi de uzun bir süre sadece kendine sakladı.” Kumsalda oynayan Andrew, Quenby ve Cassie’ye doğru yürürken Lily’ye el sallayarak veda etti.

Andrew ve Lily’nin o geceki sevişmeleri daha vahşi, erotik ve yoğunluğu açısından daha şiddetliydi.

Andrew sanki bir türlü yetinmek bilmiyor gibiyken,

Lily de kendini ona aynı ıkelilikle cevap verirken buluyordu. Art arda pek çok kez birlikte oldular. Ta ki yorgunlukları en sonunda ağır basıp soluk soluğa birbirlerine sarılıncaya dek.

Lily nefesini konuşabilecek kadar toparlayabildiğinde, “Neden?” diye sordu. “Bir şeyler... değişmiş gibi.”

Andrew ondan uzaklaşıp giyinmeye başlarken Lily’yle göz göze gelmedi. “Canını mı yaktım?”

“Hayır.” Lily de yavaşça ayağa kalktı. “Yakmak mı istedin?”

“Hayır!” Dehşetle dönüp Lily’ye baktı. “Tanrım, hayır. Ben canını yakmayı asla istemem, Lily. Bunu yapamam.” Dudaklarına neşeden uzak bir tebessüm yerleştirdi. “Az önce yaşananlardan sonra sanırım bana inanmıyorsun.”

“Aslında sana karşı çıkmaya çalışmıyorum. Sanırım... ben... ben bu haliyle de çok zevk aldım. Sadece merak ettim. Her zamanki gibi değildin ve bu öğleden sonra bana kızdığını da düşününce...”

“Bu sana karşı vahşi olacağım anlamına gelmez.”

“Öyle olduğunu inkâr etmiyorsun yani...”

“Sana kızgın değildim ben. Sadece biraz üzıldüm.” Lily’nin geceliğini bulup ona uzattı. “Lanet olsun ki hâlâ üzgünüm. Aramızdaki şeyi göremiyorsun ve zamanımız giderek daralıyor.”

Lily donup kaldı. “Gitmek zorunda mı kalacaksın?” Diliyle dudaklarını ıslattı. “Neden şaşırdım bilmiyorum.

Sonsuza dek burada kalamayacağını biliyordum zaten.” Lily geceliğini başından geçirip pamuklu pililerini kalçasının altına indirdi. “Ne de olsa, dönmen gereken bir işin var. Zaten Cassie ve ben de birkaç hafta sonra San Francisco’ya döneceğiz. Belki de iyi ki...”

Andrew sesinde gizlemeyi beceremediği bir şiddetle, “İyi ki falan değil,” dedi. “Benden kaçmayı kes artık, kahretsin. Aramızdaki bu şeyi fark et. Bizi birbirimize çeken tek şey seks ya da Cassie değil.”

Lily aceleyle ayaklandı. “Gitmem gerek.”

“Beni dinle, Lily.” Andrew ayağa kalkarken ay ışığıyla aydınlanan yüzü kararlı ve sertti. “En başından beri zaman bizim aleyhimize işliyor. Bizi sürekli birbirimizden koparmasına izin veremem artık.” Ayaklarının altındaki şilteyi tekmeledi. “Tanrım, daha seninle gerçek bir yatakta bile yatamadım. Bir masada oturup yemek yemedik ya da bir erkekle bir kadının yaptığı sıradan ama samimi hiçbir şey yaşamadık. Ben hep kendi kulübeme dönüp Gunner ve Quenby’yi izlemekle yetindim. Onların yaşadığı şeyi ben de yaşamayı öylesine çok istiyorum ki... Bunun acısı içimde büyüyor ve beni...” Bir an susup derin bir nefes aldı. “Çok uzun zaman oldu. Artık dayanamıyorum. Lanet olsun, bana benim için ne hissettiğini söyle.”

“Bilmiyorum. Bunu konuşmak zorunda mıyız?”

Andrew ifadesiz bir tınıyla, “Evet,” dedi. “Beni istedi-

ğini biliyorum. Benden hoşlandığını da. Başka ne hissediyorsun peki? Yanımda olmadığın zamanlarda beni düşünüyor musun? Beni koruyup el üstünde tutmak istiyor musun? Çünkü ben senin için bunları hissediyorum.”

Lily gözyaşlarının gözlerine battığını hissediyordu. “Andrew, seni incitmek istemiyorum.”

“O zaman incitme. Bana beni önemsedığını söyle. Adım gibi eminim ki aramızdaki şu duvarları kaldırıp benim Baldor gibi bir pislik olmadığımı inandığında bunu yapacaksın.” Sesi acele bir ikna çabasıdaymış gibi fısıltıya dönüştü. “Bana şimdi tamamen güvenmek zorunda değilsin. Bugün sadece birazcık güven, yarın birazcık daha, sonraki gün biraz daha.” Gülümsemek için kendini zorladı. Belki de birkaç on yılın sonunda ulaşmak istediğimiz yere ulaşmış olacağız.”

Tanrım, ne kadar da üzgün görünüyordu. Andrew’u incitmeyi hiç istememişti aslında, ama görünüşe göre bunu yapmıştı. Lily içinin acıdığını hissetti ve ona doğru istemsizce bir adım attı. “Andrew, sana güvenmek *istiyorum*.”

“Neyse, bu da bir şey en azından.”

Lily bir adım daha atıp ıslak yanaklarını Andrew’un göğsüne dayayarak ona sarıldı. “Gitmeni istemiyorum,” dedi. “Eğer beni bırakıp gidersen, çok üzüleceğim.”

Andrew kollarını daha sıkı sardı. Kalın sesiyle, “Lily’den büyük bir adım daha,” dedi. “Seni üzmeyeceğime söz verdiğime göre, sanırım bir süreliğine daha buralarda kalabilirim.”

Lily'nin içi sevinçle doldu. "Ama vaktinin azaldığını söylemiştin. Ben karışmak istemem..."

Andrew'un, Lily'nin dudakları üzerinde gezinen dudakları sert, tatlı ve sıcacıktı. "Karış, Tanrım lütfen karış aşkım."

Lily kendini ondan kurtarıp bir adım geri çekildi. "Ben... ben hiçbir şeye söz vermiyorum." Lily kendinden iğrenerek neredeyse kekeleyişini fark etti. "Sen, senin için en iyi olan neyse onu yap."

"Yine yan çiziyorsun." Yüzünde göz alıcı bir tebessüm belirmişti. "Ama yine de çok yol kat ettik, aşkım."

Lily de kendini daha genç, canlı ve umut dolu hissederek ona gülümsedi. Tanrım, en son ne zaman kendini böyle hissetmişti? "Sanırım başlıyoruz, aş..." bir anda sustu.

Andrew onu anlarcasına başını salladı. "Her gün biraz. Biraz bugün, biraz yarın. Bunu yapabilirsin, Lily."

"Evet." Lily, Andrew'un güçlü ve de nazık yüzüne baktıkça öylece durup bu formülün gerçekten de işe yarayabileceğini düşündü. Andrew bunu başarmıştı. "Belki de yapabilirim, Andrew."

Besinci Bölüm

Bir ses duymuştu sanki.

Lily derin uykusundan kurtulup yarı uyanıklığa geçmeye çabalıyordu. Oturma odasından gelen ses yüksek değildi belki ama bu saatte olmaması gereken bir sestti. Cassie miydi acaba? Belki de hastalanmış ve tuvalete kalkmıştı.

Aynı belli belirsiz ses bir kez daha duyuldu. Bu kez yatak odasının tam önündeydi.

Lily bir dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalışıp, "Cassie?" diye seslendi. "İyi misin, tatlım?"

Cevap yoktu. Ses de kesilmişti.

Uyku sersemliğiyle, *belki de sesi sadece hayal ediyorum*, diye düşündü. Başını yeniden yastığa koydu. Sonraki an Lily'nin gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. Lily seslendiğinde ses birden kesilmişti. Birileri onu uyandırdığının farkına varıp şüphe çekmemeye çalışıyordu.

Duyduğu kesinlikle bir ayak sesiydi!

Hırsız mıydı? Bir hırsız içeriye nasıl girerdi ki? O gece eve girdikten sonra dış kapıyı kilitletiğinden emindi. Tanrım, şimdi ne diye zihnini nasıl ve nedenlerle meşgul ediyordu ki? Kapısının hemen önünde biri vardı!

Yatağında dönüp hemen yanı başındaki komodinin çekmecesini açtı. Bu sırada aynı sesi tekrar duyacak mı diye endişeyle dikkat kesilmişti. Ses yoktu. Ama birileri hâlâ orada duruyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Çekmecedен tabancasını alıp güvenlik kilidini açtı ve ayaklarını yavaşça yere indirdi.

Ayak sesleri yeniden başlamıştı.

Lily bir eli silahının kabzasında öylece donup kalmıştı. Hırsız kendi odasına girene dek bekleyecek, girdiği anda da...

Ama hırsız onun odasına doğru gelmiyordu. Yürümeye devam ettikçe ayak sesleri uzaklaşıyordu.

Cassie'nin odasına gidiyordu.

Hayır! Fark ettiği an kendini aniden yataktan atıp kapıya yönelmişti bile. Kapıyı hızla açıp ışığı yakmak için duvardaki düğmeye bastı.

"Ondan uzak dur, seni adi herif!"

Cassie'nin kapısının hemen önünde arkasına dönen adam orta boylu, esmer, sağ yanağında yara izi olan biriydi. Tek kelimeyle çirkindi. Sadece fiziken değil, ruhen de çirkin olduğu hissini veriyordu. Adamın şaşkın bakışları Lily'nin

elindeki tabancaya kilitlendiğinde adamın kötülüğü Lily'yi daha da etkisi altına almıştı. "Yanlış anladınız." Ağır bir ak-sanla konuşuyordu. "O tabancayı bırakın."

"Yok canım. Hemen o kapıdan uzaklaş ve şuraya otur." Tabancasının ucuyla odanın tam karşısındaki yüksek sırtlı sandalyeyi işaret etti. "Bakalım, şerif bu küçük hırsızlığa ne diyecek?" Lily odasının eşiğinden çıkıp kanepenin yanındaki çam ağacından yapılma sehpanın üzerindeki telefona yöneldi. "Sahil kasabalarında yöneticilerin hırsızlık ve yağmacılık konularında çok katı olduğunu duymuştum. Sanırım uzunca bir süre..."

Acı!

O an başında sanki kırılmışçasına bir ağrı hissetti.

Arkadan gelen kısık bir ses, "Çocuğu al," diyordu. Bir acı daha. Bu sefer ki sağ şakağına inmişti.

Sonrası karanlıktı...

Lily yattığı yerden Cassie'nin odasının kapısının sonuna kadar açık olduğunu, yatağının buruşuk çarşaflarını ve dolabının kapısının hafif aralık olduğunu görebiliyordu. Cassie. Cassie'yi bulmalıydı.

Cassie yoktu.

Lily başını çevirdiğinde hissettiği büyük acıyla gözlerinin kararıp başının döndüğünü hissetti. Bir an midesi kalktı.

Şansını bir kez daha denemeden evvel durup gücünü toparlamaya çalıştı. Cassie'yi neden almışlardı ki?

Gözlerini bir kez daha açmaya zorladığında tabancasının hemen yanı başında olduğunu gördü. Uzanıp kabzasını kavradı. Silahı neden almamışlardı? Lily'nin peşlerinden gideceğini bilmiyorlar mıydı? Küçük kızını alıp götürmelerine izin mi verecekti yani?

Lily dizlerinin üzerinde doğrulup başına saplanan yeni acının geçmesini bekledi. Bir sonraki denemesinde ayaktaydı.

Telefon. Bir an önce şerifi aramalıydı.

Sehpaya giden yolda ayaklarını sürükleyerek ahizeyi kaldırdı. Yok. Hat yoktu. Hattı kesmiş olmalılardı.

O an düşünebiliyor olmayı çok istiyordu. Ovalamak üzere elini şakağına götürdüğünde bir ıslaklık hissetti. Kan. Parmaklarını dalgınlıkla geceliğine silmeden önce merakla ve uzun uzun elindeki kana baktı. Şimdi ne yapacaktı? Ne zaman gittiklerini ya da ne zamandır böyle bilinçsizce yattığını bilemiyordu. Belki de çoktan kilometrelerce uzağa gitmişlerdi ve geçen her saniyeyle daha da uzaklaşıyorlardı. Lily'ninse on beş kilometre ilerdeki şerifin ofisine gidecek hali bile yoktu. Ona yardım edecek birilerini bulmalıydı.

Andrew.

Ama Andrew kaldıkları kulübenin tepedeki falezden sekiz yüz metre uzakta olduğunu söylemişti. Üstelik falezin tepesine giden yokuş da nereden baksan üç yüz metre kadar

vardı. Lily o kadar yolu yürüyemezdi.

Cassie.

Tabii ki yürüyecekti, kahretsin. Dikkatle ön kapıya doğru yürüdü. Boynunu dik tuttuğunda ağrı sadece zonkluyordu. Andrew'a ulaşması gerekiyordu ve bunu başaracaktı.

Yanaklarına çarpan serin meltem canlandırıcı olsa da Lily'nin mide bulantısına çare olamamıştı. Buna da katlanacaktı. İzin veremezdi. O haydutlara yenilmeyecekti. Verandanın merdivenlerinden yavaşça inerken korkulukları sıkıca tutuyordu.

Neden cevap vermiyorlardı şu kapıya?

Lily bir kez daha vurdu. Ama vurduğu yumruğu öylesine cılız ve etkisizdi ki kendisi bile zar zor duyuyordu. Çok yorgundu ama daha kuvvetli vurmalıydı. Yoksa sesini duyuramayacaktı. Elini bir kez daha kaldırdı.

Kapının altından bir gölgenin kıpırdandığını gördü. Nihayet duymuşlardı. Kapı ardına kadar açıldı.

Andrew.

Andrew'un açık renk saçları darmadağın ve tavan ışığının altında gözleri çakmak çakmaktı. Neden bir şey söylemiyordu sanki? Sadece şaşkın şaşkın bakıyordu.

Belki de bir şey söylemesi gereken kişi Lily'ydi. Lily bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını hareket ettiriyorsa da, sözcükler ağzından bir türlü dökülüyordu.

“Ne oldu, Andrew?” Seslenen, Andrew’un hemen arkasındaki odadan çıkagelen Quenby’ydi.

O an Lily’nin dudaklarından nihayet tek bir kelime dökülebildi. “Cassie...”

Öne doğru bir adım attığı anda kendini kaybetti.

Lily gözlerini açtığında yatağının hemen yanı başındaki sandalyede Andrew’un oturduğunu gördü. Andrew hızla Lily’nin yatak örtüsünün üzerinde duran elini tuttu. “Gececek. Cassie’yi geri alacağız, Lily.”

Odanın karşı tarafındaki cumbalı pencereden içeri ışık sızıyordu, Lily tanımadığı bir odada olduğunu fark etti. O an Andrew’un bahsettiği falezin aşağısındaki kulübede olduğunu anladı. Demek yardım için Andrew’a gelmişti. “Saat kaç?”

“Sekize geliyor. Sabaha karşı saat üçte geldin ve o saatte beri de kendini kaybetmiş halde yatıyorsun.” Andrew endişeyle ona bakıyordu. “Beni çok korkuttun. Her yerin kan içindeydi ve sanki...”

“Vurdular. Hem de iki kez.” Lily doğrulup oturmaya çalıştı. “Ben sadece tek bir adam olduğunu düşünmüştüm ama demek ki diğeri kapının eşiğinde bekliyordu ve ben odadan çıkınca...”

“Kendini yorma.” Andrew onu yeniden yatırmaya çalıştı. “Önemli olan senin iyi olman ve Cassie’yi geri almamız.”

“Şerifi aradın mı? Hemen bir kayıp anonsu geçmeliler.”

“Henüz aramadık.”

Lily ona sanki inanmıyormuş gibi bir bakış attı. “Neden? Beş saat olmuş. Cassie o korkunç adamların elinde.”

“Kendini üzme. Şu an bu sana hiç iyi gelmez.” Andrew endişeyle kaşlarını çattı. “Quenby’nin hemşirelik eğitimi var ve durumunun basit bir beyin sarsıntısından ibaret olduğunu düşünüyor. Ama yine de dikkatli ve sakın olmalı ve...”

“Kendimi üzmemeyim mi?” Lily bir anda yatağın içinde doğruldu. Bu hareketiyle o an şakaklarına saplanan ağrı umrunda değildi. “Benim çocuğum kaçırıldı. Şeyler tarafından...” Elini bitkinlikle başına götürürken sesi giderek kısıldı. “Kim olduklarını bilmiyorum. Kızımı neden kaçırdıklarını da. Ben hırsız sanmıştım ama birisi dedi ki... Ne sebeple bilmiyorum ama Cassie’yi istiyorlardı. Fidyeye için olabilir mi? Tanrı aşkına, param olsa böyle ucuz bir kulübede kalmayacağımı düşünemediler mi yani? Peki ya fidye için değilse? Ya ona zarar verirlerse, Andrew. Ya...”

“Ona zarar vermeyecekler, aşkım. Sana söz veriyorum.”

“Böyle bir şeyin sözünü nasıl verebilirsin?” Lily ayaklarını yere indirdi. “Şerifi aramam lazım. Adamlardan birini gördüm. Tarif edebilirim. Bulmalarına yardımcı olabilir. Hatta belki sabıka fotoğraflarının içinden de teşhis...”

“Bu adamlar sabıka kayıtlarında olmazlar, Lily.”

“Belki vardılar. Sen nereden bileceksin ki belki...”

Lily, Andrew'un yüzündeki ifadeyi gördüğünde sustu. "Tan-
rım," diye fısıldadı. "Biliyorsun." Aklı almıyordu. Andrew
bu adamları *taniyordu*. Cassie'nin ortadan neden kayboldu-
ğunu biliyordu. Tüm bunlar Lily'nin bir türlü uyanamadı-
ğı bir kâbus olmalıydı. Gözlerini dehşetle Andrew'a dikti.
"Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır." Andrew'un sesi gayet sertti. "Ne sanıyorsun,
canavar falan olduğumu mu? Dün gece seni o halde kapıda
gördüğümde onları öldürmek istedim."

"O halde kimin yaptığını biliyorsun," dedi Lily düm-
düz bir sesle. "Cassie'yi kimin kaçırdığını biliyorsun."

3 "Evet." Andrew dudaklarını büzdü. "Bu yüzden belki
de suçlaman gereken benimdir. Senin ve Cassie'nin izini
sürdüklerinden tam olarak emin değildim. Bu yüzden bekle-
yip acaba seni benimle kendi isteğinle gelmeye ikna edebilir
miyim diye bekledim."

Lily buz gibi bir sesle, "Yani beni üçkâğıda mı getirme-
ye çalıştın?" dedi. "Başarabilirdin. Çünkü o yetenek sende
var." İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Oysaki
ben sana inanmaya başlıyordum."

"Lily, sana söylediğim her şey doğrudu."

"Ama suç ortakların benim yolunmaya değer biz kaz ol-
madığımı anladıklarında hayal kırıklığına uğrayacaklardır."
Sesli bir kahkaha attı. "Keşke onları daha yakından takip
etseydin. Böylece beyhude bir çabanın içine hiç girmemiş

olurlardı. Gazetelerin Cassie'yi nasıl da altın yumurtlayan bir tavuk gibi gösterdiğini şimdi anlıyorum ama..."

"Bu parayla ilgili bir mesele değil, Lily."

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki parayla ilgili. Başka ne olabilir ki?"

Andrew bitkinlikle sandalyesinde arkasına yaslandı. "Cassie'yle ilgili... ve benimle."

"Sen ne diyorsun?"

"Senden fidye falan istemeyecekler."

Lily sessizce gözlerini Andrew'a dikti. "Bana kızımı benden almayacağını söylemiştin, seni aşağılık herif."

"Almayacağım. Almadım da. O adamlar benim suç ortağım falan *değil*, lanet olsun. Cassie'yi senden para koparabileceklerini düşündükleri için kaçırmadılar. Onu kaçırdılar çünkü benim çocuğum olduğunu biliyorlar."

"Bu çok saçma. Bunu bilmeleri imkânsız. Henry bunları yabancılara asla anlatmaz."

"Henry'nin söylemesine gerek duymadılar. Bir ay önce Henry'nin ofisine gizlice girip dosyalarını çaldılar. Dosyaların hepsi şifreliydi ama eğer bir kriptoloğun yeterli zamanı olursa şifreyi kolayca kırabileceğini biliyorduk. Henry bize durumu derhal haber verdi, ama ekibimizin üniversiteye gidip iz sürmesi için artık çok geçti. "

"Dur bir dakika." Lily elini kaldırdı. "Henry'nin dosyaları neden şifreliydi?"

“Çünkü dosyalar... çok gizliydi.”

“Elbette ki öyle ama sanki bu kadarı biraz fazla gibi.”

Andrew sessizliğini korudu.

“Peki, neden özellikle senin kızınla ilgilendiler? Sen Wall Street kodamanı falan mısın? Ya da belki de milyonerler kulübü üyesisindir?”

Andrew geri çekildi. “Lily bak, bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum, ama...”

“Pekâlâ, öyle misin gerçekten?”

“Beni rahat yaşatabilecek kadar param var. Clanad’da para biriktirmek kolay iş. Çünkü Sedikhan’da çok paraya ihtiyaç duyulmaz.” Bir an durdu. “Ama sana bunun parayla bir ilgisi olmadığını söyledim. Bana da fidye notu falan gelmeyecek.”

“O halde, Tanrı aşkına söyle, bunun neyle ilgisi var?”

Andrew başını salladı. “Anlamazsın. Anlasan bile inanmazsın.” Yüzüne çarpık bir tebessüm yerleştirdi. “Tanrım, sana şu an güneş doğudan doğuyor desem bile bana inanmazsın.”

“Sorgulayacağım kesin. Anlat şunu.”

“Hayır. Bunun için yeterli zamanımız olacak. Onun yerine sana sadece Cassie’nin güvende olduğunu ve onu kaçıranların ona fiziksel olarak zarar verme niyetinde olmadıklarını söyleyebilirim. Belki sadece biraz korkacak ama burada, Amerika sınırları içinde kaldığı sürece ona verebilecekleri tek zarar bu olacak.”

“Burada kaldığı sürece mi? Onu ülkenin dışına çıkarmayı mı planlıyorlar? Tanrı aşkına, nereye?”

“Said Ababa’ya.”

Lily sersemleyerek başını iki yana salladı. “Burada neler dönüyor böyle?”

Andrew istemsiz bir hareketle sanki ona dokunmak ister gibi elini uzattı. Lily’nin aniden geri çekilmesiyle Andrew’un eli sandalyenin kolçağına düştü. “Ona bir zarar gelmeyecek.” Andrew eklem yerleri bembeyaz oluncaya dek sandalyenin kolçağını sıktı. “Artık bana inanmadığını biliyorum, ama en azından buna inan, Lily. Kendi hatırın için Cassie’nin güvende olduğuna inan.”

“Bana hiçbir şey anlatmazken, buna inanmamı benden nasıl beklersin? Nerede olduğunu ya da...”

“Nerede olduğunu ben de bilmiyorum.” Andrew’un gözleri tekinsizdi. “Yakında Gunner’dan gelecek bir telefon bekliyorum. O zaman daha çok şey öğreneceğiz. Quenby’yle birlikte izlerini sürmeye başladılar bile.”

“İz sürmek mi? Bugün Atlı Posta Sistemi ya da Buffalo Bill Günü değil. Lanet olsun, ara şu FBI’ı.”

“Yapamayız.” Andrew sustu. “Böylesi Cassie için tehlikeli olabilir. Bu ajanlar Cassie’yi kaçırma nedenlerinin açığa çıkarılmasını istemiyorlar. Ve kamusal bir soruşturma tam da bunun üzerinde duracaktır. Kaldı ki, Gunner onların izini daha kolay sürebilir. Clanad’ın da burada ajanları var ve onları harekete geçirmek Gunner’ın işi.”

“Uzmanlık alanı kaçırılan çocukları bulmak mı yani? Bu nasıl bir iş böyle?” Lily gözlerini kapattı. “Ben kızımı geri istiyorum. Hepinizin canı cehenneme. Sizin Clanad’ınız da, kızımı kaçıran pislikler de umrumda değil. Ben sadece kızımın eve dönmesini istiyorum.”

“Onu evine geri getireceğiz. Hem de sağ salım.”

Lily gözlerini kocaman açıp buz gibi gözlerle onu süzdü. “Kendini nasıl bir pislige bulaştırdın bilmiyorum, ama Cassie ve ben bunun bir parçası değiliz. Eğer Cassie’ye senin yüzünden bir zarar gelecek olursa, seni kendi ellerimle cezalandırırım, Andrew.”

Andrew, “Biliyorum, yaparsın,” dedi. “Çoktan yaptın zaten.” Gülümsemeye çalıştı. “Gunner, Cassie’yi henüz yurtdışına kaçırma fırsatı bulamadıklarını düşünüyor. Bununla ilgili bir kanıt yok...”

Bu sırada diğer odadaki telefon çalmaya başladı.

Andrew sandalyesini hızla geriye iterek ayağa fırladı. “Gunner olmalı. Hemen dönerim.”

Lily, Andrew’un telefona cevap verdiğini duyduysa da ne konuştuğunu duyamadı. Güçlkle ayağa kalkıp başının dönmesiyle sendeledi ama yavaş adımlarla odanın ortasına kadar gelmeyi başardı. Kapının pervazına tutunduğunda Andrew’un telefonu kapattığını gördü. “Cassie’nin nerede olduğunu biliyor muymuş?”

“Ah, Tanrı aşkına.” Andrew ona öfkeyle baktı. “Her

an yıkılacakmış gibi duruyorsun. Beni takip etmek zorunda mıydın?” Cevap vermesini beklemeden, üç adımda yanına gelip Lily’yi kucağına aldı ve yeniden yatağına taşıdı. “Ve evet, nerede olduklarını biliyor. Cassie’yi kaçıran ajanlardan biri, hani şu yüzünde yarası olan, Hamid Kalom ve diğeri de Said Baharas. Cassie’yi buranın yaklaşık yüz altmış kilometre kuzeyindeki Edelweiss Konağı denen bir pansiyona götürmüşler. Konağın sahibi bir Said Ababa vatandaşı ve Gunner’ın dediğine göre Cassie’yi yurtdışına kaçırmak için yakınlardaki bir özel havaalanına gelecek uçağı bekliyorlar şu an.” Lily’yi yatağına yatırdı. “Cassie’yi konaktaki ahşap bungalovlardan birinde tutuyorlar ve kızın oldukça iyi, Lily.”

Cassie korkudan ölmek üzereyken nasıl iyi olabilirdi ki? Ve madem Gunner ve adamları Cassie’nin nerede olduğunu biliyorlardı, neden gidip onu almıyorlardı? Ya bekledikleri uçak gelir de Cassie’yi yurtdışına götürürse, ne olacaktı?

“Lily, bu ajanlar bildiğin...” Andrew doğru kelimeyi bulmak için susup düşündü. “Profesyonellerden değiller.”

“Ne demek bu?”

“Said Ababa hükümeti istediklerini elde etmek için hep kaba kuvvete başvurmuştur. Bu ülkeyi yöneten adamlar, yaratıcı adamlar değil, işlerini akışına bırakan kişiler. Bu operasyonu nasıl ellerine yüzlerine bulaştıracaklarını göreceksin. Çünkü bir planları yok.”

“O halde hadi onların acemiliğinden faydalanıp, Cassie’yi kurtaralım.”

Andrew sakince, “Bunu yapacağız,” dedi. “Ama acele etmeyeceğiz. Gunner’ın dediğine göre köşeye sıkıştıklarında bu ajanların ilk yaptıkları şey silahlarına sarılmak. Özellikle Kalom denen ajan ahlaksızlığıyla meşhur. Zıvanadan çıkıp önlerine çıkan her şeyi onlar için değeri olup olmadığını göz önüne almaksızın tahrip edebilirler.”

Lily, “Cassie,” diye fısıldadı. “Cassie’ye zarar verecekler.”

“Cassie’ye hiçbir şey olmayacak. Ben sadece Gunner yanlarına gitmeden önce Cassie’nin güvende olduğundan emin olmalıyım.”

“Peki, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Bir yolunu bulacağım. Ben de hemen konağa doğru yola çıkıyorum. Gunner beni alması için bir helikopter yollayacak.”

“Ben de geliyorum.”

Andrew başıyla onayladı. “Bunu söyleyeceğini biliyordum. Sanırım seni burada kalıp bu işi bize bırakman konusunda ikna etmem imkânsız.”

“Evet.”

“Ya da kafana aldığın darbe sonrası yapman gereken tek şeyin yatıp dinlenmek olduğunu söylesem de dinlemezsin.”

“Evet.”

“Pekâlâ.” Andrew Lily’nin konuşmak için ağzını açtığını gördüğünde elini havaya kaldırıp onu susturdu. “Ama bazı şartlarım var.”

“Şart mı? Benim kızım...”

“Sana söylediklerimi yapacaksın.” Andrew’un sözleri çelik gibi sertti. “Soru sormayacak, tartışmayacaksın.”

“Peki ya yapmazsam?”

“O zaman benimle gelmeyeceksin.”

“Seni Edelweiss denen yere kadar takip edebilirim.”

“Eğer bunu yaparsan, sana bahsettiğim koşullara uyman için elimden geleni yaparım. O zaman başka şansın olmaz zaten.”

Andrew’un tavırlarındaki o genç ve toy erkek izleri tamamen kaybolmuş, Lily’nin ancak zaman zaman güçlkle fark edebildiği sert ve kararlı yanı gün yüzüne çıkmıştı. “Sana yalan söyleyebilirim.” Bir an durdu. “Senin de bana söylediğin gibi.”

“Ben sana hiç yalan söylemedim.”

“Yok canım. Buraya gelip beni kandırırken Cassie’yi de dilimlenmiş ekmekten sonra dünyaya gelen en harika şeymişsin gibi etkiledin. Meğer tüm bunlar kendi amaçların içinmiş.”

“Ben seni kandırma...” Durdu. Sonraki an konuştuğunda sesi sertti. “Sen kandırılma ne bilmiyorsun bile. Sana ne olduğunu göstermek isterdim. Sana...” Bir kez daha durup bıkkınlıkla başını salladı. “Cassie için bu kadar endişeliyken seni ikna etmeye çalışmam çok anlamsız. Eğer seni yanımda götürürsem, benim dediklerimi yapacağına söz veriyor musun?”

Lily kaşlarını çatarak baktı ona. “Tamam,” dedi usul-

ca. "Ama eğer ağırdan aldığını düşünürsem, sözümü bozup kendi yoluma gidebilirim."

Andrew çarpık bir tebessümle güldü. "Bu beni neden şaşırtmadı acaba?" Dönüp odadan çıkmaya hazırlandı. "Evine gidip sana bir çanta hazırlayacak ve Cassie için de birkaç parça eşya alacağım. İstedığın bir şey var mı?"

"Hayır, her ne getirirsen... Dur, bir şey var. Cassie'nin müzik kutusu." Lily gözlerine hücum eden yaşların canını yaktığını hissediyordu. "Bach çalan kuyruklu küçük bir piyanoda dönen küçük bir kız var üzerinde. Onu Cassie'ye daha üç yaşındayken almıştım. Nereye giderse yanında onu da götürür. Uyumadan önce her gece kurup dinler ve..." Durup sesini toparlamaya çalıştı. "Yatağının yanı başındaki komodinin üzerinde olmalı."

"Getireceğim." Andrew omzunun üzerinden arkasına baktı. "Ben gelene dek dinleneceksin, değil mi? Geldiğimde seni banyoya götürüp temizlenmene ve dişlerini fırçalamana yardım edeceğim."

"Burada yatıyor olacağım." Lily gözlerini kapadı. "Ve senin bana yardım etmene izin vereceğim. Kalan gücümü faydasız bir bağımsızlık gösterisiyle harcayacak değilim. Sonrasında Cassie için buna ihtiyacım olabilir çünkü."

"Çok mantıklı. Hep aynı şekilde devam etmeni umuyorum."

Lily, Andrew'un önce uzaklaşan ayak seslerini, ardından da kapıyı kapatışını duydu.

Gitmişti. Lily artık yalnızdı. Bunu fark etmesiyle Lily her ne kadar anlamsız olduğunu bilse de içini bir kederin sardığını fark etti. Cassie'yi saymazsa, uzun yıllardır yalnızdı ve şu anki durumu da çok farklı değildi. Andrew'la aralarında kurduklarına inandığı yakınlaşmanın şimdi artık yitip giden bir seraptan ibaret olduğunu düşünüyordu. Bu gerçeği kabul etmeliydi. Neyse ki kendini henüz tam olarak ona kaptırmamıştı. Peki, madem bu kadar kaptırmamıştı kendini, onun ihaneti neden zonklayan bir yara gibi canını yakıyordu?

Tanrı aşkına, sadece Cassie'yi düşünmesi gerekirken, henüz yeni tomurcuklanmaya başlamış bir ilişkiyi düşünmek de neyin nesiydi? Lily'nin zihninde Cassie ve Andrew birbirlerine bağlıydılar ve Lily birini diğerinden bağımsız düşünemiyordu. Ona Cassie'yi veren Andrew'du ve şimdi yine onun yüzünden küçük kızı elinden alınmıştı. Dokuz yıl önce Henry'nin muayenehanesinden içeri adım attığında ne tür bir şeye bulaşmıştı? Çalınan dosyalar, adam kaçırmalar, Cassie'nin etrafında dönen uluslararası kumpaslar...

Hayır, bu olayın merkezindeki kişi Cassie değil; Andrew'du. Andrew, Cassie'nin onun kızı olduğu için kaçırıldığını söylemişti. O halde bu Andrew'un, Cassie'nin yaşadığından daha büyük bir belanın içine gireceği anlamına geliyordu.

Lily onun için endişelenmeyecekti. Andrew bir yetiştirildi ve tüm bu olanlar onun yüzündendi. Cassie'ye sadece

bir kurbandı. Zavallı bebeğim. O lanet herifler muhtemelen onu çok korkuttular. O yaralı yüzlü adam tam da bir korku...

O an Lily'nin gözleri birden dehşetle fal taşı gibi açıldı. Andrew adamlardan birinin yüzünde yara izi olduğunu nereden biliyordu? Ya da gece kulübede neler olduğunu?

Lily ona olanları anlatamadan bayılmıştı.

Ama Andrew yine de Lily'ye sadece onun gördüğü yaralı yüzlü adamdan bahsetmişti ve Lily'nin kendine gelmeden önce Gunner'ın çoktan onların peşine düştüğünü söylemişti.

Bu delilikti. Tüm bunlar sadece delilikti. Ortada bir yığın soru vardı ama Andrew hiçbirini cevaplamayacaktı.

Helikopter yavaşça ormanın içindeki bir boşluğa inmek üzere alçalırken, Lily, "Neden bir Ortadoğulu oteline Edelweiss ismi verilsin ki?" diye sordu.

Andrew omuzlarını silkti. "Neden olmasın ki? Said Ababa dünya sahnesinde kendine çok da pırl pırl bir şöhret edinmiş değilken böyle Alplere özgü bir imaj edinmesinden daha akıllıca ne olabilir ki? Sana Said Ababalıların nadiren özgün olduklarını söylemiştim. Kendileri yapmaktansa başka birilerinin yarattığı ya da geliştirdiği şeyleri kopyalarlar." Eliyle ormanın kenarında duran birini işaret etti. "İşte, Gunner orada."

Lily oturduğu koltuğun kolçaklarını sımsıkı tutarken, "Neden Cassie'yi tuttukları kulübeyi izlemiyor?" diye sordu. "Ya o sırada onu..."

Andrew, Lily'nin cümlesini tamamlamasına izin vermeden, "Orada birilerini bırakmıştır," dedi. "İşini iyi yapar."

Helikopter yere indiğinde Gunner onlara doğru yürümeye başladı.

Genç pilot motoru durdurup Andrew'a döndü. "Dönüş için bana ihtiyacınız olacak mı?"

Andrew başını hayır anlamında salladı. "Dönüş olmayacak, Jack."

Lily bakışlarını hızla Andrew'a çevirdi. "Ne demek istiyorsun? Cassie'yi aldığımızda evimize dönmek için illaki bir yol bulmamız gerekecek."

Andrew helikopterin ağır metal kapısını açtı. Aşağı atarken, "Dönüş yok," diye yineledi. Sonra da dönüp Lily'yi indirmek üzere kollarını uzattı. "Artık geri dönmek için çok geç bundan sonra sadece ileriye bakacağız."

Lily kendi kendine, "Şifreli saçmalık," dedi. "Senin için artık geç olabilir ama Cassie ve ben evimize döneceğiz."

Andrew iki küçük valizini kokpitten alıp kapıyı kapattı ve pilota el salladı. "Bakacağız. Şu an bunu konuşmanın zamanı değil." Valizi eline aldı. "Hadi gidip bakalım, Gunner yeni bir şeyler öğrenmiş mi?"

Lily'nin dikkati o an dağıldı. Dönüp, Gunner'a doğru hareketlendi. "Cassie nasıl, iyi mi?"

Gunner Lily'nin yüzünü incelerken başını evet anlamında salladı. "Berbat görünüyorsun." Andrew'a döndü. "Gelmesine engel olamadın mı?"

“Bunu ancak ona deli gömleği giydirip zindana atarsam yapabilirdim.” Andrew omuzlarını silktili. “Ama eminim o zaman bile bir yolunu bulup beni takip ederdi. Bu şekilde gözetimimiz altında olmasının daha iyi olacağını düşündüm.”

Gunner başını cvet anlamında salladı. “Zaten Quenby, Lily’nin senin tek gelmene izin vermeyeceğini söylemişti.”

“O nerede?” diye sordu Andrew.

“Cassie’yi tuttukları otelin yakınlarındaki bir otelden bir bungalov kiraladık. Quenby bizi orada bekliyor.” Gunner, Lily’yi dirseğinden tutup ormanın içine doğru yürümeye zorladı. “Hadi. Ormanın diğer tarafında, birkaç yüz metre uzakta, kiraladığım bir araba var. Yere yıkılmadan önce seni oraya götürebilirsek iyi olacak.”

Ormana girerlerken Lily sabırsızlıkla, “Ben iyiyim,” dedi. “Cassie’yi ne zaman kurtarabileceğiz?”

“Yakında. Andrew olmadan tek başıma işe kalkışmak istemedim. Cassie onun kızı ve hakkı var ki...”

“Cassie benim kızım,” dedi Lily hiddetle. “Onu ben büyüttüm. Hastalandığında başında bekleyen bendim. Onu...”

Gunner onu bölerek, “Onun üzerindeki hakkını kimse seninle tartışmıyor,” dedi. “Zaten bu yüzden buradasın.” Sustu. “Ama bu durumda ona yardım edemeyebilirsin. Andrew’a daha çok ihtiyacı olabilir.”

Andrew sertçe, “Neden?” diye sordu. “İyi olduğunu söylemiştin.”

Gunner, “Fiziksel olarak iyi,” dedi. “Ona dokunmadılar

ancak doğal olarak tüm bu yaşananlar onun için büyük bir şok. Lily'yi yerde yatarken görmüş ve onun öldüğünü düşünüyor.”

Lily, “Elbette ki büyük bir şok,” dedi. “Tanrı aşkına, çocuk kaçırıldı.”

“Üstelik çok da hassas.” Gunner, Andrew’un gözlerinin içine baktı. “Düşündüğümünden çok daha hassas. Bir sorunuz olabilir.”

Andrew, “Tanrım,” diye fısıldadı. “Bir bu eksikti.”

Lily, “Nasıl bir sorun?” dedi. “Cassie’nin nesi var?”

Bu sırada ısılt ısılt parlayan lacivert bir Buick’in yanına gelmişlerdi. Gunner arka kapıyı açtı. “Aceleci davranıyor olabilirim. Belki de bir sorun olduğunu söylemek için erkendir. Önce onu adamların ellerinden kurtaralım da, sonrasında akıl sağlığı için endişe ederiz.”

“Peki, bu ne zaman olacak?”

Gunner, “Bu gece,” dedi. “Tabii eğer Andrew, Cassie’nin bunu kaldırabileceğini düşünürse.”

Andrew yüzünü buruşturarak, “Cassie güçlüdür,” dedi. “Bu şekilde tepki vereceği hiç aklıma gelmezdi.”

Lily arka koltuğa bindi. “Bu benim kararım, Andrew’un değil. Cassie’yi bu gece kurtarıyoruz.”

“Hayır, Lily.” Andrew’un sesindeki yumuşak hava, tınısındaki sert kararlılığı gizlemeye yetmemişti. “Operasyon ben onay verdiğimde başlayacak, öncesinde değil. Acele edip Cassie’nin hayatını tehlikeye atamam. Bu öğleden sonra duruma bir baktıktan sonra karar vereceğim.”

Lily'nin yanıt vermesini beklemeden kapıyı çarptı ve arabanın ön kısmından dolanıp Gunner'ın yanındaki yolcu koltuğuna oturdu.

Altıncı Bölüm

Lily yemek masasında Quenby'nin tam karşısındaki sandalyeye kendisini atarken çaresizlikle, "Benimle konuşmuyor," dedi. "O lanet yatak odasında öylece oturmuş, pencereden dışarı, Cassie'yi tuttukları evin olduğu tarafa bakıyor. Bir şeyler yapmak istiyorum."

Quenby, Lily'nin fincanına kahve doldururken onu anladığını belli edercesine gülümsedi. "Nasıl hissettiğini biliyorum, ama inan bana Andrew şu anda bir şeyler yapıyor aslında."

Lily başını sallayarak, "Düşünüyor," dedi. "Bu yetmez. Cassie'ye yardım etmemiz lazım. Buna dayanamıyorum..." Bir an sesi kesildi. "Buna katlanamıyorum, Quenby. Anlamıyorum. Kafamda bir türlü oturmuyor."

"Çok bekleme gerek kalmayacak. Andrew yaptığı işte oldukça iyidir."

Lily neşeden uzak bir tebessümle, “Tanrı aşkına, Andrew’un bu kadar iyi yaptığı şey ne?” diye sordu. “Casus falan mı ya da Gunner gibi bir tür gizemli sorun giderici falan? Bana geçmişinde ne olduğundan bile bahsetmedi, gerçi şu anından da bahsetmedi ya.”

Quenby, “Elinde olsa anlatırdı,” dedi usulca. “Senden hiçbir şey gizlemedi. Hep senin onu olduğu gibi kabul edemeyeceğinden korktu.”

“Neyle uğraştığını bilsem edebilirdim belki.” Lily kahvesine bakıyordu. “Ya da belki de edemezdim. Şimdi artık çok geç zaten.”

“Öyle söyleme.” Quenby’nin yüzündeki ifade sıkıntılydı. “Şu anki durum kararlar alman için çok karışık. Bilmediğin çok şey var.”

“O halde anlat.”

“Keşke anlatabilseydim. Bu benim elimde de...”

“Quenby’yi sorgulamana gerek yoktu.” Andrew yatak odasının kapısının eşiğinde duruyordu. “Yakında her şeyi öğreneceksin.” Quenby’ye döndü. “Gunner nerede?”

“Bir garson kıyafeti bulup bulamayacağına bakmak için otele gitti. Ona ihtiyacın mı var? İstersen gidip çağırabilirim.”

Andrew başını hayır anlamında salladı. “Sadece biraz hızlanmak istiyorum. Cassie’yi bir an önce oradan almalıyız.”

Lily, “En sonunda hemfikir olabildik,” dedi.

Quenby çekinerek, “Ona bir zarar gelmeyecek, değil mi?” diye sordu. Andrew dudaklarını gerdi. “Bizim burada olduğumuzu anlayıp anlamayacağından bile şüpheliyim.”

Quenby, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Lily bakışlarını Quenby’nin dehşet içindeki yüzünden Andrew’un sert ifadesine çevirirken, “Bu da ne demek?” dedi. “Nasıl oluyor da biliyorsun...” Susup kendini kontrol etmeye çalıştı. “Bu hiç adil değil. Benim de bilmem gerekiyor.”

Andrew onu başıyla onayladı. “Adil olmadığını ben de biliyorum, ama Cassie iyi olacak. Sana söz veriyorum, Lily.”

“Benden de sana inanmamı bekliyorsun, öyle mi? Ben kimsenin sözüne bel bağlamak istemiyorum. Yardım etmek istiyorum. Seninle gelmek istiyorum.”

Andrew başını hayır anlamında salladı. “Seni tanıyabilirler ve bu da Cassie’yi zora sokar. Gunner halleder.”

“Gunner sadece bir kişi.” Lily, Quenby’ye döndü. “Sen de Gunner için endişelenmiyor musun?”

“Karşısındakiler iki kişi olunca, hayır.” Quenby gülümsedi. “Gunner’ın işini kabullenmem uzun zamanımı aldı ama sonunda kabullendim.”

“Ama o adamlar tehlikeli.” Lily elini kesilmiş, morluk içindeki şakağına götürdü. “Gunner’ın yardıma ihtiyacı var.”

“Ben de yanında olacağım,” dedi Andrew yavaşça. “Onu yalnız göndereceğimi mi sanıyordunuz?”

Lily içini bir korkunun kapladığını hissetti. “Hayır!”

“Sen kendin gidip beni bu zevkten mahrum bırakmak istiyorsun, anlaşılan.” Andrew kederle gülümsedi. “Belki de bana sandığın kadar kırgın değilsindir.”

“Ben kimsenin zarar görmesini istemiyorum.”

“Seni temin ederim Gunner bana hiç iş bırakmayacaktır. Böyle maceralar söz konusu olduğunda çok bencildir. Ben sadece Cassie’nin dikkatini çekmek için gidiyorum. Belki alıkoymak isteyeceği birilerine...” Andrew’un sesi giderek kısıldı. “Gunner adamları akşam yemeği için oda servisini çağırdıkları anda alt etmeyi planlıyor.”

Quenby başıyla onayladı. “Aramalarının takibini yapmak için mutfağa bir adam yerleştirdi. Öğle yemeği için saat üçte aradılar. Bu yüzden akşam yemeği siparişi vermeleri muhtemelen sekiz ya da dokuzu bulur.”

Andrew bitkinlikle, “Yani bekliyoruz,” dedi. “Gunner geldiği zaman ona benim de bir garson kıyafetine ihtiyacım olduğunu söyler misin?”

Quenby onaylayarak başını salladı. “Muhtemelen senin için de bir tane ayarlamıştır. Sen dinlenmeye mi gidiyorsun?”

“En azından denemem gerek. Cassie bu halde kalamaz. Onu bir an önce getirmeliyiz.” Andrew arkasını dönüp yenisinden yatak odasına gitti ve ardından kapısını kapattı.

Lily, “Onun bensiz gitmesini istemiyorum,” diye fısıldadı.

Quenby gülümsedi. “Yanında Gunner olduğu sürece güvende olacaktır.”

Lily elinde olmayan bir çaresizlikle Quenby'yi süzdü.

Quenby nezaketle, "Neden onu önemsediyini kendine itiraf edemiyorsun?" diye sordu. "Bu şekilde, her şeyi kendin için daha da kolaylaştırmış olmaz mısın?"

"Ben Andrew'u sevmiyorum. Cassie dışında hiç kimseyi sevmiyorum."

"O zaman neden ona bir şey olma ihtimaliyle acı çekiyorsun?" Quenby uzanıp Lily'nin elini tuttu. "Dinle, Andrew çok özel bir insan ve inan bana kesinlikle seilmeyi hak eden biri. Daha önce hiç onun kadar insanlara yardım etmeyi seven birini tanımadım. Bir kez olsun onun için bir şeyler yapılması onun da hakkı."

"Ben ona istediklerini veremeyeceğimi söylemiştim."

"Bana kalırsa fikrini değiştireceksin." Quenby, Lily'nin elini daha sıkı tuttu. "Aslında görüldüğü kadar sert değilsin. Senin de elini uzatıp, Andrew'a yardım etmek isteyeceğin an gelecektir." Yüzündeki ifade bulutlandı. "Tabii elinden gelirse. Tanrı biliyor ya, hepimiz ona yardım etmek için çok çabaladık. O çok yalnız biri."

"Hepimiz yalnızız."

"Kendi içlerimizde öyleyiz belki de. Ama bazen çok güzel şeyler oluverir." Quenby'nin yüzü birden kızarmaya başladı. "Bir gün özel birisi çıkagelir ve yalnızlık uçup gider. Ve o an geldiğinde eğer elini uzatıp bu fırsatı yakalamaz ve ona sınıksız yapışmazsan çok büyük ahmaklık etmiş olur-

sun.” Oturup sandalyesinde arkasına yaslandı. “Ve sen bir ahmak değilsin, Lily.”

Lily bakışlarını Andrew’un yatak odasının kapısına çevirdi. “Bilmiyorum. Ben daha çok ona inandığım için ahmak olduğumu düşünüyordum. Ama sen şimdi kalkmış eğer ona güvenmezsem ahmaklık etmiş olacağımı söylüyorsun.”

“İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?”

Lily’nin dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. “Sen de mi? Andrew bu içgüdüler konusuna çok önem veriyor da. Korkarım ben kendi içgüdülerime güvenmeyi göze alamam. Geçmişimde bu konuda ciddi hatalarım var ve eğer yanılırsan içgüdülerin sonuçları çok yıkıcı olabiliyor.”

“Lily, yapamazsın...” Quenby, Lily’nin yüzündeki ifadenin savunmaya geçtiğini gördüğünde sustu. “Yanılıyorsun ama bunu da kendi kendine keşfedeceksin.” Eğilip kahve termosuna uzandı. “Fincanını doldurayım. Kafeine ihtiyacın olacak. Sanırım uzun bir gece bizi bekliyor.”

“Andrew?” Lily yatak odasının kapısına usulca vurup, yavaşça kapıyı araladı. “Uyandın mı? Saat sekiz oldu. Gunner, Kalom’un yemek için her an arayabileceğini söyledi. Sanırım kalkıp giyinme zamanın geldi.”

Odanın diğer ucundaki yataktan hiç cevap gelmedi.

“Andrew?” Eliyle kapının yanındaki ışık düğmesini aramaya başladı.

“Işığı açma.”

Andrew’un sesi odanın diğer ucundaki kurşun kaplamalı pencerenin olduğu yerden geliyordu. Lily pencerenin önündeki karanlık silueti görünce, onu sadece falezlerin üzerindeki gizemli bir yabancı olarak bildiği günleri hatırladı. *Aslında şu an da o zamanki halinden daha az gizemli sayılmaz,* diye düşündü kendi kendine. “Gunner hâlâ az bir zamanınız olduğunu söyledi, ama yine de sana haber vermemizi istedi. Sana garsonların giydiği İskoç tarzı üniformalardan getirmiş.” Gülümsemeye çalıştı. “Onu görmelisin. Açık renk saçlarıyla görüntüsünün hakkını veriyor.”

“Birazdan giyinirim. İçeri gir ve kapıyı kapat.”

Lily ağzını açıp itiraz etmeye hazırlandıysa da tek kelime etmeden vazgeçip ağzını kapattı. Pencerenin önündeki bu siluet çok yalnız görünüyordu. Lily içeri doğru bir adım atıp kapıyı kapattı. “Uyudun mu? Quenby dinlenmeyeceksin diye çok endişelendi. Sanırım bunu dadı sendromu olarak adlandırmalıyız.”

“Uyudum. Kendimi gerektiğinde uyumaya zorlayabiliyorum.”

“Güzel. Quenby gibi rahat biri bile endişelenebiliyor. Gunner da, o da seni çok önemsiyor.”

“Başkaları tarafında seviliyor olmam sana şaşırtıcı mı geliyor?”

“Tabii ki hayır. Senin çok çekici olduğunu biliyorum özellikle de...”

“Burada durmuş seni düşünüyordum.”

“Cassie’yi düşünüyor olman gerekiyordu.”

“Sen onun bir parçasısın, o da senin bir parçan. İkisi birbirini takip ediyor.” Sustu. “Seni ve anneni düşünüyordum.”

Lily o an gerildi. “Annem hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Biliyorum. Hâlâ canını acıtıyor. Bu çok doğal, yaranın hâlâ bu kadar taze olmasıysa değil. Hâlâ çözmeye çalışıyorum. Söylesene, Baldor’a güvenmekle hata ettiğin için annenin seni suçlayacağını mı düşünüyorsun?”

“Onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapmaz mıydı?”

“Lily, annen seni sever miydi?”

“Evet...” Lily’nin sesi güçlendi. “Evet, severdi.”

“O halde şence Baldor tarafından kandırıldığın için seni affetmez miydi?”

“Evet, ama ben...”

“O zaman sen neden kendini affedemiyorsun?”

“Bu affetmek meselesi değil.”

“Bence öyle. Bana kalırsa yaranın bunca zamandır kapanmamasının sebebi de bu. Çok üzüldün ama artık bunu annene söyleyemeyeceksin, ondan af dileyemeyeceksin. Birilerinin seni bağışlamasına *ihtiyacın var* ama bunu yapacak kimse yok.”

Lily şaşkınlıkla Andrew’un haklı olduğunu fark etti. Andrew bunu dile dökene kadar buna ne kadar çaresizce ihtiyacı olduğunu anlayamamıştı.

“Üzıldün mü, Lily?” diye sordu nazıkçe.

“Tabii ki üzıldüm.”

“İşte, az önce sen kendin söyledin. Annen olsa seni affedermiş. O halde bırak artık, Lily. Kendini affet ve annenin seni görmek isteyeceği kadar mutlu ol.”

Lily içinde garip şeylerin olduğunu hissediyordu. İçindeki soğuk ve düğüm düğüm olmuş bazı şeyler ısınıyordu. “Annem benim... en iyi arkadaşımdı.”

“O halde en iyi arkadaşının yanı başındaki acı hatıralarla yaşamasına izin verme. O bundan çok daha iyisini hak ediyor.”

Lily gözlerini yumdu. “Söylediklerini düşüneceğim.”

“Sana söylemek istediğim bir şey daha var.”

“Düşüneceğim dedim ya...”

“Seni seviyorum.”

Kelimeler karanlığın içinde adeta çarpa çarpa geliyordu.

Lily'nin kapalı gözleri birden açıldı. “Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun.”

“Sadece bilmeni istedim. Daha önce *sevgi* kelimesini kullanmaktan korktum, ama artık bunun seni korkutup kaçırmasını umursamıyorum. Durum zaten bundan daha kötü olamaz.” Elini perdenin üzerine koydu. “Bu gece anlam veremediğin, hatta nefret edeceğin şeyler olabilir.” Bir an sustu. “Umarım benden de nefret etmezsin.”

“Senden nefret etmiyorum.” Lily'nin duyguları öyle

karmaşıktı ki Andrew için tam olarak ne hissettiğini kestiremiyordu. "Senden nefret edebileceğimi sanmıyorum. Gerçi Tanrı biliyor ya Cassie'nin kaçırılışının seninle ilgisi olduğunu öğrendiğim an boğazını kesmek istedim."

"Ama yine de beni sevme konusunda kendine izin veremeyeceksin, değil mi?" Andrew'un ses tonu gergindi. "Beni belki de hiç sevmeyeceksin. Aslında bunu en başından beri biliyordum ama yine de şansımı bir denemek istedim. Seni ilk gördüğüm an hayatımda artık senden başkasına yer olmayacağını anladım."

"Bu sadece birkaç hafta önceydi. Böylesine kalıcı bir his için biraz yetersiz bir zaman..."

3 "Birkaç hafta mı?" Andrew başını hayır anlamında salladı. "Ben seni ilk kez on bir sene önce gördüm."

Lily öylece kalıp şaşkınlık içinde gözlerini Andrew'a dikti. "Beni *gördün* mü?"

Andrew onu başıyla onayladı. "Henry bir hastasına yardım etmem için beni Franklin Üniversitesi'ne çağırmıştı ve o zaman seni kampüste yürürken gördüm. Orada öylece durup seni seyrettim. O an kendi kendime, işte, dedim. Bu kız benim olacak."

Lily aniden boğazını sıkın hissi yatıştırmak için yutkundu. "Ne kadar da imkânsız bir romantizm. Senden de bu beklenirdi zaten."

"Romantik olmaya falan çalışmıyordum. Ben bunu his-

settim...” Bir an sustu. “Sanki her şey yoluna girmiş, yapbozun bütün parçaları tamamlanmış, bütün resmi ilk kez görmüşüm gibi hissettim.” Sesinde bir burukluk seziliyordu. “Hem de ne resim ama. Ben o zamanlar, sen Baldor’la yaşadığın kâbusun etkilerini atmaya çalışmıyor olsaydın da ikinci kez dönüp bakmayacağın bir çocuktum. Her şey ikimizin aleyhineydi; zaman, şartlar, işim. Bu sebeple bana hayatında yer edinmemi sağlayacak başka bir yol bulmalıydım.”

“Cassie.”

“Evet, Cassie.” Andrew sanki üzerindeki bir yükü atmışçasına omuzlarını dikleştirdi. “Bunları bilmen gerektiğini düşündüm.” Perdeyi bırakıp pencereye sırtını döndü. “Şimdi artık Gunner’a gelmesini söyleyebilir misin? Giyinirken birkaç plan yapmamız gerekiyor.”

“Birkaç plan mı? İçeriye öylece girip hiçbir mücadele vermeden onu kurtarmayı beklemiyorsun, değil mi?”

Andrew yatağın hemen yanındaki masada duran lambayı yaktı. “Endişelenme, içeri girdikten sonra onu kurtarmamız sadece birkaç dakika sürecektir. Sadece Gunner saldırdığında adamlardan hiçbirinin Cassie’nin yanında olmadığından emin olmamız lazım.”

Lily başını anlamıyormuşçasına iki yana salladı. “Ne kadar da kolaymış gibi konuşuyorsun. Bunlar kötü adamlar, Andrew.”

Andrew bakışlarını Lily’nin çizik ve morluk içindeki

şakağına çevirdi. “Biliyorum. Seni yaraladılar. Daha önce-
den intikam hissine inanmadığımı sanırdım, ama yanılmı-
şım. Onlara bunu ödeteceğim, Lily.”

“Ben kimsenin ödemesini falan istemiyorum. Ben sadece
Cassie’yi sağ salim yanımda istiyorum.” Dönüp kapıyı açtı.
“Sonra da birkaç yüz tane soruma cevap istiyorum, o kadar.”

“O cevapların hepsini alacaksın,” dedi Andrew usulca.
“Ama korkarım duydukların hiç hoşuna gitmeyecek.”

Lily odayı arşınlarken, “Ben de onlarla gitmeliydim,” diye
söyleniyordu. “Andrew sadece birkaç dakika sürer dedi ve...”

Quenby onu sakinleştirmeye çalışarak, “Daha sadece
on beş dakika oldu,” dedi. “Eminim birazdan gelirler. Ger-
çekten büyük bir tehlike yok, Lily.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? O adamlar benim kafa-
ma vurup, çaresiz küçük bir kızı kaçırdılar.”

“Gunner onların icabına bakacaktır. Daha önce onlar-
dan çok daha tehlikeli adamlarla karşılaştı.” Quenby bir an
tereddüt etti. “Şimdiye kadar halletmiş olmalılar. Gidip şu
anda ne yaptıklarını görmek ister misin?”

Lily bir an olduğu yerde durdu. “Bunu yapabilir miyiz?
Bu Cassie’yi tehlikeye atmaz mı?”

Quenby ayaklandı. “En azından kaldıkları yere yakla-
şıp, ortalıkta...”

O an kapı açıldı ve Gunner içeri girdi.

Lily hızla arkasına dönüp Gunner'a baktı. "Cassie nerede?" Gunner'ın omzunun üzerinden arkasına bakmaya çalışıyordu. Andrew da yanında yoktu. Bir an kalbi tekler gibi oldu. "Andrew'a ne oldu?"

"Her ikisi de köşkteler," dedi Gunner. "Cassie'ye bir zarar gelmedi, Lily. Andrew onunla işi biter bitmez, onu bu raya getirecek."

"İşi biter bitmez mi?" Lily kapıya doğru koştu. "Bana doğruyu söylemiyorsun. Ona bir şey oldu."

"Hayır." Gunner kapının önüne durup Lily'yi omuzlarından yakaladı. "Andrew halledecek. Emin ol, şu an oraya gitmek istemezsin."

"Nasıl istemem?" Lily kendini Gunner'ın ellerinden kurtarıp kapıdan koşarak çıktı ve hemen yan taraftaki köşke koştu. Kanatlı pencerelerden dışarı ışık süzülüyordu ve ev sanki çok gösterişli bir malikâneymiş gibi masum ve süslü görünüyordu. Bu evde Cassie'ye ne olmuştu? Lily kapıyı hızla iterek açtı. "Andrew? Cassie nerde?" Antreye girdi. "Onu görmem la..."

Salonun zemininde iki adam kendilerinden geçmiş halde yatıyordu.

Lily donup kalarak uzun süre onlara baktı. Kumsaldaki eve giren yaralı yüzlü adamı hemen tanımişti. Diğer adam daha şişman ve daha yaşlıydı...

Dehşetle ölmüş olduklarını düşündü. Ölmüş olmalıydılar. Yaşayan hiç kimse bu denli hareketsiz, kendinden geçmiş olamazdı. Ve yüzleri... acıyla donup kalmış yüzler, sessiz bir çığlık atar gibi açık kalmış ağızlar, cam gibi ve dosdoğru karşıya bakan açık gözler...

"Buraya gelmemeliydin." Andrew odanın diğer ucunda kapının önünde duruyordu. "Lanet olsun, Gunner'a seni buradan uzak tutmasını söylemiştim."

"Ölmüşler," diye fısıldadı Lily.

Andrew başını hayır anlamında salladı. "Sadece kilitlendiler o kadar."

"Ama sanki..." Lily gözlerini yerdeki acı içinde kıvranıyormuş gibi görünen bedenlerden uzaklaştırdı. "Cassie'yi görmek istiyorum. Ne oldu ona? Ona zarar mı vermişler?"

"Hayır, ona zarar vermediler." Andrew bir an duraksadı. "Aslında gidip beni bir süre daha onunla yalnız bıraksan iyi edersin. Belki o zaman ben..."

"Onu nasıl olur da bırakıp giderim?" Lily Andrew'un olduğu odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Onu görmem lazım." Andrew'u iterek odaya girdi. "Cassie, ben geldim. Sen... ah, aman Tanrım."

Lily yatakta yatıyordu. Üzerinde hâlâ Lily'nin bir gece önce yatmadan önce ona giydirdiği pijamalar vardı. Lily'nin kızıyla, şu an önünde cansız bir kuklaymış gibi yatan kızın arasındaki tek benzerlik üzerindeki kıyafetlerdi. Cassie'nin yüzü balmumu heykelleri gibi soluk, gözleri kocaman açıktı

ve sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi bakıyordu. Kasları tıpkı salonda yerde yatan iki adamınki gibi kilitlenip kalmış gibiydi.

Lily usul usul yatağa doğru yürürken, “Cassie?” diye fısıldadı. “Bebeğim?”

Cassie cevap vermedi. Bakışları halen sanki bir yere odaklanmış gibi karşıya bakıyordu.

Lily yatağın ucuna oturdu. Yanaklarından süzülen yaşların farkında bile değildi. Cassie’nin şakaklarına düşmüş küllü bir tutam saçı geriye doğru itti. “Bana cevap ver, canım.”

Cassie hiç tepki vermiyordu.

Lily şaşkınlıkla, “Ona ne yapmışlar böyle?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Andrew elini Lily’nin omzuna atmış, yanında duruyordu. “Bunu kendi kendine yaptı, Lily. İçine çekildi ve kendini tamamen kilitledi.

“Kilitlemek mi? Bunu az önce dışarıdaki adamlar için de söylemiştin.”

Andrew nazıkçe, “Aynı şey değil,” dedi. “Cassie’nin olduğu yerde acı yok. O sanki uyuyor gibi.”

“Komada gibi.”

“Biraz.”

Lily kesik kesik, “Ama neden?” diye sordu. “Bu nasıl olabiliyor?”

“Şokla. Seni dünyadaki her şeyden çok seviyor ve senin yerde yaralı ve kanlar içinde yattığını gördü. Sana seslendi ama cevap vermedin. Öldüğünü düşündü. Etrafında çok fazla şiddet, çok fazla dehşet vardı ve o da kendini tüm bunlara

kapattı.” Andrew yavaşça elini Lily’nin başına doğru kaydıldı. “Ama bu durum kalıcı değil. Onu geri getirebilirim.”

“Sen mi?” Lily başını şiddetle salladı. “Onu bir hastaneye götürmemiz lazım. İlaça, doktora ihtiyacı var.”

“Yararı olmayacaktır. Cevap vermez. Ona nasıl yardım edeceklerini bilemezler de zaten.”

“Ama sen biliyorsun, öyle mi?”

Andrew usulca, “Belki de bunu bilen tek kişi benim,” dedi. “Onunla çok benziyoruz. Ona ulaşabilirim. Aslında sen onu görmeden önce onu uyandırmayı ummuştum ama çok inatçı.”

Lily’nin elleri Cassie’nin battaniyesinin üzerinde sım sıkı birer yumruk oldu. “Niyetinin iyi olduğunu biliyorum, ama Cassie’nin profesyonel yardıma ihtiyacı olduğunu görmüyor musun? Ona bir baksana.”

Andrew onu başıyla onayladı. “Cassie profesyonel yardım alacak, Lily. Benim yaptığım tam da bu. Bu benim işim.”

“Sen doktor musun?”

Andrew gülümsedi. “Hayır, ama ben bozulan şeyleri onarıyorum. Cassie’nin durumundaki gibi bozuklukları.” Usulca Lily’yi ayağa kaldırdı. “Şimdi Cassie’yi buradan alıp bizim kulübeye götürmeliyiz. Gunner ve adamları birazdan Kalom ve Baharas’ı almaya gelirler.”

“Ne yapacaklar onlara?”

“Sedikhan’a giden bir uçağa bindirecekler. Gunner buraya çok yakın özel bir havaalanında bir jet ayarladı.”

Bakışları Cassie'nin yüzünde özlemle gezinirken Lily dalgın dalgın, "Clanad'ın daha etkili olduğunu söylemiştin," dedi. "Yüce Tanrım, ne yapacağımı gerçekten bilemiyorum. Tüm bunlar çılgınlık."

"O halde bana güven. Biliyorsun ki Cassie'ye çok önem veriyorum ve ona asla zarar vermem. Yolunda gitmeyen ne varsa düzeltebilirim. Sadece bu. Güven bana, Lily."

Lily bakışlarını Andrew'a kaldırdığında onun yalvaran gözleriyle karşılaştı. Belli ki söylediği sözlere inancı tamdı. Cassie'yi iyileştirebileceğine inanıyordu. Lily neden ona bir şans vermesindi ki? "İlk olarak ne yapıyoruz?"

Andrew'un yüzündeki ifadenin ağırlığı yerini bir anda bir rahatlamaya bıraktı. "Sen çoktan başladın zaten." Eğilip Cassie'yi kucakladı. "Bana güvendin. Bu her zaman en önemli adımdır. Şimdi artık gerisini bana bırak. Önce onu bizim kaldığımız kulübeye götüreceğiz ve ben de çalışmaya başlayacağım."

Dönüp, Cassie'yi taşıyarak açık kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Andrew Cassie'yi yavaşça yatağa bırakıp, Lily ve Quenby'ye döndü. "Senden son bir şey daha istiyorum, Lily. İşimi yapabilmem için beni yalnız bırak."

"Neden kalamıyorum?"

“Ne yaptığımı anlamayacaksın ve hiç şüphe yok ki üzüleceksin.” Andrew çarpık bir tebessümle gülümsedi. “Genelde insanları yaptığım işten uzak tutabilirim ama bunu sen varken yapamam. Konsantrasyonum bozulur.”

“Neden konsantre olmak zorundasın ki? Tanrı aşkına, beyin ameliyatına girmiyorsun.” Gerginlikle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Ya da belki de giriyorsun. Ne yaptığın hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki?”

“Hadi benimle gel, Lily.” Quenby elini Lily’nin omzuna attı. “Sanırım salonda beklesek daha iyi olacak. Cassie uyandığında Andrew bizi çağırır.”

Tabii eğer uyanırsa...

Hayır, Lily bu ihtimali aklına bile getirmeyecekti. Quenby’nin onu kapıya doğru götürmesine izin verdi. “Ne kadar sürecek?”

“Sürebildiği kadar.” Andrew artık Lily’ye değil, Cassie’ye bakıyordu. Yatağın hemen yanına bir sandalye çekip, yumuşak oturağının üzerine kuruldu. “Işığı kapatabilirsiniz. İhtiyacım olmayacak.”

Quenby, Lily’yi odadan çıkarırken ışığı söndürdü ve arkalarından kapıyı kapattı.

Lily kendini salondaki kanepenin üzerine atarken, “Bunu yapmasına neden izin veriyorum?” diye söylendi. “Tek bildiğim onun bir akupunktur uzmanı olduğu ve Cassie’ye iğne batırıp duracağı.”

“Bunu yapıyorsun çünkü içgüdülere sandığından daha

fazla önem veriyorsun,” dedi Quenby usulca. “Tıpkı Andrew’a da yaptığın gibi.”

Lily, Quenby’nin bakışlarını yakalayıp, “Ne yapıyor şu an ona?” diye sordu. “Tanrı aşkına, söyle bana. Bunu bilmeye hakkım var. Orada yatan Jed olsa kendini nasıl hissederdin?”

Quenby kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu. “Berbat. Tanrı’ya her gece oğlum böyle bir şok yaşamadığı için şükrediyorum. Gunner ve ben şanslıydık. Jed diğer melezler kadar hassas bir çocuk değil. Gunner bunu benim dogmacı genlerime bağlıyor.”

“Melez mi?” Lily şaşkınlıkla Quenby’ye baktı.

“Gunner Clanad’dan, bense değilim.”

“Bu ne fark eder ki? Clanad sadece bir cemiyet...” Lily durup oturduğu yerde biraz daha dikleşti. “Sen bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

Quenby, “Gerçeği,” dedi. “Ya da şu an için kaldırabileceğin kadarını. Artık iyice tuhaflaşmaya başladığımızı düşündüm. Gunner sana gerçekleri Andrew’un söylemesi gerektiğini düşünüyor, ama Andrew seni korkutmak istemiyor. Oysaki sen şu ankinden daha fazla korkamazsın.” Yüzünü buruşturdu. “Bildiğin tipik kafası karışık erkek fikri. Ben buna artık alıştım. Ne var ki zaman içinde kafa karışıklığın gerçeklerle yüzleşmenden daha acı verici olabiliyor.”

“Peki, gerçekler neler?”

“Andrew, Cassie’ye iğne falan batırmıyor. Onun yerine

daha derin bir operasyon yapıyor. Engelleri aşır, kimi uçları birbirine bağıyor, kimilerini ilmek ilmek işliyor. Yani onu iyileştiriyor.” Quenby bir an durdu. “Telepatik olarak.”

Lily inanmıyormuş gibi donuk bir bakışla öylece durdu. “Anlayamadım?”

“Biliyorum. Biliyorum.” Quenby suratını astı. “Sanırım sana akıl hastanesinden kaçmış bir avuç firari gibi geliyoruz, öyle değil mi?”

“Düşünmedim desem yalan olur.” Lily kanepeden kalkmaya hazırlandı. “Sanırım içeri girip Andrew’a fikrimi değiştirdiğimi söylesem iyi olacak.”

Quenby sesindeki aceleci bir tavrıyla, “Sakın yapma,” dedi. “Şu anda onu bölmen Cassie için tehlikeli olabilir. Andrew ne yaptığını çok iyi biliyor.”

Lily yeniden yerine oturdu. “Sen şimdi bana Andrew’un bir telepatıcı olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu dikkatle. “Ya benimle dalga geçiyorsun, ki şu an bunun için oldukça berbat bir zaman ya da sen kafayı yemişsin. Ben telepatiye inanmam.”

Quenby kendini hiç yormadan, “O halde bugünden itibaren inanmaya başlarsan iyi edersin,” dedi. “Andrew bir telepati uzmanı, Gunner da öyle. Oğlum Jed’in de bazı telepatik güçleri var.” Durdu. “Bu durumda Cassie’nin de.”

“Hayır!” Lily başını hızla iki yana salladı. “Şimdi anlıyorum ki sen çıldırmışsın. Sence kendi kızımın bir telepatik yetenekleri olsaydı, ben bunu anlamaz mıydım?”

Quenby başını hayır anlamında salladı. "Cassie'nin bu yeteneği henüz gün yüzüne çıkmış değil. Muhtemelen sezgisel birtakım belirtiler göstermiştir ama eğitim almadan bu yeteneğini tam kapasite göstermesi imkânsız."

Lily sertçe, "Peki onun potansiyeli ne durumda?" diye sordu.

"Bu herkese göre değişir. Belki de onun bu telepatik yeteneği ömrü boyunca başka yetenekleri tarafından bastırılacak. Ya da belki de zamanla o yeteneği diğerlerine baskın gelecek."

Quenby omuzlarını silkti. "Bana sorarsan, ben Jed'in yeteneğinin gizli kalmasından yanayım. İnsanın Andrew gibi güçlerinin olması, bir lütuftan çok bir lanet gibi."

"Burada durup seni dinlediğime inanamıyorum."

"Dinliyorsun çünkü Andrew'un hayatına girdiği ilk andan itibaren o pek itibar etmediğin içgüdülerin sana sürekli işaret gönderiyor."

Lily'nin parmakları oturduğu kanepenin yastıklarına gömüldü. "Yani sen Andrew'un benimle tanıştığı andan itibaren benim beynimi okuduğunu mu söylüyorsun?"

Quenby hiç vakit kaybetmeden, "Kesinlikle hayır," dedi. "Andrew çok gururlu biridir. Kimsenin mahremine izinsiz girmez. Sadece çok uç durumlarda senin rızan olmadan yapar bunu. Ama seni tanımak, hislerini ya da içindeki titreşimleri okumak onun elinde olan bir şey değil. Cassie'yle

aralarındaki bu bağ çok daha kuvvetli. Onda da aynı güçler var, bu yüzden aklından geçenleri o Andrew'a gönderiyor ve ona gelenleri alıyor.

Cassie, Adı Andrew, demişti. Birileri ona ismiyle hitap etmiş olmalıydı. Müziği geri getiren Andrew'du.

Lily üzerine bir çığ gibi çöken hatıraları savuşturmaya çalıştı. Çaresizce, *tesadüf*, diye düşündü. Evet, tesadüf olmalıydı.

"Tesadüf değil," Lily."

Lily'nin bakışları Quenby'nin yüzüne dehşet içinde baktı.

Quenby gülüp başını hayır anlamında salladı. "Hayır, ben de telepati uzmanı değilim. Ben sadece eğitilmiş bir misafirim o kadar. Gunner da bana ilk kez telepatik güçlerinden bahsettiğinde tıpkı senin gibi hissetmiştim." Yüzünü buruşturdu. "Ama onun güçleri Andrew kadar güçlü değil. Ayrıca bir de aklımı başımdan alan bir numarayla beni inandırmayı başarmıştı."

"Gunner ne yap..." Lily bir an sustu. "Şimdi artık, çıldıran benim sanırım. Neredeyse sana inanmaya başladım."

Quenby, "Bana inanacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde. "Hazmetmen belki uzun zaman alacak ama sonra parçaları bir araya getireceksin ve bazı şeyleri hatırlamaya başlayacaksın. Şu anda seni daha fazla bilgiyle zorlamayacağım. Sanıyorum ki kafan zaten yeterince karışık."

Lily dalgınlıkla başını salladı. Quenby Nilsen çok ger-

çekçi ve objektif görünüyordu. Bu ipe sapa gelmez büyüü bozacağa hiç benzemiyordu. "Ne yani, dahası da mı var?"

"Şu an buzdağının sadece görünen kısmını açığa çıkardık." Quenby sandalyesinde yeniden arkasına yaslandı. "Ama sana söylediğim küçücük bilgileri gayet güzel karşıladın."

"Çünkü deli saçmalıklarını olduğu gibi kabul etmek en iyisi diye duymuştum."

Quenby kıkırdadı. "Seni temin ederim ki ben deli değilim." Birden ciddileşti. "Şu an Andrew'la ilgili bilmen gereken bir şey daha var. Cassie üzerinde ilk deneyimini yaşıyor. Andrew bunu çocukluğundan beri yapıyor."

"Telepati yoluyla iyileştirmeyi mi? Kusura bakma ama tüm bunlar bana kabul edilemeyecek kadar saçma geliyor."

Quenby başını salladı. "Mucizeler yaratıyor diyemem. Sadece insan bedeninde derinlere dalıp, kişinin yaşama isteğini artırıyor. Aynı zamanda öğretebiliyor da. Kişinin kendi zihninin yarattığı karmaşayı ve uğultuları yok edebiliyor." Quenby sakinlikle konuşmaya devam etti. "Karanlığa ışık tutabilir. Ama bunu yapabilmesi için önce kendisinin o karanlığa inmiş olması, o acıyı ve eziyeti çekmesi gerekir. Cassie'ye şu an tam olarak bunları yapıyor."

Karanlığa ışık tutmak... "Bu bana daha çok bir mucize gibi geliyor," dedi Lily bitkinlikle. "Ve de kabul edilemeyecek kadar akıldışı."

"O halde neden hâlâ burada oturuyorsun? Neden içeri

girip Cassie'yi Andrew'un elinden kurtarmıyorsun? Çünkü içinde, derinlerde bir yerde Andrew'a inanmak istiyorsun."

Lily aceleyle, "Tüm bunların hiçbirine inanmıyorum," dedi. "Ayrıca kesinlikle Andrew'un Cassie'yi..." Birden susup başını yatak odasının kapalı kapısına çevirdi. "Neydi bu? Sanki bir şey duydum..."

Müzik! Cassie'nin müzik kutusundan yükselen notalar.

Lily, "Bach çalıyor," diye fısıldadı. "Andrew, Cassie'nin müzik kutusunu çalıyor." Birden ayağa fırlayıp kapıya yöneldi.

"Lily, henüz daha hazır olmayabilir..."

Lily hızla kapıyı açtı. Işıklar hâlâ kapalı, oda hâlâ karanlıktı.

Bach'ın giriş müziğinin melodisi gölgeleri ıslı ıslı kurdeleli bir güzelliğe çevirmişti.

Cassie karanlığın içinde güldü.

Andrew, "Işığı aç, Lily," diye seslendi.

Lily'nin eli duvarın üzerinde ışığın düğmesini ararken titriyordu.

Cassie yatağın üzerinde oturmuştu. "Merhaba, anne. Peynirli bir hamburger yiyebilir miyim? Açlıktan ölüyorum."

"A... ayarlayabilirim." Lily, Cassie'nin yüzünü özlemle inceliyordu. Parlak gözler, rengi güzel bir ten, Tanrı'ya şükür edilesi, mükemmel bir normallik. Lily yatağa doğru yürürken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

“Harika.” Cassie annesine şaşkınlıkla baktı. “Neden öyle hissetmeyeyim ki? Kafasına darbeyi yiyen sensin.” Bir an Cassie’nin yüzünde bir gölgelenme oldu. “O ucubeler seni öldürdü sandım. Sana durmadan seslendim ama uyanmadın. İyi misin?”

“Hem de çok çok iyiyim.” Lily de yatağın kenarına oturdu. “Ama bana sarılırsan çok daha iyi olabilirim.”

Cassie dizlerinin üzerinde doğruldu ve Lily’ye sımsıkı sarıldı. “Andrew iyi olduğunu söylemişti. Hem de defalarca...”

Lily odadan konuşma sesleri geldiğini hiç duymamıştı oysaki. Hatta müzik kutusunun melodileri yükselene kadar hiç ses çıkmamıştı odadan.

“Andrew çok haklı. Şu an kendimi bundan daha iyi hissedemezdim.” Cassie’nin başının üzerinden Andrew’a baktı. “Sanırım sana borçlu olduğum...” Lily şaşkınlıkla donakalarak birden sustu.

Andrew on yaş yaşlanmış gibiydi. Derisi adeta elmacık kemiklerine yapışmış, gözlerinin altında mürekkep karası koyu halkalar belirmişti. “Sen iyi misin?”

Andrew gülümsedi. “Biraz yorgunum.” Ayağa kalktığı anda hareketleri sarsak ve ne yaptığını bilemez gibiydi. “Sanırım gidip biraz temiz hava alacak ve sonra da uyumak için bir yer bulacağım.”

Kapının eşiğinde duran Quenby, “Çok zordu galiba?” diye sordu.

Andrew kapıya doğru yürürken onu başıyla onayladı. "Tanrım, çok inatçıydı. Harekete geçirmek çok zor oldu."

"Andrew!" Cassie, Lily'den yüzünde bir panik havasıyla ayrıldı. "Gitme. Yine yalnız kalacağım."

Andrew dönüp ona baktı. "Sana ne söylediğimi unuttun." Bir an yüzündeki bitkinliği silen bir tebessüm belirdi suratında. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Beni istediğin her zaman yanında olacağım."

Cassie'nin yüzündeki endişeli ifade gitti ve yeniden Lily'ye sarıldı. "Bunu bilmek güzel."

Lily, Cassie'ye sımsıkı sarılırken içindeki acı dolu sancıyı bastırmaya çalışıyordu.

Andrew bu kez Lily'nin yüzüne baktı. "Aynı şey değil, Lily," dedi. "Onu senden çalmadım."

"Çalmadın mı? Ona yaptığın iyilikten sonra, seni kıskanacak değilim." Yüzüne çarpık bir tebessüm yerleştirdi. "Gerçi bunu nasıl yaptığını da bir tek Tanrı biliyor ya."

Quenby, "Nasıl yaptığını sana söyledim," dedi. Andrew bunu duyduğunda öylece kalakaldı. "Buna gerek yoktu Quenby. Zaten yeterince..."

Quenby bitirmesine izin vermeden, "Yapma ama, sırçadan yapılmış değil ya," dedi. "Sadece bunu hazmedebilmesi için zamana ihtiyacı var."

"Belki de." Andrew bitkinlikle elini boyun kaslarının üzerine koyup ovdu. "Şu an bunu yargılayacak durumda değilim. Düşünemiyorum bile." Dönüp gitmeye hazırlandı.

O an Lily ani bir çıkışla, “Andrew,” dedi.

Andrew omzunun üzerinden geriye baktı.

“Müzik kutusunu neden çaldın?”

“Bach.”

“Ne?”

“Seni Bach’a çok benzetiyor. Sende ona onun müziğini anımsatan karakteristik özellikler var. Onu yatıştıracağını düşündüm.”

Lily’nin gözleri kocaman açılmıştı. “Bunu nereden bildin? Cassie sana söylemiş miydi?”

Andrew bir an ona hiç konuşmadan, sadece baktı. “Bunu neden Cassie’ye sormuyorsun?”

Dönüp odadan çıktı. Quenby de hemen arkasındaydı.

Yedinci Bölüm

“Üzüldü.”

Lily yüzünü yeniden Cassie’ye döndü. Andrew’un çıkıp gittiği kapıya bakarken Cassie’nin kaşları ilgi dolu bir bakışla çatılmıştı. “Senin için üzülüyor.” Cassie yeniden Lily’ye baktı. “Canı yanıyor ama ona yardımcı olabilirsin.”

Lily, Cassie’ye bir kez daha sarılıp bırakırken, “Şu an sana bir peynirli hamburger yapmakla daha çok ilgileniyorum,” dedi rahatça. “Bence Andrew kendi sorunlarıyla ilgilenebilecek kadar güçlü biri.”

“Güçlü olabilir ama yine de insanların sevgisine ihtiyacı var.” Cassie’nin bakışları annesinin yüzünde geziniyordu. “Sen ondan korkuyorsun.”

“Saçmalık. Ben hiçbir erkekten korkmam.”

“Andrew’dan korkuyorsun. Neden?”

“Ben ondan...” Lily bir an sustu. Ne kendine ne de

Cassie'ye dürüst olduğunu fark etti. Oysaki onların ilişkisi her zaman dürüstlük üzerine kuruluydu.

"Çok fazla şey biliyor. Ve sanırım bu da beni biraz te-
dirgin ediyor."

Cassie karşı çıkarak, "Ama bildikleri ortada zaten," dedi. "Bana şey gibi geliyor," duraksadı, "müzik gibi. Müzikten anlıyor, anne."

"Cassie..." Lily sormak istediği soruyu kafasında şekillendirmeye çalışırken, uzanıp bir tutam küllü kumral saç Cassie'nin sol kulağının arkasına yerleştirdi. "Sen hastaydın ve seni Andrew iyileştirdi. Bunu nasıl..."

Cassie onu bölerek, "Hasta değildim," dedi. "Sadece gizlenmişim. Sonra Andrew geldi ve bana böyle yaparak nasıl da yanlış yaptığımı fark ettirdi."

"Peki, bunu nasıl yaptı?"

Cassie kafası karışarak, "Bilmiyorum," dedi. "Sadece oradaydı. İlk başta, onu duyamıyordum ama orada olduğunu hissediyordum. Sıcacık ve sığınacak bir barınak gibiydi. Sanki soğuk, yağmurlu bir kış gününü dışarda geçirdikten sonra içtiğim sıcak çikolata gibi. Sonra müzik başladı, sonra da benimle konuştuğunu duydum."

"Ve tüm bunlar olurken, korkmadın, öyle mi?"

"Andrew'dan mı?" Cassie annesine şaşkınlıkla baktı. "Bana müziği Andrew getirdi. O gelmeden önce duyamıyordum. O yokken her şey daha karanlık, soğuk ve ürkütücüydü."

Lily içinin ürperdiğini hissetti. Eğer Andrew, Cassie'yi saklandığı yerden çıkaramamış olsaydı bu karanlık onu nereye götürecekti? "Quenby bunun telepati olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?" Cassie etkilenmişe benzemiyordu. "Eminim çok korkmuşsundur. Endişelenme anne. Yaşadıklarım o aptal telepati filmlerinde gördüklerine hiç benzemiyordu. Dediğim gibi, sığındığım bir barınak gibiydi." Cassie ayaklarını yere indirip yataktan kalktı ve odanın diğer ucundaki kapıya çevirdi bakışlarını. "Tuvalete gitmem lazım. Şurası mı?"

Lily de ayağa kalkarken başını evet anlamında salladı. "Oda servisinden sana peynirli bir hamburger getirmelerini isteyeceğim."

"Yanında da patates kızartması." Cassie haylaz bir ifadeyle omzunun üzerinden annesine bakıp güldü. "Ve sebzesiz."

Lily kıkırdadı. Neyse ki bu adam kaçırma, yabancı ajanlar ve telepati dünyasında hâlâ değişmeyen bazı şeyler kalmıştı. "Sanırım bir köşesinde duran salatalık turşusuna razı olabilirim."

"Harika."

Cassie tuvalete girdi.

Lily'nin yüzündeki tebessüm kapının Cassie'nin ardından kapanmasıyla birden silindi. Cassie yeniden eski haline dönmüştü belki, ama bu henüz tehlikenin onun için geçtiği anlamına gelmiyordu. Cassie gibi her daim şükredilesi bir duygusal sabitliğe sahip biri neden ilk aşamada şoka girmiş-

ti? Ve bu adamlar neden böylesi bir çaresizlikle Cassie ve Andrew'u istiyorlardı?

Cassie, Andrew'un bir telepati uzmanı olduğunu kabullenmişti, ama Lily bunu yapabilmiş miydi? Kanıtlar inkâr edilemeyecek kadar aşikârdı, ne var ki böylesi saçma bir şeye inanmak Lily'nin doğasına aykırıydı. Yine de her ne kadar gizli yollarla da olsa, Andrew ona Cassie'yi geri getirmişti ve görev nasıl tamamlanmış olursa olsun Lily ona minnettardı.

Hiç şüphe yok ki Lily son yirmi dört saatte olanları enine boyuna düşünecekti ve bazı kararlar alacaktı. Ama vicdan muhakemesi Cassie uykuya dalıncaya dek bekleyebilirdi. Şu an sadece Cassie'nin yeniden sağ salim yanında olmasının keyfini çıkarmak istiyordu. Yatağın üzerine uzanıp, telefonun ahizesini eline aldı ve Cassie'nin peynirli hamburgeri için oda servisini aradı.

Ertesi sabah Lily salona girer girmez Quenby'ye, "Andrew nerede?" diye sordu.

Quenby okuduğu gazeteden kafasını kaldırarak, "Gunner'la birlikte Sedikhan'a gönderilmelerinden önce Hamid Kalom ve Baharas'ın durumlarını kontrol etmeye gittiler," dedi. Quenby'nin yüzünde sıkıntılı bir ifade var gibiydi. "Kalom hâlâ kötü durumdaymış."

"Kötü durum mu?" Lily ürperdi. "Ben öldüklerini sanmıştım. Ne oldu onlara?"

Quenby basitçe, "Gunner," dedi. "Aslında genelde böyle merhametsiz değildir ama Cassie'yi çok sevdi. O da onların yüzünden çılgına dönmüştü. Andrew da onay verince..."

"Neye onay verdi?"

"Acıya. Gunner onları acıyla kilitledi. Üzerlerindeki kilit açılıncaya dek o acıyla yaşayacaklar."

"Gunner bunu yapabiliyor mu?" Lily yüzünü buruşturmuştu. "Bu telepati değil, bu zihin kontrolü."

"Clanad'ın bazı güçlü telepati uzmanları zihin kontrolü yapabiliyor ama ciddi biçimde yasaklı bu." Quenby durdu. "Sadece polislik görevini yürüten Gunner ve bunu insanları iyileştirmek için kullanan Andrew gibiler dışında."

"Ama onların acı içinde kalmalarına Andrew'un onay verdiğini söylemiştin."

Quenby yeniden, "Çok sinirlenmişti," dedi. "Sana zarar verdiklerini gördüğü andaki kadar sinirlendiğini daha önce hiç görmemiştim. Bu sabah düşünüp taşındı ve uçak kalkmadan önce gidip adamların kilidini açmaya karar verdi." Yüzünü buruşturdu. "Gunner'ım ise onun kadar merhametli değildi. En azından Sedikhan'a varana dek acı içinde kıvrınmalarını istiyordu."

Lily korkuyla bir kez daha, "Zihin kontrolü," diye yineledi. "Dün gece bana anlattıklarını anlayabilirim diye düşünmüştüm ama şimdi bu çok farklı."

"Buzdağının görünmeyen bir yüzü daha."

“Titanik buzdağının o görünmeyen yüzü yüzünden battı. Suyun benim kamaralarım da dolmaya başladığını hissediyorum.”

Quenby kıkırdadı. “Seni temin ederim, batmayacaksın. Sen gövdeni onarana kadar elimizden geldiğince az suyun içeri girmesini sağlayacağız. Cassie nasıl?”

“İyi. Hâlâ uyuyor.” Lily başını merakla salladı. “Sanki tüm bunları yaşayan o değilmiş gibi. Ne endişeli ne de korkmuş durumda.”

“Andrew.” Quenby gülümsedi. “Sana işini iyi bildiğini söylemiştim.”

“Onunla konuşmam gerek.”

“Bunu yapacağını tahmin ediyordu. Dedi ki...”

O an kapı açıldı ve Andrew içeri girdi. Çok geçmeden durdu. Lily’yi gördüğü an ihtiyatla olduğu yerde kalakalmıştı. Sesindeki tını merak uyandırıcı biçimde resmiydi. “Merhaba. Dün gece iyi uyudun mu?”

Lily kendi kendine, *hâlâ yorgun görünüyor*, diye düşündü. Ama o iflah olmaz bitkinlik gitmişti. “Yeterince iyiydi. Cassie hâlâ uyuyor.”

“Güzel. Buna ihtiyacı var.”

Quenby, “Nasıl geçti?” diye sordu.

“Berbat. Bahara iyi durumda ama Kalom’dan hiç cevap yok.”

“Pekâlâ, endişelenme. Yerleşkede onunla ilgilenecek-

lerdir.” Quenby hızla ön kapıya doğru ilerledi. “Sanırım bahçede biraz yürüyüş yapacağım. Gunner da seninle birlikte döndü mü?”

Andrew, bakışlarını Lily’nin yüzünden çekmeden onu başıyla onayladı. “Kulübede. Gitmeden önce yarım kalmış işlerini tamamlayacağını söyledi.”

“O zaman gidip onu bulacağım ve kendime bir fincan kahve ısmarlattıracağım.” Kapı Quenby’nin ardından kapandı.

Quenby’nin odadan çıkışıyla başlayan sinir bozucu sessizliği Lily hiç vakit kaybetmeden bozdu. “Şu bahsettiğiniz yarım kalan işlerin telepati işiyle bir alakası var mı?”

Andrew başını evet anlamında salladı. “Burada olanları unutturacak birkaç hafıza silme çalışması o kadar.”

Lily titreyen kollarına sahip olabilmek için onları göğsünün üzerinde kavuştururken, “Sanki çok olağan bir şeymiş gibi konuşuyorsun,” dedi. “Sadece birkaç hafıza silme. Quenby de gerçekten fazlaca gerçekçi çıktı.”

“Biz her gün bu gerçeklerle yaşıyoruz.”

Lily titrek bir kahkaha attı. “Gunner bir kez alışıldığında egzotik olanın artık sıradan geldiğini söylemişti. Bu duruma bu kadar çabuk ayak uydurabileceğimi sanmıyorum.”

“En azından tümüyle reddetmiyorsun da.”

“Yapamam. Buradaydım. O adamları gördüm. Casie’yle konuştum.” Andrew’la göz göze geldi. “Her ne kadar bu fikri saçma bulsam da, senin ve Gunner’ın telepati

uzmanları olduğunuz gerçeğini kabul ediyorum. İnan bana, dün gece uzunca bir süre o öcü gibi adamların görüntüsünü kafamdan atamadım.” Omuzlarını dikleştirdi. “Tamam, siz ikiniz telepati işindesiniz. Şimdi birkaç sorum olacak.”

“Sadece birkaç tane mi?”

“Birincisi, o adamlar neden Cassie’yi kaçırmak istediler?” Andrew tam konuşmaya başlayacaktı ki Lily elini havaya kaldırıp onu susturdu. “Ah, onu senin kızın olduğu için istediklerini biliyorum ama neden?”

Andrew, “Onu incelemek istediler,” dedi. “Nasıl çalıştığını görmek için birkaç beyin taraması ve test uygulamak istediler.”

“Neden?”

“Çünkü Cassie, Clanad’ın şu ana kadarki ilk çeyrek melezi. Bu sebeple onu kontrol altına alıp istedikleri gibi yönlendirebileceklerini düşündüler.”

“Dur bir dakika. Çeyrek melez mi? Quenby, Clanad ve melezlerle ilgili bir şeyler söylemişti. Şu Clanad dediğiniz şey tam olarak ne? Bu bir cemiyet falan değil, değil mi?”

“Şey, aslında bizim bünyemizde pek çok cemiyet var.” Andrew omuzlarını silktilti. “İşin aslı, Clanad, yıllar yıllar önce Said Ababa’dan kaçan mültecilerin oluşturduğu bir topluluk. Bu mülteciler Said Ababa ülkelerini işgal etmeden hemen önce beyin gelişimini sağlamak için çeşitli kimyasal aşılamalara maruz kalmış Garvanialılardı. Bahsettiğim

kimyasal yalnızca Garvania'da nadir olarak bulunan bir bitkiden elde edilirdi ki o da deneylerin başlamasından kısa bir süre sonra tamamen tükendi. Bu durum Said Ababalıları oldukça rahatsız etti ve Garvania yenilgiye uğradığında grup Enstitü adı altında Said Ababa'da bir yere nakledildi ve orada birtakım testlere tabi tutuldular." Andrew dudaklarını stresle gerdi. "Gruptaki herkese çok sert davranılıyordu. Annemin dediğine göre babamın kalbi Enstitü'de yapılan tedaviler nedeniyle ölümüne yorulmuş. Gunner'ın da aynı şekilde insanın bir kez daha dinleyemeyeceği dehşet dolu hikâyeleri var."

Lily, "Ve Cassie'yi de oraya götüreceklerdi öyle mi?" diye fısıldadı.

Andrew sertçe, "Enstitü'ye gidene kadar güvende olacaktı," dedi. "Laboratuvar hayvanlarına zarar vermeyi akıllarından bile geçirmeyeceklerdi."

"Seni de mi aynı sebeple istiyorlar?"

"Clanad'ın orijinal üyelerinin dokunamayacakları kadar güçlü olduklarını farkına vardılar. Ama bu kez de gücün ikinci ve üçüncü kuşaklara aktarılmış olabileceğini düşündüler."

"Peki, doğru mu bu?"

"Hayır, ama genç neslin daha hassas olduğu doğru. Beceriksizce yapılan bazı değişiklikler çok tehlikeli olabilir." Bir an sustu. "Cassie, Enstitü'den sağ çıkamazdı, Lily. Dün

gece yaptığı gibi kendini kilitleyebilir ve birkaç gün içinde de ölebilirdi.”

“Ölmek mi?” Lily’nin gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. “İçinde bulunduğu durum bu kadar tehlikeli miydi yani?”

“Zihin kendini kapatıp, beden fonksiyonları da onu takip etmeden önce harekete geçilebilecek kısıtlı bir zaman vardır.”

“Bunu bana söylememiştin.”

“Onu geri getirebileceğimi biliyordum. Söylemem sadece seni korkuturdu.”

“Evet.” Cassie’nin ölümün kıyısına geldiğini sadece düşünmek bile şu an onu dehşete düşürmeye yetmişti. “Queenby bu tür melezlerin travmaya yatkın olduklarını söylemişti. Zaman ayarlı bomba gibi. Her an yaşanabilirdi.” Sesi panikle yükseldi. “Yarın da olabilirdi.”

Andrew sessizce, “Bu çok kolay,” dedi. “O girdaba girmesi için büyük bir şok yaşaması yetti.”

Lily şiddetle, “Peki ya bu daha önce olsaydı?” diye sordu. “Ya sen yanında olmasaydın?”

“Bana bilgi ulaşırdı. Clanad’ın bünyesindeki kişileri izlemeden dünyanın dört bir yanına saldığını düşünmüyorsun herhalde değil mi? Biz birbirimizi önemseriz, Lily. Clanad kızımın acı çekmesine izin vermezdi.”

“Aman ne kadar da büyük ve mutlu bir aile.” Lily’nin elleri birer yumruğa dönüşmüştü. “Pekâlâ, ben sizin Clanad’ınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama...”

“Clanad sadece benim değil, Cassie’nin de aynı zamanda.” Andrew’un yüzünden belli belirsiz bir tebessüm geçti. “Ayrıca şimdi artık sen de bu grubun bir üyesisin.”

“Hayır!”

Andrew başını evet anlamında salladı. “Oldukça tehlikeli bir onur bu, kabul ediyorum. Bizim güvende olduğumuz tek yer Sedikhan. Çünkü orada iktidardaki şeyh Alex Ben Raschid’in koruması altındayız. Dünyanın başka her yerinde, kim ve ne olduğumuzun bilinmesi bizi açık hedef haline getirir.”

“Amerika’da da mı?”

“Cadı avı her yerde var. Quenby sana bunları anlattığında tepkin ne oldu?”

Lily dürüstçe, “Ani bir kaçma isteği,” dedi. “Korku.”

“Kesinlikle.” Andrew kederle gülümsedi. “Sen benim onu ne kadar önemsedığimi bilen zeki ve medeni bir kadınsın. Senin yerinde başka birisi olsa, çok daha şiddetli tepkiler verebilirdi. Cassie’den daha küçük bir çocukken, Clanad’ın ne olduğunu öğrenen birisi tarafından neredeyse öldürülüyordum.”

“Öldürülmek.” Lily midelerini aniden buran sancıyı bastırmak istercesine güçlkle yutkundu. “Bir çocuğu bu yüzden öldürecekler miydi?”

“Senin de Cassie’ye dediğin gibi, dünyada bir sürü tekinsiz insan var.”

Ölüm. Andrew ölebilirdi ve Lily onu hiç tanımayabilirdi. Hiç büyümeyebilir, ona Cassie'yi vermeyebilirdi. Birden terleyen ellerini şortunun kumaşına sildi. "Ben nasıl olur da birilerinin..." zihninde çakan bir fikirle birden sustu. "Şu dölleme işi. Bu Clanad'ın güçlerini yaymak için kullandığı bir yöntem miydi?"

Andrew onu başıyla onayladı. "Donör olmamız konusunda teşvik edildik, ama hiçbir zaman zorunlu olmadı. Her ebeveyn genetik ve akıl sağlığı açısından bazı araştırmalardan geçiriliyordu, çocuklar doğdukları andan itibaren akut bir hassasiyet riskine karşı izleniyordu." Yüzünü ekşitti. "Ben aslında istemiyordum. Seni görünceye dek."

Lily titrek bir kakhaha patlattı. "Görünüşe göre, bana rastlananla yaptığımız araştırmalar raydan çıkmış. İnsanlık tarihinin en aptalca eylemi bebeğinin anneliği için beni seçmiş olman olsa gerek. Çünkü ben o zamanlar ciddi bir ruhsal çöküntü içindeydim."

"Ama o çöküntüden sağ çıkmıştın ve yeniden hayata dönmek için var gücünle çabalıyordun. Sen çok güçlü birisin, Lily. Ben seni istememiş olsaydım bile, Clanad eminim ki seni seçerdi."

Lily, Andrew'a kendi sözlerini tekrarlayarak yanıt verdi. "Tehlikeli bir onur. Özellikle de bana her an şoka grip ölebilecek bir kız çocuğu vermişken."

Andrew huzursuzca kıpırdandığında Lily pişmanlığının kalbine bir bıçak gibi saplandığını hissetti. Kelimeler

ağzından şaşkınlık ve öfkeyle düşünmeden dökölüvermişlerdi. “Ben öyle demek isteme...”

Andrew onu usulca böldü. “Hayır, bana gönül koymakta son derece haklısın. Bizim için çalışan bilim insanları bu hassasiyetin üçüncü kuşakta kaybolacağını düşünüyorlar, ama senin için bir seçme şansı yoktu, kararını hangi yönde vereceğine dair de. Yapabileceğim tek savunma sana kötü olayları dengelemek için yeterince hediye sunmak olabilir. Adil ol, eğer bugün bir karar verebiseydin, Cassie’ye sahip olmamayı seçebilir miydin?”

O ıslıl ıslıl benliği ve sevgi dolu kalbiyle Cassie’yi reddetmek mi? Lily hiç düşünmeden, “Hayır,” dedi. “Yine olsa yine yapardım.”

Andrew gülümsedi. “Şükürler olsun, Tanrım.”

“Ama bu yine de seni bana gelip, Cassie’yi doğurmakla kendimi nasıl bir şeyin içine soktuğum konusunda bilgilendirmediğin için suçlu bulmadığım anlamına gelmez.” Sandalyeye doğru yürüyüp oturdu. “Yine de, sonradan olması bile hiç olmamasından iyidir. Şimdi sadede geelim. Cassie’nin bunu bir daha yaşamaması için ne yapmalıyız? Sanırım Enstitü diğer iki adamdan kurtulduğunu öğrenince yeni ajanlar takacaktır peşimize.”

Andrew gözlerini şaşkınlıkla Lily’ye dikti. “Sana zor işlerden sağ çıktığını söylemiştim.” Gülümseyip Lily’yi başıyla onayladı. “Gunner, Enstitü’nün çok inatçı bir topluluk olduğunu söylüyor.”

Lily oturduğu sandalyenin kolçaklarını sımsıkı kavrar-ken, “O halde Cassie hâlâ tehlikede,” dedi. “Henüz bitmedi, öyle mi?”

“Hayır, bitmedi.”

“Pekâlâ, o zaman orada öylece durma. Bana onu nasıl koruyacağımızı anlat.”

“Aslında bunu senin bana söylemeni bekliyordum.” Andrew odanın diğer ucuna gidip Lily’nin tam önünde durdu. “Sanırım bunu nasıl yapacağımızı çoktan anlamış olmalısın, öyle değil mi?”

“Helikopterin pilotuna asla geri dönmeyeceğimizi, hep ileri gitmemiz gerektiğini söylemiştin.”

“Evet.”

“Bunu demekle eski hayatının Cassie için güvenli olmadığını kastetmiş olmalısın.”

“Evet.”

Lily derin bir nefes alıp, Andrew’a baktı. “Cassie’nin Sedikhan’a gitmesi gerektiğini kastettin.”

Andrew başını evet anlamında salladı. “İkinizin de gitmesi gerekli. Enstitü’nün rehin alma konusunda hiç tereddüdü olmayacaktır, Lily.”

Lily kızgınlıkla, “Tabii ki ben de gideceğim. Kızımı yalnız göndereceğimi mi sanıyordun?” diye sordu. “Eğer gitmesi gerektiğine karar verirsem, bu şekilde olacak.”

Andrew sessizce bekledi.

“Peki ya orayı sevmezse?”

“Sevecek. Kendini oraya ait hissedecektir, hem de daha önce hiçbir yere hissetmediği kadar,” dedi Andrew sakince. “Ve onunla vakit geçirdikçe, zihninde şok faktörünü azaltacak bir zihin bariyeri oluşturabilirim.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Lily bir kez daha konuştuğunda üzerinden dakikalar geçmişti. “Peki ya müziği?”

“Eğer isterse buna Marasef’te de devam edebilir, ama fark ettiysen gün geçtikçe besteciliğe daha çok ilgi duyuyor. “Yerleşkede çok iyi hocalarımız var.”

“Yerleşke mi?”

“Clanad, Marasef’in dışında bir yerleşkede yaşıyor.”

“Ah.” Lily yüzünü buruşturdu. “Kulağa daha çok askeri bir cezaevi gibi geliyor.”

Andrew başını hayır anlamında salladı. “Çok hoş bir yerdir. Size bir yenisi verilene kadar benim evimde kalabilirsiniz. Evim annemle üvey babamın evinden sadece birkaç kilometre ötede. Annemi seveceğini düşünüyorum. Şu an Jon’la birlikte Marasef’teler. Ama Cassie’nin geldiğini duyduğunda hiç vakit kaybetmeden onu görmeye gelecektir.”

Lily yumuşak bir sesle, “Cassie’nin büyükannesi,” dedi. “Cassie’nin bir büyükannesi var. Ben onun hiç...” Sesi kesildi.

Andrew, “Sorun ben miyim?” dedi. “Eğer çekinmenin

sebebi bensem, lütfen söyle ve elimden gelen bir şey var mı bir bakayım.”

“Beni baştan çıkardın.”

“Evet, çıkardım.”

“Yoksa... Bu da telepati değildi, değil mi?”

“Tanrım, hayır! Rızan olmadan asla böyle bir şey yapmam.”

Lily dudaklarına minicik bir tebessüm yerleştirdi. “Sanırım bunu Cassie’nin kaçırıldığı gece yaptın. Yoksa ben kendimden geçmiş halde, sana olanları anlatamıyorken, o gece neler olduğunu nereden bilecektin?”

Lily şaşkınlıkla Andrew’un kızardığını fark etti. “O acil bir durumdu. Neler olduğunu öğrenmek zorundaydık. Bir daha iznin olmadan asla böyle bir şey yapmam.”

“Yani beni baştan çıkarman paranormal bir olay değildi.” Yüzünü astı. “Buna bir kılıf uydurmaya çalışıyordum. Bu kadar zayıf ve aptal olduğumu kabul etmekten hiç hoşlanmıyorum.”

“Bir kılıf var, sadece bunu kabullenmen gerek o kadar.”

“O da seni önemsediyim mi?” Lily doğrudan Andrew’un gözlerinin içine baktı. “Artık senin için ne hissettiğimi bilemiyorum, Andrew. Sanki bir duygusal hız trenine binmişim gibi, son yirmi dört saatte yaşamadığım his kalmadı. Kızdım, canım yandı, endişelendim, korktum.”

“Ama şimdi tüm hız trenleri yeniden başlangıç noktasına

döndü.” Andrew gülümsedi. “Şimdi oturup yaşadığın değişimleri düşünme zamanı. Bunca şeyi yaşadktan sonra hâlâ benden nefret etmiyorsan, sence de bu iyiye işaret değil midir?”

“Belki de.” Başını bitkinlikle salladı. “Bilemiyorum.”

“Ama cevabı bulman için kendine izin vereceksin değil mi?”

Lily ayağa kalkıp Cassie’nin uyuduğu odaya doğru hareketlendi. “Sedikhan’a gittiğimizde neler olacağını göreceğiz.”

Andrew bir an öylece kalakaldı. “Yani geliyor musunuz?”

Lily kapıyı açarken onu başıyla onayladı. “Cassie ve ben bunu bir kez deneyeceğiz. Eğer hoşlanmazsak, başka bir çözüm bulmak zorunda kalacaksın. Tamam mı?”

“Tamam.” Huzur ve neşe bir anda Andrew’un sesini canlandırmıştı. “Bunu çok seveceksiniz, Lily.”

Lily omzunun üzerinden kaşlarını çatarak baktı. “Büyü falan istemiyorum, tamam mı?”

“Söz.” Andrew usulca, “Hokus pokus da yok,” derken gözlerini neşeyle kırıştıırıyordu.

“Cassie’yi uyandıracam ve toparlanmaya başlayacağız. Ne zaman gidiyoruz?”

“Clanad bu gece havaalanına özel bir jet daha gönderiyor. Saat yedi gibi burada olur.”

Lily omzunun üzerinden bir kez daha baktı Andrew’a. “Eğer gelmeyi kabul etmeseydim, ne yapacaktın?”

Andrew duraksadı. Yüzündeki tebessüm anında silin-

mişti. “Seni ikna edecektim. Öyle ya da böyle benimle gelmek zorunda kalacaktın. Burası sizin için güvenli değil.”

Lily, Andrew’un böyle davranacağını zaten biliyordu ama yine de bu dürüstlüğünü takdir etti. “Desene sana çok iş çıkaracaktım,” dedi usulca Lily. “Kabul etmem ikimiz için de en iyisi oldu o halde, değil mi?”

Kapı ardından sımsıkı kapandı.

Lily bunu nasıl söylediğine inanamıyormuşçasına, “Ve ben burasının askeri bir cezaevi olduğunu düşünmüştüm, değil mi?” diye sordu. Antrenin zümrüt yeşili ve beyaz karışımı mermer karolarını, kehribar kristal avizesini, hemen yandaki cam odada Cassie’nin ılık ılık suları parmaklarının arasından akıttığı siyah mermerden yapılmış şadırvanı hayranlıkla seyrediyordu. “Gördüğüm tüm evler sanki küçük birer saray, parklar birer botanik bahçesi.”

Andrew sözlerini hiç süslemeden, “Biz burada yaşıyoruz,” dedi. “Yerleşke bizim evimiz. Oldukça zeki peyzaj sanatçılarımız, mimarlarımız var ve belirlediğimiz özel alanlarda birtakım hizmet ticaretleri de yapıyoruz.”

Cassie, “Piyano var mı?” diye sordu.

Andrew başını evet anlamında salladı. “Müzik odasında. Muggins’e söyleyeyim seni oraya götürsün.” Duvardaki ışık düğmesinin yanındaki başka bir düğmeye bastı. “Ken-

dini çok kaptırmamaya bak. Eğer öğle yemeğini kaçırırsan Muggins çok kızar.”

Lily, “Muggins kim?” diye sordu.

Andrew suratını ekşitti. “Kız kardeşim Mariana, geçen seneki doğum günümde bana Bayan Muggins'i hediye etti. Birilerinin benimle ilgilenmesi gerektiğini düşünüp Muggins'i alıp gelmiş. Gözünüzü korkutmasına izin vermeyin. Eğer çok ileriye gidecek olursa, kestirip atın.”

Lily şaşkınlıkla, “Umarım kabalaşmadan bunu becerebilirim,” dedi. “Bunu neden...”

Tam o anda antrenin sağ tarafındaki odadan bariz bir İrlanda aksanıyla melodik bir kadın sesi, “Ah, işte buradasınız, Bay Andrew,” dedi. “Yine çok yorgun görünüyorsunuz. Düzenli olarak dinlendiğinizden emin misiniz? Ama tabii, gözümün önünde olmadığınız her an haylazlığa başlıyorsunuz.” Bayan Muggins odadan çıkıp görüş alanına girdi. “Ah, misafir de getirmişsiniz. Ne hoş.”

Cassie, Bayan Muggins'i gördüğü an gülmeye başlayıp ellerini neşeyle çırpı.

Lily'nin tek yapabildiğiyse şaşkınlıkla Bayan Muggins'i izlemek oldu.

Bayan Muggins ilerleyerek, “Hadi bakalım delikanlı. Daha da fazla kabalaşmadan bana misafirlerinizi tanıtır,” dedi.

Andrew derin bir iç çekti. “Lily ve Cassie Deslin. Bu da benim kâhyam Bayan Muggins. Muggins, misafirlerim artık burada kalacaklar. Onlarla yakından ilgilenirsen sevinirim.”

“Bunu bana söylemenize gerek olduğunu hiç sanmıyorum. Kendilerini annelerinin kollarındaki bebekler kadar rahat hissedeceklerinden emin olabilirsiniz. Şimdi, gidin ve elinizi, yüzünüzü yıkayın. Öğle yemeği hazırlandı bile.”

“Birazdan. Şimdi senden Cassie’yi müzik odasına götürüp ona piyanoyu göstermeni istiyorum.”

“Bu küçük hanım müzisyen mi? Gel benimle, Cassie, tatlım.” Bayan Muggins koridorun sonundaki Fransız kapılarının olduğu yöne doğru ilerledi. “Kestirme için terası kullanacağız. Belki bana ufak bir kuple çalarsın.”

Cassie gözlerini Bayan Muggins’in yuvarlak başının arkasına tutturulmuş dağınık kırmızı buklelerinden alamayarak arkasından gitti. “Ne? Ah, tabii.”

Bayan Muggins kafasını tamamen döndürerek Andrew’a baktı. “‘Galway Körfezi’ ne ne dersin?” diye sordu. “Biraz dinlenin. Az sonra geliyorum, Bay Andrew.”

Andrew acınası bir halle dudaklarını büzdü. “Eminim geleceksindir, Bayan Muggins.”

Bayan Muggins’in beş parmaklı eliyle ustaca Fransız tarzı kapıyı açmasını izlerken, Lily şaşkınlıkla, “Ama bu bir robot,” dedi. Hiç şüphe yok ki karşısında duran bu kadın paslanmaz çelikten, bir buçuk metre boyunda, metalden yapılmış bedeni ve yuvarlak hatlarıyla tıknaz ve anaç görünebilecek şekilde giydirilmiş bir robottu. Yuvarlak yüzündeki ifadeler sanki canlıymış gibiydi ve Lily neredeyse o mavi

gözlerde yaşam belirtisi gördüğüne dair yemin edebilirdi. “Aman Tanrım, bu kadın inanılmaz.”

Andrew, “Aynı zamanda çok da dırdırcıdır,” dedi şikâyetlenerek.

Bayan Muggins, Cassie’nin önünden gitmesi için ona yol verirken, “Sadece hak edenlere karşı,” diyerek sertçe yanıtladı. “Tıpkı sizin gibi, Bay Andrew.” Robot Fransız kapıyı ardından kapatarak, Cassie’nin arkasından kayarak ilerledi.

Lily kapanan kapının arkasından bakakalarak, “İnana-mıyorum,” dedi. “Kendimi sanki *Yıldız Savaşları* dizisinin setine ayak basmışım gibi hissediyorum. Bunun kadar zeki robotların henüz yapılamadığını sanıyordum.”

Andrew kaşlarını çatarak, “Yapılamıyordu ta ki kız kardeşim robot bilimine elini atana dek,” dedi. “Kız kardeşime Bayan Muggins’i sırf bana eziyet olsun diye yaptın, deyip duruyorum. Lanet olası cidden başımın etini yiyor.”

“O halde onu neden kız kardeşine geri göndermiyorsun?”

Andrew’un çattığı kaşları birden düzelip yüzüne bir tebessüm yayıldı. “Sanırım onu seviyorum da. Muggins garip bir şekilde insanın içine işliyor.”

Lily, “Kız kardeşin bir dâhi olsa gerek,” dedi. “Bu prototipin patentini almayı düşünüyor, değil mi?”

Andrew başını hayır anlamında salladı. “Şu an bunun için büyük engeller var. Bu robot biliminde bir devrim anlamına gelir ve mucidin üzerinde yoğunlaşılmasına sebep ola-

bilir. Clanad'ın bunu kamulaştıracak mali gücü henüz yok.”

“Ne yazık. Bu kız kardeşin için çok sinir bozucu olmalı.”

“Mariana bunu pek umursamıyor. Şu an Bay Muggins'i yapmakla meşgul.”

“Bay Muggins'in ne iş yaptığını soracağım ama çekiniyorum.”

“Bahçıvan ve tamirci.” Andrew sırtıttı. “Mariana işin içine şoförlüğü de katmak istiyor ama dediğine göre araba sürerken gerekli olan karar alma becerileri tam bir kâbus.”

“Onunla tanışmak isterdim.”

“Tanışacaksın. Çok meraklı bir afacandır kendisi. Seninle ve Cassie'yle tanışma fırsatına atlayacaktır.” Andrew'un yüzündeki tebessüm birden silindi. “Onun dışındaki herkese, size biraz çevrenize alışma fırsatı tanımlarını sağlayarak yalnız bırakmalarını söyledim. Eminim ki etrafınızdaki her şey şu an size oldukça yabancı.”

“Doğrusunu söylemem gerekirse geldiğim yerde her gün Bayan Muggins gibi anaç robotlara rastlamıyorum.”

Andrew başını onu anlarcasına salladı. “Quenby'den senin ve Cassie için yeni bir kıyafet dolabı hazırlamasını rica ettim. Sanırım bu öğleden sonra teslim edilecektir.”

“Çok nazıksın.”

Andrew başını iki yana salladı. “Aksine, çok bencilim. Sizden burada mutlu olmanızı istiyorum.”

Bakışları bir an Lily'ninkilerle buluştuğunda, Lily ne-

fesinin kesildiğini hissetti. Şehvet. Nereden çıkmıştı şimdi bu? Onu Andrew'a çeken cinsel çekim yine bir yerlerden apansız çıkagelmmişti, hem de tüm gücüyle. Lily kendini zorlayarak bakışlarını kaçırdı. "Bütün bileşenleri sağlamışa benziyorsun."

"Bunu yapmaya çalıştım. Dışardaki binalardan birinde içinde pek çok profesyonel fotoğraf makinasının olduğu karanlık bir oda var."

"Karanlık oda mı?" Lily'nin gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı. "Sen de mi fotoğrafçısın yoksa?"

Andrew hayır anlamında salladı başını. "Ama bu evi yaptırırken, mimaride her türlü aktiviteye yer vermeye karar vermiştim. Eğer bir gün gelecek olursan, sen de ihtiyaç duyarsın diye düşünmüştüm." Gülümsedi. "Gördün mü bak, bazı kumdan kaleler suyla yıkılıp gitmiyor, Lily. İşte burada, evimdesin."

Lily gözyaşlarının boğazında düğümlendiğini hissetti. Lanet olası, her seferinde bunu ona yapmayı nasıl beceriyordu? Lily cevabı çok iyi biliyordu. Çünkü Andrew son derece romantik, idealist ve çekici biriydi. Tanrım, Lily, Andrew'un onu bu şekilde etkisi altına almasına izin vermemeliydi. "Pekâlâ, bu özel kumdan kale için çok teşekkür ediyorum. Söz veriyorum tadını çıkaracağım."

"Ben de zaten bunu istiyorum." Andrew kapıya doğru döndü. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, Muggins'ten iste. Ya kendisi bulacak ya da telefon edecek ama bir şekilde isteğini yerine getirecektir."

“Gidiyor musun?” Lily hissettiği hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. “Ama burası senin evin. Gelip de seni evinden etmemiz hiç doğru değil.”

Andrew sakince, “Rahat etmenizi istiyorum,” dedi. “Yapacağınız işler var. Bense aynı evde olduğum sürece dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyorum.”

Lily dudaklarını diliyle ıslattı. “Aslında oldukça büyük bir ev. Kalsan bile, belki de hiç karşılaşamayabiliriz.”

“Ama bunun için elimden geleni yaparım.” Andrew seksi bir tavırla gülümsedi. “Henüz eski yaşadıklarını atlatmamışken seni yeni bir heyecan dalgasına daha atamam. Seni birkaç gün yalnız bırakacağım.” Başını eğdi. “Her ne kadar bunu hiç istemesem de.”

“Nerede kalacaksın?” Lily bunu söylerken kendi kulaqlarında bile nefes nefese bir tını duyabiliyordu.

“Mariana’da. Hastanenin yanında bir yeri var. Hem yapılması gereken birkaç işte bana ihtiyaç duyabilirler.”

“Ne tür işler?”

Andrew omuzlarını silkti. “Terapi.” Kapıyı açtı. “Kendine iyi bak. Seni ararım.”

Lily ani bir hareketle, “Andrew,” diye seslendi.

Andrew durup onu sorgulayan gözlerle incelemeye başladı.

“Aslında ben istemiyorum ki...” Bir an duraksayıp, ardından devam etti. “Aslında ben şartlara oldukça çabuk alı-

şan bir insanımdır. Yani bana birkaç gün süre vermene gerek yok. Acaba yarın gelip bana yerleşkeyi gezdirir misin?”

Andrew’un yüzünde minik bir tebessüm beliriverdi. “Gerçekten istiyor musun bunu?”

Lily kendini bir an kuş gibi hafıflemiş hissederek onu başıyla onayladı.

“Tabii ki gelirim. Yarın on iyi mi?”

“Onda.”

Andrew kapıyı ardından kapatarak çıkıp gitti.

Lily kendi kendine, *arkasından seslenmemeliydim*, diye düşündü. Andrew ona zaman vermeye hazırdı. Lily o zamanı kullanıp her zamanki gibi ihtiyatlı ve olması gerektiği gibi davranmalıydı. Birbirlerine adeta akarcasına koşuyorlardı ve Lily ani kararlarla çok anlık davranıyordu. Ama yine de Lily’nin dudağının kenarında bir tebessüm olduğu da bir gerçektir ve Muggins ile Cassie’nin arkasından müzik odasına giderken adımlarında bir kararlılık olduğu da.

Andrew’un hastanedeki bekleme odasına girmesiyle Gunner ayaklandı. “Fırsatını bulur bulmaz buraya geleceğini biliyordum,” dedi zalimce. “Onu görmene izin vermeyeceğim, Andrew.”

Andrew, “Beni durduramazsın,” dedi. “Burası benim alanım, senin değil. Kalom nasıl? Ona ulaşmayı başarabilirler mi?”

Gunner başını hayır anlamında salladı. "Uçak bu sabah buraya indiğinden beri uğraşıyorlar ama henüz cevap vermedi."

Andrew belli belirsiz bir küfür savurdu. "Nesi var bu lanet olasının? Daha önce hiç böylesini görmemiş..." Birden sustu.

"Böylesi derken ne?" diye sordu Gunner. "Böylesi karmaşık olanı mı? Sanırım onu bu duruma getirenin ben olduğumu unutuyorsun. O an içinde ne gördüğümü biliyorum ve inan bana gördüğüm cehennem gibi berbat bir şeydi."

Andrew dikkatle hem zihnini hem de yüzündeki ifadeyi kontrol altına aldı. Kesin olan bir şey vardı ki o da Gunner'ın Kalom'un cehennemden çok daha beter olduğunu fark etmediği idi. Andrew'un Kalom'a bir anlık bakışında bile gördüğü bir öfke ve vahşet çöplüğü, insanı ele geçiren birikmiş bir şer odağıydı. "Kalom'la başa çıkabilirim. Bunu yapmaya alışkınım."

Gunner şüpheyi homurdandı.

O da Andrew kadar iyi biliyordu ki an be an değişen ve gelişen bir şeye alışmak imkânsızdı. İnsan zihni güzelliğiyle olduğu kadar çirkinliğiyle de hayatı her yönüyle yansıtan ama asla aynı kalmayan bir olguydu.

Andrew, "Kalom'la kim ilgileniyor?" diye sordu.

"En iyilerimiz. Debron ve Braily. Eğer onlar da onu döndürmeyi başaramazlarsa, bunu kimse yapamaz."

Andrew gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sen de

biliyorsun ki, bu işte en iyi benim, Gunner. Ben daha da derinlere inebilirim.”

Gunner İskandinav kışlarına özgü buz gibi mavi gözleriyle ona bakarak, “Bu işten uzak dur,” dedi. “O buna değmez. Kendini tehlikeye atmana izin veremem.”

“Ne yaparsın? Beni de mi kilitlersin?”

“Hayır, ama Kalom’u öldürebilirim.”

Andrew kaskatı kesildi. “Bunu yapamazsın.”

“Dene istersen.” Gunner yüzünde buz gibi bir fesatlıkla gülümsedi. “Elimde bir seçeneğim var. Ve senin hayatın onunkinden çok daha değerli. Bırak takım elinden geleni yap-sın, sen uzak dur. Başarmaları birkaç günden uzun sürmez.”

Andrew, Gunner’ı dikkatle inceledi. “Bence blöf yapıyorsun.”

“O halde hodri meydan. Terapi odasına girdiğin an, karşında ölü bir adam bulacaksın.”

Andrew duraksadı. “Seninle bir anlaşma yapalım. Eki-be dört gün vereceğim. Eğer başarılı olamazlarsa, devreye ben gireceğim.”

“Anlaşma falan yok.”

Andrew sakince yeniden, “Devreye ben gireceğim,” dedi. “Ve sen ne yaparsan yap, onunla kalacağım. Onu öldürdüğünde benim de onunla olmamı ister misin, Gunner?”

Gunner, Andrew’un sert bakışları karşısında neredeyse çekinik denecek bir şiddetle, “Lanet olsun, sen de çok iyi bi-

liyorsun ki, onun yanında olacak olursan seni de beraberinde götürür!” Sözünü söyledikten sonra terapi odasının çiftli kapısını şiddetle itti. “Ama ona bu şansı vermeyeceğim. Debron ve Braily’ye kilidi ne pahasına olursa olsun açmalarını, aksi halde canlı canlı derilerini yüzeceğimi söyleyeceğim.”

Sekizinci Bölüm

“Bu inanılmaz.” Lily taşkınca akan suyun üzerindeki kavisli taş köprüye, sarp kayalara ve nehrin kıyısındaki çamlara baktı. “Bu park sanki Oregon’daki bir milli parktan alınıp buraya konulmuş gibi duruyor. Oysaki sizin yerleşkeniz çölün tam ortasında. Bu nasıl olabiliyor?”

“Sana bünyemizde çok yetenekli insanlar olduğunu söylemiştim.” Andrew arabanın kapısını açıp Lily’yi yandaki yolcu koltuğuna yönlendirdi. “Çeşitli denemeler yapmayı seviyorlar. İşin aslı, bazen sınırı aştıkları oluyor. Bu yüzden konsey, her planı başlamadan önce görmeyi gerektiren bir içtüzük çıkardı. Aksi halde, yerleşke tam bir karmaşaya dönüşebilirdi.”

“Bunu hayal bile edemiyorum. Bu çok güzel bir şey.” Yeniden parka baktı. “Farklı ama kesinlikle mükemmel.”

Andrew gülümsedi. “Bizi sevmene sevindim.” Kapıyı

kapatıp şoför tarafına geçti ve arabaya bindi.

“Bunda sevilmeyecek ne var?” Yerleşke adeta yaşam kolaylığı için inşa edilmişti ve eşsiz bir güzelliği vardı. O gün tanıştığı herkes küçük Amerikan kasabalarına özgü, gayri resmi bir sevecenlikle karşılamışlardı onu. Hayır, belki de gayri resmi kelimesi durumu tam olarak açıklamaya yetmezdi. Gayri resmilerdi, evet, ama yerleşkenin vatandaşlarının bir sallanan sandalye rahatlığında oldukları da söylenemezdi. Cıvıl cıvıl, neşeli bir canlılıkları vardı, öyle ki Lily’de anında bu yaklaşıma yanıt verme hissi uyandırıyorlardı.

Andrew arabayı çalıştırdı. Gözlerini uzağa dikerken, kısık bir ses tonuyla, “Bizim bir avuç kaçık olduğumuzu düşünmüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

“Hayır.” Bir an durup düşündü. “Biliyor musun bugün tanıştığım insanların hiçbirisi için bir kez olsun içimden, ne kadar da tuhaf biri, diye geçirmedim. Tanıştığım herkes son derece hoş, arkadaş canlısı kişilerdi.”

Andrew’un yüzünü neşe dolu bir tebessüm kapladı. “Zaten biz tam da öyleyiz. Sadece diğer insanlardan daha farklı sorunlarla mücadele ediyoruz, o kadar.”

Lily gözlerini kırptırdı. “Adam kaçırma, yabancı uyruklu ajanlar, şid...”

Andrew hemen araya girerek, “Tüm bunlar her zaman yaşanmıyor,” dedi. “Aslında çoğu zaman Sedikhan’daki hayat sakindir.”

“Ama çoğu zaman Sedikhan’da kalmıyorsunuz,” dedi Lily ifadesiz bir ses tonuyla. “Mesela, dokuz yıl önce Franklin Üniversitesi’nde ne işin vardı? Terapiyle ilgili bir şey demiştin.”

Andrew onu başıyla onayladı. “Henry bir türlü ulaşamadığı bir hastası için benden acil yardım istemişti.”

“Henry de Clanad’ın bir üyesi mi?”

“Hayır, ama bizim yaptıklarımıza inanıyor.”

“Ben inanıp inanmadığımdan emin değilim.”

Andrew bir an gerilip ona doğru baktı. “Neden?”

“Şu yapay dölleme olayı kafamı karıştırıyor. Görüyorum ki bebeğin annesine onu birkaç yıl sonra bir telepatik sürpriz paketinin beklediğini söylemiyorsunuz. Ya anne böyle bir şeyle karşılaşmak istemezse?”

“Bunu annelere söylüyoruz.”

Lily bakışlarını birden Andrew’a çevirdi. “Ne?”

“Annelere donörlerden çocuklarına belli bazı zihni becerilerin genetik mirasla geçmesinin kuvvetle muhtemel olduğu söyleniyor.” Andrew omuzlarını silktilti. “Ama çoğu bu duruma pek inanmıyor.”

“Bana böyle bir şey söylenmedi.”

“Biliyorum.” Andrew ellerini sımsıkı birer yumruk yaptı. “Çünkü beni reddetmenden korktum. Henry’yi sana olağan bir bilgilendirme yapmaması konusunda ikna ettim. Biliyorum yaptığım çok kötü bir aldatmacaydı ama...” Durup, şaşkınlıkla Lily’ye bakmaya başladı.

Lily kahkahalar atıyordu.

“Kızdın mı?”

“Kızmam gerektiğini biliyorum. Şartlar en başından beri aleyhimeymiş meğerse.” Arabanın kapısını açtı. “Eğer Henry bunu bana söylemiş olsa, ne yapardım biliyor musun? Tıpkı diğer kadınların yaptığı gibi gülüp geçerdim. Ben sadece bir bebek *istiyordum*. Henry bebeğin akıl sağlığının yerinde olacağını temin ettikten sonra, yirmi adım uzaktan kaşık bükebilmesi hiç sorun olmazdı benim için.” Arabadan inip arkasına doğru bir bakış attı. “Bu arada, sen bunu yapabiliyor musun?”

Andrew başını hayır anlamında salladı. “O benim kalemim değil.” Arabadan inip kapıyı kapattı. “Gunner muhtemelen bunu yapabilir ama onun da bunu yapmakla vakit kaybedeceğini pek sanmıyorum.”

Lily evin ön kapısına giden kıvrımlı patikayı yürümeye başlamıştı bile. “Henry kadınlara olası sonuçları söylediğinde vazgeçen kadın sayısı çok oldu mu?”

“Hiç vazgeçen olmadı.” Andrew da Lily’yi arkasından takip etmeye başladı. “Aksine olasılıklar ilgilerini çekti.”

“O halde neden benim tepkimden endişe duydun?”

“Çünkü sen o dönemler çok hassas bir duygusal dönemden geçiyordun ve benim de bu tek şansı kullanmam son derece önemliydi.” Lily’nin gözlerinin içine baktı. “Benim için *çok* önemliydin.”

Lily bir an göğsünün sıkıştığını hissedip, nefes almakta zorlandı. Sutyenin içindeki göğüs uçlarının hassaslıkla uyarıldığını, Andrew'un odunsu parfümünü ve sıcakık bedeninin sadece birkaç santimetre ilerisinde olduğunu hissedebiliyordu.

Aceleyle bakışlarını kaçırdı. "Bu zihni güçleri yaymak konusunda neden bu kadar yüreklendirildiğinize anlam veremiyorum. Dünya bu güçler olmaksızın da pekâlâ yüzyıllardır var olmuş."

"Ama amaç tam olarak bu güçleri yaymak değildi." Andrew'un sesinde şaşırdığını belli eden bir tını saklıydı. "Biz doğacak çocukların çoğunun Cassie gibi gizli birer telepati uzmanı olmalarını hedefledik aslında."

"Neden?"

"Çünkü zekâ gelişimi kalıtsal bir miras olabilirdi ve biz bu işin bizim tekelimizde olmasını çok da adil bulmadık."

Lily sustu. "Dur bir dakika. Sanırım bir şeyleri kaçırdım."

Andrew kaşlarını çattı. "Sana Garvania'daki gönüllülerin birtakım zekâ gelişimi testlerinden geçtiklerini söylemiştim."

"Ve bu testlerden geçenler telepatik beceriler edindiler, öyle mi?"

"Bu testlerin sadece bir yanıydı. Bunu anlayabildiğini sanıyordum. Teste tabi tutulanlara verilen ilaçlar kişilerin

beyin kapasitelerini yüzde otuz oranında daha fazla kullanmalarını da sağlıyordu.”

Lily dalgınlıkla, “Sen... bundan bahsetmemiştin,” dedi.

“Bu bizi üstün zekâlı yapmaz. Sadece daha çok şey öğrenmemizi sağlar.”

“Lanet bir dâhiler kolonisi,” dedi Lily şaşkınlıkla. “Said Ababa’nın Clanad’ı geri istemesine şaşkırmamak gerek.”

Andrew utanmışa benziyordu. “Bu bizi diğer insanlardan farklı yapmaz.”

“Lanet olsun, nasıl yapmaz?” Lily adeta bir beyin fırtınası yaşıyordu. “Cassie mesela. Cassie’nin bu kadar yetenekli bir harika çocuk olması kaçınılmazdı o halde, değil mi? Diğer donörlerden doğan çocukların da Cassie gibi herhangi bir dalda yetenekleri var mı?”

“Hemen hemen.”

Lily inanamıyormuşçasına başını salladı. “Kendimi Alice’in Harikalar Diyarı’nda gibi hissediyorum.”

“Neden bu kadar üzüldüğünü anlayamıyorum. Sana bunun sadece kapasitede bir fark yarattığını söylüyorum. Biz hâlâ insanız. Bizler de hâlâ aptalca hatalar yapıyoruz. Olmamamız gereken yerlerde bulunuyoruz.” Son derece nazik hareketlerle Lily’nin yanağını okşadı. “Aşkımıza karşılık vermeyen kadınlara âşık oluyoruz.”

“Andrew...” Lily gözlerini çaresizce Andrew’a dikti. Öğrendiği bu yeni şeyler Lily’yi korkutup kaçırabilirdi ama

öyle olmamıştı. Andrew, Gunner ya da Sedikhan'a geldiği andan itibaren tanıştığı onca insandan korkacak bir şey yoktu. Hatta belki de Andrew bugüne kadar tanıdığı pek çok kişiden daha savunmasız ve daha insandı. Onun o tertemiz, ince yüzüne baktığı an içinde bir şeylerin kopup çözüldüğünü, eridiğini hissediyordu. "İçeri girsem iyi olacak."

"Birazdan girersin." Andrew, Lily'nin yanağındaki parmağını aşağı doğru kaydırıp boynuna götürdü. "Sanki sana yüzyıllardır dokunmuyormuşum gibi hissettim. Sana da öyle geldi mi?"

"Evet." Andrew'un dokunuşu tüy gibi hafifti belki ama değdiği yerde adeta uyuşurcasına bir his bırakıyordu. Parmakıyla boynundaki çukura dokunduğunda Lily ona ihanet edencesine delicesine atan nabzının daha da hızlandığını hissetti.

"Bana geldiğin ilk geceyi hatırlıyor musun?" Andrew'un da bu soruyla birlikte yanakları kızarmış, gözleri bir ışıkla parlamıştı. "Kendini öylesine sıkıyordun ki, canını yaktığımdan emindim." Lily'nin nabzının hızlandığını parmağının altında hisseden Andrew gülümsedi. "Ama an be an bana daha da sıkı sarıldın, ta ki aklımı başımdan alacağını hissettiğim ana kadar."

Andrew'un dokunuşları, söylediği erotik sözler ve hatta sadece bizzat varlığı Lily'nin başını döndürüp onu elden ayaktan kesiyordu. Bir ateşin vücudunu karıncalandırarak sardığını hissederken midesinin tüm kaslarının kasıldığını hissediyordu.

“İşte şimdi bir daha istiyorum.”

“Hayır. Cassie...”

“O halde, bu gece. Ebeveyn yatak odasında mı olacaksın?”

Lily akli başından gitmişçesine onu başıyla onayladı.

“On birde yanında olacağım. Tamam mı?”

Lily gülümsemeye çalışırken dudakları titriyordu. “Sanırım beni yine baştan çıkarıyorsun.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Andrew birden ortaya çıkıveren bir çocuksulukla sırttı. “Bu kez gerçek bir yatak Lily. Ve eğer istersem tüm geceyi seninle o yatakta yatarak, oynayarak, sanılarak geçirmek... Sence de kulağa harika gelmiyor mu?”

Aniden beliriveren kadınsı bir hassasiyet Lily’nin son direncini de kırıp geçti. Tanrım, ne hoş adamdı şu Andrew. Titreyerek, “Harika,” dedi. “Tabii Bayan Muggins izin verirse.”

“Bayan Muggins bana iyi gelecek şeyleri yapmama ses çıkarmaz.” Eğilip Lily’nin dudaklarına tatlı sert bir öpücük kondurdu. “Ve sen bana çok iyi geliyorsun. Bu gece onu Cassie’yle ilgilenmesi için görevlendireceğim.” Kapıyı açıp Lily’yi arkasından hafifçe koridora doğru itti. “Akşam yemeğini ye ve sonra bol bol dinlen. Çünkü gecenin ilerleyen saatlerinde pek dinlenme imkânın olmayacak.”

“Peki, bu sürede sen de dinlenecek misin?”

Andrew bir an duraksadı. “Bir saatliğine hastaneye gitmem gerek.”

“Terapi için mi?” Lily ilgiyle kaşlarını çattı. “Oradaki-
lere de Cassie’ye yaptığını mı yapıyorsun?”

Andrew başını iki yana salladı. “O kadar derinini değil.
Şimdi sadece birini kontrol için gidiyorum.” Gözlerini kır-
ıştırdı. “Ama sana söz veriyorum gece için enerjimi topla-
yacağım.”

Lily’yi bir kez daha öpüp döndü ve arabasına giden
yolu yürümeye başladı.

Lily aynadaki aksine memnuniyetsizce baktı. Biraz sol-
gun mu görünüyordu? Belki biraz daha makyaj yapmalıydı.
Giydiği zümrüt yeşili saten sabahlık kahverengi saçlarına
çok yakışmıştı, ama onu biraz fazla frapan göstermişti. Bel-
ki de Andrew gelmeden üzerini değiştirmesi en iyisiydi. Na-
sılsa Andrew’un gelmesine daha on beş dakika...

Lily bir an kendinden iğrenerek, *Tanrım, tam bir ger-
gin bakire gibi elim ayağıma dolanıyor*, diye düşündü. Sanki
kumsalda tutkuyla sevişen kendisi değildi. Hâlâ utangaçtı
ve korkuyordu. Ve hâlâ ilk günkü gibi kelebekler karnının
içinde çılgıncasına bir o yana bir bu yana uçuşuyordu.

Dönüp yatak odasına açılan kapıyı açarken, *kesinlik-
le bu sabahlığı değiştireceğim*, diye düşündü. Kahverengi
daha sakın bir renkti. Üstelik karakterine daha uygundu.

Hem onun içinde kendini daha güvende hissedebilir...

Andrew çoktan yanık teni, sarı saçları, arzuyla yanan gözleriyle odanın diğer ucundaki ikiz yatakta çıtırçıtlak yatıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. "Daha fazla bekleyemedim."

Lily derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi ve ona doğru yürüdü. "Beni şaşırttın."

"Oldubitti yapmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Çünkü her an kararını değiştirmenden korktum." Lily'nin gözlerinin içine baktı. "Değiştirmedin değil mi?"

Lily tam onun önünde durduğunda altdudağını diliyle ıslattı. "Hayır, ama buna fazla büyük anlamlar yüklemeni istemiyorum. Seni istiyor oluşum şu anlama gelmez..."

"Şşşşt." Andrew yatağın üzerinde diz çöktüğünde üzerindeki çarşaf sıyrılıp hareketlenen erkekliğini gözler önüne sermişti. "Benimle savaşmaktan vazgeç artık. İkimiz de yaşadıklarımızın seksten daha fazlası olduğunu biliyoruz. Bana bir adım daha yaklaştın, kabul et." Uzanıp elleriyle Lily'nin sabahlığının kemerini çözdü ve onu soydu. "Öyle değil mi, aşkım?"

Andrew haklıydı. Bu aşamada artık baştan çıkarıcı olmanın gereği yoktu. Onu yatağına alma kararı tamamen Lily'ye aitti ve kabul etmek istediğinden çok daha fazla anlamlara gebeydi. "Işık..."

“Bırak açık kalsın. Seni görmek istiyorum.” Lily’nin sağ göğsünün uçlarını ısırmaya başlamıştı bile. “O günkü fener kesmedi beni.” Dudaklarıyla Lily’nin göğüs ucunu çekiştiriyordu. “Senin için sorun değil, değil mi? Çok güzelsin.”

Dudakları teninde gezinip dişleriyle onu hafif hafif ısırdıkça Lily içini bir ateşin sardığını hissediyordu. “Hayır.” Ne dediğinin farkına bile varamadan derin bir nefes alarak, “Her şekilde,” dedi.

Andrew onu yatağa çekti ve bir kere de sertçe içine girdi. Lily derin bir nefes alıp ona omuzlarından tutundu.

Lily’nin içinde gezinirken, “Ben de aynısını hissediyorum,” diye fısıldadı. “Her şekilde.” Vuruşları hızlı, sert ve ritmikti. “Hem de her şekilde.”

Lily bir şey duydu.

Bir an Cassie’nin kaçırıldığı gece yazlık evde yaşananları hatırlayıp kaskatı kesildi.

Hayır, Cassie güvendediydi. Burası Sedikhan’dı ve Andrew, Lily’nin kulağının altında hâlâ hızla atan kalbiyle hemen yanında uzanmış yatıyordu. Ama Lily kesinlikle bir ses duymuştu. Andrew da duymuş olmalıydı ki altında huzursuzca kıpırdandı.

“Tanrım, kapıyı açıyor.”

Lily, "Kim?" diye fısıldadı.

"İçeri girerken kapıyı kilitledim ama lanet kilidi açıyor şu an."

O an kapı açıldı ve Bayan Muggins kayarak içeri girdi.

Lily elinde olmadan kahkahalarla gülmeye başladı.

Andrew, "Bu hiç de komik değil," dedi. "Kilitli kapıyı nasıl açabiliyor?"

Bayan Muggins kayarak yatağın kenarına geldiğinde İrlandaca bir ninni mırıldanıyordu. Eğilip çarşafı aldı ve nazik fakat kusursuz bir hareketle çarşafı her ikisinin de omuzlarına kadar çekti. "İrlandalı Gözler Güldüğünde," müziğinin nakaratı eşliğinde dönüp kapıya doğru kaydı. "Şimdi ikinize de iyi uykular, canlarım."

Bir sonraki an odadan çıkıp gitmişti.

Lily öylesine çok gülüyordu ki sol tarafına adeta bir bıçak saplanıyordu artık. "O..." Gülmekten konuşamayıp susmak zorunda kaldı. "O her gece gelip böyle üstünü örtüyor mu?"

Andrew kasvetli bir tavırla, "Her gece," dedi. "Mariana'yı öldüreceğim."

"Bence çok şeker." Lily Andrew'un omzuna bir öpücük kondurup yeniden gülmeye başladı. "Ama kesinlikle, kız kardeşinle tanışmam gerek."

Mariana esmer, güzel ve öyle enerji doluydu ki Lily

kendisini sanki bir paratonerin yanındaymış gibi hissediyordu. Aynı zamanda Lily'nin bugüne kadar rastladığı en açık sözlü insandı.

Mariana ertesi sabah onlar tam da kahvaltı yaparlarken yemek odasına girmiş ve girişiyle birlikte de odayı anında doldurmuştu.

“Merhaba, ben Mariana.” Andrew’u öpüp, Cassie’yle yalnızca tokalaştı ve Lily’ye de göz kırpmakla yetindi. “Eminim kardeşim beni size oldukça kötölemıştır, ama söylediklerinin hiçbirisi doğru değil. Bana güvenebilirsiniz. Ben de kahvaltı yapabilir miyim?” Kendini bir anda Lily’nin tam karşısındaki sandalyeye attı ve fikirlerini hiç çekinmeden ortaya atıverdi. “Tanrım, çok güzelsin. Şu elmacıkkemiklerine bakar mısınız? Bayan Muggins!”

“Geldim.” Bayan Muggins çabucak mutfaktan çıkıp yemek odasına kayarak geldi. “Ah, gelen harika Bayan Mariana’yımış.”

Andrew homurdandı.

Bayan Muggins onu ayıplayarak, “Böyle saygısızlaşma, tatlım,” dedi. “Sen de biliyorsun ki Bayan Mariana her zaman haklıdır.”

Lily gülmeye başladı.

Mariana da sakince gülümsedi. “Bunu sen de çok iyi biliyorsun, Andrew. Ne diye Bayan Muggins’i sürekli bunu hatırlatmak zorunda bırakıyorsun?”

“Sen daha iyi bilirsin. Biz buna kısaca öyle programlanmış diyoruz.”

Mariana, “Ben sadece tost ve portakal suyu alacağım, Muggins,” dedi.

“Çok akıllıca bir seçim.” Muggins dönüp kayarak mutfığa geçti.

“Bize mükellef bir kahvaltı hazırlamış,” diyerek ters ters baktı Andrew. “Protein, meyve, sebze.”

“Ama benim kendim için en iyisinin ne olduğu bildiğimi biliyor. Muggins’e kusursuz bir muhakeme yeteneği yükledim.” Mariana sandalyesinde arkasına yaslanıp Lily’ye gülümsedi. “Onu sevdiniz mi?”

“Ben sevdim.” Lily kıkırdadı. “Çok tatlı biri. Gerçek bir karakteri var.”

Mariana memnuniyetle başını salladı. “Rahibe Macree’yle hayalimdeki tipik büyükanne modelinin bir karışımını yaptım.”

Andrew ayaklandı. “Daha fazla burada oturup bana bir baş belası yarattığın için kendini övmeni seyretemeyeceğim. Kahvaltın bitti mi Cassie? Hadi bahçede biraz yürüyüş yapalım.”

Cassie başını evet anlamında sallayıp sandalyesinden kayarak kalktı. “O zaman müzik odasına da gidelim mi? Konçertomu bitirdim. Annem dün gece dinledi.”

“Dinledi mi?” Andrew, Lily’yle göz göze gelirken hafifçe gülümsedi. “O halde acaba bunu bana neden söylemedi?” Cassie’nin elini tuttu. “Önce müzik odasına gidelim. Sabırsızlanıyorum.”

Mariana ikisinin odadan çıkmasını bekledikten sonra Lily’ye döndü. “Kahretsin, seni seviyor. Bunun senin için ne büyük bir şans olduğunun farkındasın, değil mi? Ne diye kararsız kalıyorsun?”

Lily bir anda gerilmişti. “Çok açık sözlüsün.”

“Ben darbemi direk şahdamarına indiririm.” Mariana sırtıttı. “Hayat kararsız kalmak için çok kısa. Andrew’un anlattığına göre, çok zor zamanlar geçirmişsin. Ama bana kalırsa artık eskilerden kurtulup yepyeni bir başlangıç yapma zamanı. Andrew seni fazlasıyla uzun zamandır bekliyor.”

“Ben ondan beklemesini asla istemedim.”

“Ne olmuş yani? Ama o bekledi. Görünüşe göre beklemeye de devam edecek. O sevdiği insanları silip atamayacak kadar yufka yüreklidir.” Yüzünü buruşturdu. “Benim saçmalıklarına bile katlanıyor, düşün artık.”

Ufak bir tebessüm gelip Lily’nin dudaklarına oturdu. “Bayan Muggins gibi mi?”

“Aslına bakarsan, Bayan Muggins’i onun iyiliği için hediye ettim ona. Andrew kendi kendine bakabilen birisi değil.” Yüzündeki tebessüm birden kayboldu. “Ve yaptığı

iş için her zaman fiziksel anlamda iyi olması gerekir. Ne zaman yeni bir terapiye başlasa, onun için endişelenirim.”

Lily bir an içinde bir korku hissetti. “Bir tehlikesi mi var?”

Mariana dudaklarını gerdi. “Kendini savunacak bir silahlı dahi olmadan cinayete meyilli bir manyakla güreşmekten daha tehlikeli değil.”

“Başına ne gelebilir ki?”

“Sen seç. İçine girdiği dalga öylesine devasa ki... Beyin hasarı, koma, kalp krizi... Andrew bir zihin karmaşasını çözmeye çalışırken en nazik insanlar bile şiddetli tepkiler verebiliyorlar. Görünüşe göre başımıza gelen olağanüstü durumları bile korumak ve beslemek gibi bir eğilimimiz var.”

“O halde bu işi neden yapıyor?”

“Çünkü-insanları önemsiyor.” Mariana başını iki yana salladı. “Çünkü bunu başka birisi yapamaz. Çünkü o Andrew.”

Lily şiddetle, “Bu, kendini riske atması için bir sebep değil,” dedi. “Neden ona engel olmuyorsun? Neden ona zarar göremeyecek kadar değerli olduğunu anlatmıyorsun?”

“Sen neden yapmıyorsun? Bunu hepimiz denedik, ama bir yere varamadık. Sen de fark etmedin mi? Andrew’un boyundan büyük bir sorumluluk duygusu var.”

“Tüm insanlığa karşı mı? Tanrı aşkına, onun bunu yapmasına izin vermek çılgınlık...” Lily gözlerine hücum eden yaşlarla susmak zorunda kaldı. Cassie’ye yardım ettiği gece

Andrew'un nasıl da hastalıklı ve gergin görüldüğünü anımsadığında korku ve çaresizlikle kendini berbat hissetmişti. "Onu korumanın bir yolu olmalı."

"Bir yolu var." Mariana gözlerinin içine baktı. "Artık kendi sorunlarını düşünmeyi bırak ve dibe battığında geri gelmesi için ona bir sebep ver. Doğru düşündüğü şeyi yapmaktan onu alıkoyamayabilirsin, ama en azından oynadığı kumarı hafıfletebilirsin." Mariana bir an durdu. "Andrew'un eğer isterse, tıpkı hastalarına yaptığı gibi senin de düşüncelerine müdahil olabileceğinin farkına varmıyor musun? Ama o senin dünyana girip bunu yapmaz. Sadece bekleyip senin her şeyi kendiliğinden tüm açıklığıyla görmeni bekler. Çünkü senin kişisel haklarına saygı duyuyor." Bir kez daha yumuşakça tekrar etti: "Çünkü o Andrew."

O sırada Bayan Muggins kayarak odaya girdi ve masanın üzerine Mariana için büyük bir bardak taze sıkılmış portakal suyu ve bir tost tabağı bıraktı. "Buyurun, Bayan Mariana. Şimdi güzel bir kahvaltı yapıp sonra da işe dönerek bana bir sürü yeni akraba yapabilirsiniz."

Mariana şaşkınlıkla kalakaldı. "Muggins, sen ne..."

Ama Muggins çoktan söyleyeceğini söyleyip odadan çıkmıştı.

Lily, "Ne oldu?" diye sordu.

Mariana ise hâlâ Muggins'in çıktığı kapıya şaşkınlıkla

bakmaya devam ediyordu. "Hiç, belki de. Sadece ona kendi türünden başka akrabalar isteme duygusunu programladığımdan emin olamadım da." Sanki zihnini temizlemek istiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ama böyle söylediğine göre, yapmış olmalıyım, değil mi?" Üçgen şeklindeki tostundan bir ısırık aldı. "Neyse, nerede kalmıştım?"

Lily gözlerini kırıştırdı. "Andrew'un sevdiklerini silip atmayacak kadar onurlu olduğunu söylüyordun."

"Ah, evet. Sanırım sana düşünmen için yeterince malzeme verdim. Hiçbir zaman reklamda aşırıya kaçma tarafları değildir." Portakal suyunu alıp bir yudum içti. "Şimdi, bana biraz Cassie'den bahsetsene. Daha önce hiç yeğenim olmamıştı."

Lily kıkırdadı. "Bir anda içeri girip beni aylıklık etmekle suçladın, sonra ölesiye korkuttun, şimdi de başka bir dala atlıyorsun. Sanırım senden pek çok parçanın Bayan Muggins'in programlanmasında yer aldığına inanmaya başlayacağım."

"Belki de." Mariana sırtıttı. "Onu mümkün olduğunca insana benzetmeye çalıştım ve kimse benim insana özgü tuhaf hareketlerle bezeli olmadığımı iddia edemez." Bakışlarını elindeki portakal suyu kadehine çevirdi. Sanki her an kavgaya tutuşacakmış gibi bir ses tonuyla, "Benden hoşlandın mı?" diye sordu.

"Evet." Lily gerçekten de Andrew'un kız kardeşinden

çok hoşlandığını fark etti. Yüzeydeki o dinamik, farklı görünümlünün altında çok çekici ve masum bir benliğin olduğunu hissediyordu. "Senden gerçekten çok hoşlandım."

Mariana'nın yüzü rahatladığını belli edercesine gevşedi ama çok geçmeden Mariana bu hissi gizlemek için gözlerini kapattı ve birden, "İşte bu iyi," dedi. "Beni herkes sevmez genelde. Bazen yutması zor bir lokma olabiliyorum."

Lily onu başıyla onayladı. "Hatta sek votka yudumu bile denebilir."

Mariana başını evet anlamında salladı. "Sen de dürüst-sün. İşte bu süper. İkiyüzlü insanlardan nefret ederim." Portakal suyundan bir yudum daha alıp kadehini masaya bıraktı ve ayaklandı. "Gitmem gerek."

Lily şaşırılmıştı. "Hemen mi?"

"Konuşmamız bittiğine göre, laboratuvara dönüp Bay Muggins üzerinde çalışmalıyım." Kaşlarını emin olamamışçasına çattı. "Bitti değil mi?"

Mariana öylesine endişeli küçük bir kız gibi görünüyordu ki Lily elinde olmadan gülümsedi. "Sanırım tüm önemli noktaları yeterince açıkladın."

Mariana kapıya doğru ilerledi. "Bence de öyle. Sen sadece benim dediklerimi yap, geri kalan her şey kendiliğinden yoluna girecektir." Mariana ne bir daha arkasına dönüp baktı ne de bir veda sözcüğü etti. Odadan öylece çıkıp gitti.

Şimdi artık yemek odası sanki bir ışık sönmüşçesine daha karanlık gibiydi.

Mariana'nın çıkışıyla Bayan Muggins içeri girip si-temkâr homurdanmalarla onun yerini temizlemeye başladı. "Kızcağız tostunu bile bitirmemiş. Hiçbir şey yemezse, bütün gün kafasını bile kaldırmadan nasıl çalışabilir ki? Ah, her neyse, Bayan Mariana en iyisini bilir." Olduğu yerde dönüp kayarak kapıya doğru ilerledi. "Ama yine de bu konuda belki bir şeyler yapılabilir..."

Lily elindeki peçeteyi masanın üzerine bırakıp ayağa kalkarken şaşkınlıkla kafasını sallıyordu. Çok geçmeden Mariana'nın büyük bir şok yaşaması muhtemeldi. Çünkü görünüşe göre Bayan Muggins'in programlaması yoldan çıkmış, kafasına göre çalışıyordu.

Lily kapıya doğru yürümeye başladığında yüzündeki tebessüm kayboldu. Birdenbire içinde Andrew'u görme, ona dokunma, onun iyi ve sağlıklı olduğunu anlama hissi doğuvermişti. Mariana'nın ona dair anlattıkları Lily'yi fena halde korkutmuştu. Andrew bir gece öncesinin, ilişkileri için büyük bir adım olduğunu söylediğinde haklıydı ama henüz önlerinde kat edilmesi gereken uzun bir yol vardı. Lily sürekli bir ilişkiyi sürdürüp sürdüremeyeceğinden de emin değildi aslında, ama yine de Andrew'un başka türlüsüne yanaşmayacağını da biliyordu.

Mariana, Lily'ye, *Andrew'a geri gelmesi için bir sebep ver*, demişti.

Ama bu Lily için henüz hazır olmadığı bir sözü vermek anlamına geliyordu.

Lily kendini teselli ederek, *neyse ki acele etmeye gerek yok*, diye düşündü. Andrew sabırlı olacağına söz vermişti ve şu aralar herhangi bir terapi yapmadığını da söylemişti. Nasılsa sorunları üzerinde konuşup bir karara varırlardı.

Evet, hâlâ uzun bir zaman vardı önlerinde.

Lily katlanır sandalyesinde arkasına yaslanıp, gözlerini ıslıl ıslıl yanıp sönen gökyüzüne sanki bir hayali yaşıyormuşçasına dikerek, “Sanki Sedikhan’da yıldızlar insana daha yakın,” dedi. “Sence neden böyle?”

Lily’nin sandalyesinin hemen yanında, terastaki yassı taşların birinin üzerine attığı minderde oturan Andrew kafasını ona doğru kaldırarak tebessüm etti. “Sana bunun için teknik bazı sebepler sayabilirim aslında ama sanıyorum ki şu an sen böyle bir cevap istemiyorsun. Yanılıyor muyum?” Başını usulca Lily’nin dizine yasladı. “Şu an daha çok hayal gücü modunda gibisin.”

“Saçmalık. Ben her zaman gerçekçi bir insan olmuştumdur.”

Ne var ki Lily, Andrew'un haklı olduğunu çok iyi biliyordu. Burada, yanaklarını okşayan meltemin hissi, burnuna çalan yasemin kokusuyla otururken bir yandan da bahçede şırıldayan şadırvanın sesini ve açık Fransız tarzı kapılardan dışarı sızan Cassie'nin müziğini dinlemekten son derece hoşnuttu.

"Acaba hangi yıldızda bir gül yetişebilir? *Küçük Prens*'i okumuş muydun?" diye sordu Andrew.

"Evet, ama şimdi onu düşünmek istemiyorum. Çok hüznü bir hikâyeydi o."

"Sadece Lily Deslin gibi bir gerçekçinin bakış açısından bakıldığında hüznü." 3

"Bu tıpkı kumdan kaleler meselesine benziyor."

"Evet." Andrew uzanıp parmaklarını Lily'nin parmaklarına kenetledi. "Kumdan kalelere inanmıyor oluşun beni çok üzüyor."

"Üzüyor mu? Neden?"

"Çünkü hayatta uzanıp dokunamayacağın ya da içinde yaşatmazsan gün gelip de kaybedebileceğin o kadar çok şey var ki." Dudaklarını Lily'nin avcuna değdirdi. "Ben senin içindeki o değerleri kaybetmeni istemiyorum. Senin her şeyi tatmanı, bilmeni ve hissetmeni istiyorum. Hayat senin için öyle güzel olsun ki her sabah şarkılar söyleyerek uyan istiyorum."

Lily'nin içi öylesine bir şefkatle dolmuştu ki bir an konuşamadı. "Bence bir süre sonra bunu söylediğine pişman olabilirsin. Müzik konusunda çok kötüyümdür."

"Sen benim ne demek istediğimi anladın."

"Evet." Lily de Andrew'un her sabah şarkılar söyleyerek uyanmasını isterdi. Her saatinin altın kadar değerli, her dileğinin gerçek ve yaptığı her aptalca kumdan kalenin sonsuza dek ayakta kalmasını isterdi. "Emin ol, şu son üç gündür epey yol kat ettim."

Andrew elini Lily'nin yanağının üzerine koydu. "Ben de öyle." Bir an durdu. "Teşekkür ederim."

Lily de yavaşça, "Teşekkür ederim," diye tekrarladı. "Senin sayende."

Andrew usulca, "Şu son birkaç gündür bana verdiklerinin ne kadar değerli olduğunu bilmeni istiyorum," dedi. "Eskiden beri hep senin ve Cassie'nin burada yanımda olacağı anı hayal ederdim ama hiç fark etmemişim ki..." Bir an sustu. Yeniden konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Bu kadar güzel olabileceğini hiç fark etmemişim." Bir süre sessizliğe gömüldü. Sözlerini bitirmesi dakikalar almıştı. "Şunu bilmeni istiyorum ki günün birinde her şeyimi kaybetsem de, hâlâ zengin bir adam olurum çünkü son üç günde el ele inşa ettiğimiz her şeyin anısı benimledir."

Lily içinde belli belirsiz bir huzursuzluk hissetti. "Yine

kumdan kalelere bağladın konuyu. Sevmiyorum işte.”

“Affedersin.” Lily’nin avcunu bir kez daha öptü. “Sadece bilmeni istedim. Arkana yaslan ve yıldızlara bak. Sana takımyıldızlarını anlatayım. Küçük bir çocukken bayılırdım onlara, haklarındaki tüm efsaneleri ezberlemiştim.”

“Andrew.” Lily sıkıntılı bir ifadeyle kaşlarını çatıp ona doğru bakmıştı. İçinden, *keşke yeniden bana doğru baksa da, yüzünü görebilsem*, diye düşündü. “Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?”

“Ne gibi?” Andrew, Lily’nin yüzüne bakmadığı gibi sesi de kısıktı. “Sadece seni seviyorum, Lily. Hep sevdim, hep de seveceğim.”

Lily’nin ona cevap vermesini bekliyordu. Lily de cevap vermeyi çok istiyordu. Nedense, Andrew’un o gece ondan artık bir söz istediğini hissedebiliyordu. Kahretsin, neden sözler dökülmüyordu ki ağzından?

Andrew bir süre sessizce bekledikten sonra, yeniden başını yukarı kaldırıp yıldızlara baktı. “Şu takımyıldızın adı, Leo, aslan yani.” Başını yana eğdi. “Duyduğum hikâyelerden birinde onun Zeus’a kükreyerek onu kızdırdığı ve...” Andrew Lily’ye çocukluğunun hikâyesini verirken sözler ağzından akıp gidiyordu. Vermek... Lily utanç verici bir suçluluk duygusuyla, *veren taraf hep o*, diye düşündü. Andrew karşılık beklemeden sadece veriyor, veriyordu...

Ne var ki o gece Andrew, Lily'den de karşılığında bir şeyler duymak istemiş, ama Lily onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Andrew duymak istediği sözlerden yine mahrum kalmıştı.

Lily kendi kendine, *bir dahaki sefere kesinlikle yapacağım*, diye söz verdi.

Bir dahaki sefere Lily ona onu sevdiğini söyleyecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah Lily yatağında gözlerini açtığı anda Andrew'un yanında olmadığını fark etti. Andrew'un yokluğu onu telaşlandırmıştı. Son birkaç günde Lily onun sabahları ondan daha erken uyandığını öğrenmişti. *Banyoda olmalı*, diye düşündü tembelce ya da belki de balkona çıkmıştı. Çölün üzerine doğan güneşi seyretmeye bayılıyordu.

Uzanıp yumuşacık bir hareketle Andrew'un başının yastığında bıraktığı çukuru okşadı. Ufak ayrıntıların hayatında büyük değişimler olduğunu hatırlattığını şaşkınlıkla fark etti. Çalışma masasının üzerinde Andrew'un cebinden çıkan bozuklukların görüntüsü, banyodaki duştan akan su sesi, ya da merdivenlerde veya koridorda yankılanan ayak sesleri... Lily'nin içinde sıcaklık ya da güven duyguları çiçeklendiren ufacık, önemsiz olaylar...

Yatağın hemen yanındaki komodinin üzerinde duran telefon çaldığında Lily uzanıp ahizeyi aldı. "Alo."

“Lily.” Arayan Quenby’ydi. “Beni dikkatle dinle. Seni alması için bir araba gönderiyorum. On dakika sonra evin önünde ol.”

Lily yatakta doğrulup oturdu. “Neden? Andrew’un yine ne planlar...” Quenby’nin sesindeki paniği fark ettiği an sustu. “Ne oldu?”

“Andrew.”

Lily fena halde paniklemişti. Andrew balkonda ya da banyoda değildi. Hatta evde de değildi. Ahizeyi daha sıkı tuttu. “Ne oldu ona?”

“Bilmiyorum.” Quenby titreyen derin bir nefes aldı.

“Yemin ederim ki bilmiyorum. Hastanede ve durumunun hiç iyi olmadığını söylüyorlar. Gunner bu sabah Andrew gelmeden terapi odasına gitmeyi planlamış, ama Andrew ondan tam üç saat erken davranmış. Gunner’ın onu durdurmaya çalışacağını bildiğinden, Kalom’u bir an önce tedaviye başlamış.” Bir an sustu. “Doktorlar anında bir şeylerin ters gittiğini anlamışlar. Andrew komaya...”

Lily, “Tamam, artık anlatma,” diyerek ani bir hareketle ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. “Bir an önce giyinip aşağı inmeliyim. Ben geldiğimde sen de hastanede olacak mısın?”

“Ben Mariana’yla birlikte bekleme odasındayım.”

“O da mı orada?” Lily gözlerini kapattı. Elbette ki o da orada olacaktı. Konu ölüm kalım meselesi olduğunda her zaman en yakın aile bireyleri çağırılırdı. Tanrım, Andrew

ölüyor muydu yani? Lily bir gün bu büyüünün bozulacağını biliyordu zaten. Ama bunu yaşaması gereken Andrew olmalıydı. Belki de yaptığı hatalardan sonra Lily bu mutluluğu hak etmiyordu ama cezalandırılması gereken Andrew değildi. “Birazdan orada olurum.”

Lily elindeki ahizeyi yerine koydu ve hızla yataktan kalkıp banyoya koştu.

Bekleme odasına girer girmez, “Yaşıyor değil mi?” diye sordu Lily. “Tanrı aşkına, ne oldu ona?”

Quenby sadece, “Kalom,” dedi. “Gunner, Kalom’un ölmek istediğini ve giderken Andrew’u da yanında götürmek istediğini düşünüyor.”

“Anlamıyorum. Böyle bir şey mümkün mü?”

Mariana uzaklara baktığı pencereden odaya doğru döndü. “Telepatik olarak birbirlerine bağlılarken mümkün.”

“Ama madem Andrew ona yardım etmeye çalışıyor, Kalom neden onu öldürmek istesin ki?”

“Kim bilir? Kendinden geçmiş halde,” dedi Quenby. “Gunner’ın dediğine göre zihni şu an üzerinde kötülükten başka hiçbir şey yetişmeyen bir çöl gibi. Ve kötülük öylesine yoğun ki adeta onunla besleniyor. Ölmek *istiyor*.”

Lily şiddetle, “O halde bırakın ölsün,” dedi.

Mariana, “Ama Andrew’u bırakmıyor,” dedi. “Ya da

belki de Andrew onu bırakmıyor, tam olarak bilemiyoruz.”
Altdudağını sertçe ısırdı. “Andrew şu an komada.”

Lily sanki demirden bir el var gücüyle kalbini sıkıyor, kanının akışına izin vermiyor gibi hissediyordu. “Peki ya Gunner,” dedi ümitsizce. “O yardım edemez mi?”

Quenby başını hayır anlamında salladı. “Andrew çok derinlerde.” Boş gözlerle Lily’ye baktı. “Her ikisinin de hayatı belirtileri giderek azalıyor. Bir şeyler değişmedikçe ikisinin de dayanması çok zor.”

Lily, “Yani bana hiçbir şanslarının olmadığını mı söylüyorsun?” diye fısıldadı. “Buna inanmam mümkün değil. Andrew çok güçlüdür. Pes etmez. Etmesine izin vermem.”

Mariana yeniden pencereden dışarı bakmak üzere arkasına dönerken, “Senin yapabileceğin bir şey yok,” dedi. “Şu an onun için hiçbirimiz bir şey yapamayız. En çok başına bir gün bunun gelmesinden korkuyorduk.”

Andrew’dan vazgeçiyorlardı. Lily bir türlü inanamıyordu. Mariana ve Quenby bugüne kadar tanıdığı en güçlü iki kadındı. İkisi de bir şeyler yapmanın gerekliliğinin farkına varmıyorlar mıydı? “Lanet olsun buna izin veremem. Terapi odası nerede?”

Quenby odanın karşı tarafındaki çift kapılı başka bir odayı işaret etti. “Gunner elinden geleni yapıyor, Lily. Sen bir telepati uzmanı bile değilsin. Elinden bir şey gelmesi...”

“Evet, bir zihin sihirbazı olduğum söylenemez. Ama

siz de şu telepati işine fazlaca bel bağlıyorsunuz. Elimden gelen ne varsa yapmam gerek. Telepatik olarak mümkün olmadığını söylüyorsunuz diye onun gitmesine izin veremem. Telepatinin canı cehenneme.” Lily topuklarının üzerinde dönüp Quenby’nin başıyla işaret ettiği tarafa yöneldi. “Bir pisliğin Andrew’u benden alıp götürmesine izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?”

Lily telepati odasının çift taraflı kapısını açıp içeri daldığında onu karşılayan ağır bir antiseptik kokusu oldu. Kalom odanın uzak ucundaki bir hastane yatağında yatıyordu; ne var ki Lily ona, doğru düzgün bakmadı bile. Tüm dikkatini kapıya daha yakın bir yatakta kımıldamadan yatan Andrew’a vermişti.

Andrew’un yüzüne baktığında ağzından istemsiz ve kısık bir çığlık yükseldi. “Aman Tanrım.”

Acı. Bu acı dolu ifadeyi Andrew ve Gunner’in, Cassie’yi kurtardığı gün Kalom ve Baharas’ın yüzünde görmüştü.

“Burada olmamalısın.” Gunner odanın köşesinde durduğu yerden Lily’ye doğru hareketlendi. “Ona yardım edemezsin, Lily.”

Lily’nin gözleri dökemediği gözyaşlarıyla ışıldarken, “Quenby de aynısını söyledi,” dedi. “Acı çekiyor, değil mi? O lanet herif canını yakıyor.”

“Evet.”

“Ve sen buna bir son veremiyorsun?”

Gunner başını hayır anlamında salladı.

“Tüm bu ruhani saçmalıklar, yerleşkede gezinen süper beyinler...” Lily merakla, “hiçbiriniz bir şey yapamıyorsunuz, öyle mi?”

“Lily...”

Lily elini havaya kaldırdı. “Ah, ne diyeceğini çok iyi biliyorum. Andrew da bana Clanad’ın güçlerinin farklılık yaratamayacağını söylemişti. Eninde sonunda onların da birer insan olduklarından bahsetmişti.” Andrew’un yatağına biraz daha yaklaştı. “Pekâlâ, belki telepati işinden anlamıyorum, ama Andrew’un acısını dindirmeye çalışmadan gitmesine izin veremem.”

Andrew’un yanına uzandı. Lily acı içinde onun nasıl da kaskatı kesildiğini ve Lily’ye karşı ne kadar da duyarsız olduğunu fark etti. Kollarını bedenine sarıp yanağını omuzuyla boynunun arasına koydu. “Andrew.” Sesi bir nefesten daha güçlü değildi. Gözlerini kapadı. “Sana çok ihtiyacım var. Beni bırakma.”

Andrew kımıldamadı bile.

“Başaramadığım şeyler için bana kendimi affetmem gerektiğini söylediğin anı hatırlıyor musun? İşte şimdi aynısını sen yapmalısın. Eğer ona yardım edemiyorsan, bunu kabullen ve kendini affet.” Lily parmaklarıyla Andrew’un sol şakağındaki saçlarını okşamaya başladı. “Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer sen bunu yaparsan, ben de kendimi affedeceğim. Tamam mı?”

Pazarlıklar... Lily'nin pazarlık ettiği Andrew muydu, yoksa Tanrı mıydı? "Geri gelsen iyi edersin, çünkü ölmene izin vermeyeceğim. Bir daha bensiz hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

Cevap yoktu.

Lily, Gunner'ın acırcasına bakan gözlerini üzerinde hissetse de aldırış etmedi. Gunner'ın onun çabalarının boşuna olduğunu, kendi kontrolü dışındaki güçlerce yıkılacak olan kumdan bir kale inşa ettiğini düşündüğünü biliyordu.

Andrew'a, "Yanında kalacağım," diye fısıldadı. "Ve çok geçmeden gözlerini açıp bana gülümseyeceksin. Burada durup sana sarılacak ve geri dönüşünü bekleyeceğim." Ağlamayacaktı. Andrew'a tüm sevgi ve güveni hissettirmek için konsantre olacaktı. Tüm gücünü Andrew'a sarf etmesi gerekirken ağlamayacaktı. "Lütfen artık canımı daha fazla yakma, aşkım. Dayanamıyorum."

Andrew cevap vermedi.

Ama eninde sonunda verecekti. Lily umut etmekten vazgeçmeyecekti. Andrew onu yeniden yalnızlığa göme-
mezdi. Lily sadece sabırlı olup onu beklemeliydi. Sıcaklığını ve sevgisini daha çok vermek istercesine Andrew'un bedenine biraz daha sokuldu. "Geri gel..."

Ne var ki Andrew'un durumundaki değişiklik ancak altı saat sonra gerçekleşti.

Gunner odanın diğer ucundan gözlerini Andrew'un yüzüne kilitleyip gelirken çatallanan ama kuvvetli bir sesle, "Kalom öldü, Lily," dedi. "Az önce. Kalk. Andrew'un durumunu kontrol etmeliyim."

Lily birden yatağın üzerinde doğruldu, gözleri dehşetle kocaman olmuştu. "Öldü mü? Ama sen demiştin ki bu Andrew'un da..."

"Evet, lanet olsun ki, evet." Gunner sesini biraz daha yumuşattı. "Lily, çok üzgünüm ama böyle durumlarda hayatta kalma şansı çok az..."

O an Andrew birden gözlerini açtı!

Gunner boğuk bir sesle, "Tanrım, şükürler olsun," dedi.

Lily de, "Andrew," diye fısıldadı.

"Başaramadım." Andrew'un gözlerinde biriken yaşlar ışıldıyordu. "Onu tutamadım. Ona her şeyin farklı olabileceğini söyledim ama beni dinlemedi..."

Lily'nin yüzü neşeyle aydınlanmıştı. "Ama sen hayat-tasın. Seni de beraberinde götürmemiş."

"Başaramadım." Andrew gözlerini bitkinlikle kapattı. "Acım ve öfkem çok büyük. Bana ihtiyacı vardı, başaramadım."

Lily sertçe, "Ne önemi var?" dedi. "Tanrı aşkına, o seni öldürmeye çalıştı. Onun başına ne geldiğinin ne değeri var?"

"Var. Herkesin bir değeri var. Hayat tam da budur..." Andrew kendini giderek derin bir uykunun kollarına bırakırken, sesi yavaşça kısılarak kesildi.

Lily panikle gözlerini Gunner'a dikti.

"Her şey yolunda. Sadece çok yorgun." Lily'yi ikna etmek istercesine gülümsüyordu. "Muhtemelen yirmi dört saat uyuyacaktır."

"Güvende ama değil mi?" diye sordu Lily. Bir türlü inanamıyordu.

Gunner başını evet anlamında salladı. "İyi olacak."

"O halde eve gelmesini istiyorum. Ona orada daha iyi bakabilirim. Bir ambulans ayarlayabilir misin?" Gözlerini odanın diğer ucunda cansız yatan Kalom'a çevirdi ve içi- nin ürperdiğini hissetti. Andrew onu öldürmeye çalışan bir adam için nefret dışında duyguları nasıl besleyebiliyordu? "Burayı hiç sevmedim."

Gunner, Lily'nin yataktan kalkmasına yardımcı oldu. "Fena bir fikir değil. Andrew başarısızlığa alışkın değildir ve Kalom'a yardım edemediği gerçeğiyle burun buruna olması da onun için kolay olmayacaktır."

"Onun yerinde başkası olsa bunu yapmazdı. Neden yaptığını hâlâ anlamıyorum."

Gunner usulca, "Evet, anlıyorsun," dedi. "Sana söylediyim. Andrew için herkes değerlidir."

Lily onu başıyla onaylayıp Andrew'un yüzüne bakarken boğazına oturan yumruyu savuşturmaya çalıştı. Evet, Andrew'un kendi hayatı pahasına bile olsa, kendini Kalom'un hayatını neden kurtarmak zorunda hissettiğini çok

iyi biliyordu. "Gidip Quenby ve Mariana'ya onun iyi olduğunu söyleyeyim." Lily tam gitmek üzere arkasını dönmüştü ki ani bir hareketle dönüp Andrew'un yüzüne baktı. "Ona yardım edebildim, değil mi?"

Gunner'ın yüzünde sıcacık bir tebessüm beliriverdi. "Emin ol öyle. Sen yanına uzandığın andan itibaren Andrew'un hayatı fonksiyonları düzene girdi. Bu beni de çok şaşırttı."

"Şaşırmama hiç gerek yok. Sadece Clanad'ın kullandığı tüm yöntemlerden çok daha eski, evrensel bir deva kullandım o kadar." Kapıyı açarken sırıtıyordu. "Onunla bir anlaşma yaptım."

Gunner haklıydı. Andrew gerçekten de yirmi dört saat boyunca uyudu. Sadece ara ara birkaç dakikalığına gözlerini açıp ardından yeniden derin bir uykuya dalıyordu.

Cassie ona daha yakından bakmak için yatağa yaklaşırken, "Yine üzgün, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Onu çok üzecek bir şey yaşadı, tatlım." Lily içinde duygu dalgaları kabarıırken, Cassie'nin elini avcunun içine alıp sıkıca tuttu. Andrew şu an Lily'nin bildiği o erkek adamdan çok, yorgun bir erkek çocuğuna benziyordu. Ne var ki bu küçük çocuğun da en az o adam kadar seviyecek yanları vardı. "Ama Andrew iyileşecek. Biz bunu sağlayacağız, değil mi tatlım?"

Cassie başını evet anlamında salladı.

Lily aklına aniden gelen bir fikirle, "Bunu nasıl yapacağımızı biliyorum," dedi. "Bana yardım eder misin?"

"Elimden geliyorsa eğer."

"Ah, kesinlikle geliyor." Lily onu hafifçe itekleyerek odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı yönlendirdi. "Aklımdan geçen şey tam da senin uzmanlık alanın. Bayan Muggins'i bul ve ona çölde ufak bir gezinti için bir arabaya ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Çölde mi?"

"Birkaç malzemeye de ihtiyacımız olacak." Lily tamamen aklındakilere odaklanarak kaşlarını çatmıştı. "Acele et, tatlım. Andrew uyanmadan çok fazla vaktimiz olmayabilir."

Cassie koridorda koşup Bayan Muggins'i aramaya başlarken Lily telefona gidip Mariana, Quenby ve Gunner'ı aramak üzere ahizeyi eline aldı.

Lily odaya girdiğinde Andrew günbatımının kızıl ve mor ışıklarıyla çevrili halde balkonda duruyordu. Kapının açıldığını duyar duymaz hızla arkasına dönüp gülümsedi. Lily'ye elini uzatıp, "Sanırım son günlerde pek sosyal olduğum söylenemez," dedi. "Az önce Gunner buradaydı. Neredeyse iki gündür yatıyordum."

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı." Lily balkona çıkıp And-

rew'un ona uzattığı elini tuttu ve yüzünü dikkatle inceledi. Lily içi rahatlayarak, *cildinin rengi güzel ve yorgunluk izleri silinmiş*, diye düşündü. Ama biraz zayıflamış görünüyordu. "Sen zayıfladın mı?"

Andrew omuzlarını silkti. "Bu tür seanslardan sonra birkaç kilo veriyorum genelde. Birkaç güne kalmaz geri alırım."

"Eminim öyle olur. Mariana'nın sana Bayan Muggins'i neden verdiğine şaşmamak gerek. Kendine hiç bakmıyorsun."

"Bu, bahtsız başıma böylesi 'karşı konulamaz bir güç' gelmesi için geçerli bir sebep değildi." Lily'nin elini dudaklarına götürüp avcunun ortasına bir öpücük kondurdu. "Ama sana söz, eğer sen söylersen, tabağımda hiç sebze bırakmadan, hepsini yiyebilirim. Gunner hayatımı sana borçlu olduğumu söyledi."

Lily lafı hiç dolandırmadan, "Gunner haklı," dedi. "Bana borcun var."

Andrew yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Peki karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu.

"Karşılık, tam da doğru kelime oldu. Biliyorsun ki bu çift taraflı bir yol. Artık Kalom gibi serserilerin etrafımızda olduğu saçmalıklar yaşamak istemiyorum. Gerçekten değeri olan insanlar için hayatını riske etmen zaten yeterince kötü. Seni kaybe..." Lily sesinin titrediğini fark ettiği an susmak zorunda kaldı. "Yani demek istediğim şu ki, 'bir daha sakın

böyle bir şey yapma.” Yani, yapma derken, senin işini bırakmayacak kadar önemsediyini biliyorum. Bu yüzden senden tek isteğim gereksiz riskler altına girmemen. Tamam mı?”

“Tamam.” Andrew’un uzun parmakları nazik ve hassasiyet yüklü bir hareketle Lily’nin elmacıkkemiğini okşadı. “Ama Kalom gibi insanları kurtarmama konusunda yanılıyorsun, Lily. Onların diğer insanlardan daha çok yardıma ihtiyacı var, aslında.” Yüzünde hüznünlü bir ifade belirdi. “Ne kadar da acınası halde olduklarını görmüyor musun? Hepimiz dünyaya aynı, tertemiz, ıslıl ıslıl ve yepyeni bir benlikle geliyoruz, ama neden sonra bazı insanların yaşadıkları çirkin şeyler o ıslıtlı benliği tamamen görünmez olana dek ele geçirip bozuyor.”

Lily çaresiz bir öfkeyle gözlerini Andrew’a dikti. İşte yine başa dönmüşlerdi. “Ve o alttaki ıslıtlı benliği yeniden gün yüzüne çıkaracak olan da sensin, öyle mi?”

Andrew suratını astı. “Beni anlamayı umuyordum.”

“Ah, anlıyorum. Ama keşke anlamasaydım. Keşke, ‘Affedersin Andrew ama bu kadar bela benim için fazla. Benden bu kadar,’ diyebilseydim.” Lily başını iki yana salladı. “Ama öyle de olmuyor işte.”

Andrew bıkkınlıkla öylece kalakalmıştı. “Sen bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Söylemek istediğim şu ki, belki de beş yıldızlı bir aş-

ğılık olan Tait'le beraberken bile tüm bu kanlı dünyayı tek tabanca kurtarmaya çalışan adamla olduğum zamandan daha iyi durumdaydım." Gözlerine hücum eden yaşları dökmemek için var gücüyle gözlerini kırptırtıyordu. "Sen işini bilen ve mantıklı bir adam değilsin. İnandığın tek şey hayaller ve aslında içlerinde ışıldayan birer cevher olduğuna inandığın..."

Andrew, "İnsanlar cevher gibi ışıldar," diyerek araya girdi. "Sen de ışıldıyorsun, Lily. Yıllar önce seni ilk kez gördüğümde senin bir gümüş misali ışıldadığını düşünmüştüm, ama şimdi o halinin cilalı bir bakır olduğunu düşünüyorum. Sıcacık, derin ve zengin bir..."

3 "Bak, gördün mü? Sen başkaları gibi düşünmüyorsun bile. Canını yakmama izin veriyorsun. Eğer ona iyi gelecekse, karşıdakinin canını yakmasına izin veriyorsun." Lily bir adım geri çekildi. "Ama bunu kimse yapamayacak," dedi şiddetle. "Buna izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Seni bu uğurda kaybetmeyeceğim. Sen çok uzun ve mutlu bir hayat yaşayacaksın. O kadar çok mutlu olacaksın ki... kes şu gülmeyi. Ben ciddiyim."

"Biliyorum." Andrew gözlerinde hâlâ çok eğlendiğini belli eden ışıltılarla Lily'ye bakıyordu. "İşte ben de bu yüzden gülüyorum. Saf, katkısız bir huzur... Bir an beni korkuttun, ama eğer yanlış anlamadıysam sen şu anda bana bir şey ilan ediyorsun."

“İlan mı? İlan mı istiyorsun?” Andrew’u elinden tutup yatak odasına açılan Fransız tarzı kapının içinden geçirdi ve koridora açılan kapıya yönlendirdi. “İlan nasıl olurmuş, sana göstereceğim.”

Onuncu Bölüm

Lily onu hızla merdivenlerden aşağı doğru çekştirirken, Andrew, "Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?" diye sordu. "Bunu sadece merakımdan soruyorum. Yoksa seni dünyanın diğer ucuna da gitsen takip etmeye hazırım."

Lily kısaca, "Terasa," dedi.

"Peki, bizi terasta ne bekliyor? Çingene bir kemancı eşliğindeki mum ışığında bir akşam yemeği mi? Ya da belki de tabağımın hemen yanına bırakılmış kırmızı bir tek gül mü?"

"Hayır." Andrew'u terasa doğru çekştirdi.

"Ne büyük hayal kırıklığı. Gerçekçi Lily'den nihayet romantik bir hareket görmeyi ummuştum oysaki."

"Tüm bu olanları yanlış anlıyorsun. Ciddiyim."

Lily tam elini kapının topuzuna atmak üzereyken, Andrew onu kolundan tutup durdurdu. Lily arkasına dönüp onunla göz göze geldiğinde nefesini tuttu. Andrew'un

gözlerinde bariz bir neşe vardı. “İşi şakaya vurmam lazım. Çünkü başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Tüm bu olanlar benim için çok anlamlı ve bunu öyle uzun bir zamandır bekliyorum ki... Kendimi tıpkı semaya kanat açmış bir kuş ya da Cassie’nin piyanosunda bangır bangır ‘Chopsticks,’ şarkısını çalıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Sanırım kendini yeterince iyi ifade edebildin.” Kapıyı açarken yüzüne kocaman bir tebessüm yerleştirmişti. “İlana hazır ol.”

Havuzun hemen yanındaki büyük bir masada kuleleri ve mazgallı siperleri özenle oyulmuş bir seksen boyunda, kocaman bir kumdan kale duruyordu. Batmakta olan güneşin kızıl ışıkları kaleyi gül rengi bir ışığa boyarken, kumun içinde’ki altın parıltıları sanki bir çocuğun hikâye kitabından fırlayan hayâli bir kaleymiş gibi ışılatıyordu.

Andrew kapının eşiğinde durup sessizce kaleye bakalmıştı.

Lily onu terasa çekerken, “Beğendin mi?” diye sordu. “Kendi başıma yapmadım. Quenby, Mariana, Gunner ve Cassie de yardım etti. Ve Bayan Muggins de kuledeki şu küçük pencereleri yaptı. O metal parmaklarının nasıl maharetli olduğunu görsen şaşardın.” Lily Andrew’un elini bırakıp yüzüne bakmak için karşısına geçti. “Ama fikir bana aitti.”

Andrew hâlâ sessizdi.

Gergin bir kahkahayla, “Pekâlâ, bir şey söylemeyecek

misin?” diye sordu. “Kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Böyle görkemli jestler yapmaya alışık değilim.”

“*Vive la déclaration.*” Andrew bakışlarını nihayet kumdan kaleden alıp Lily’ye çevirmişti. “Peki, şimdi, bu hislerini sözlerine de dökebilir misin?”

“Israrcı. Hep çok ısrarcısın.” Gözkapakları sanki gözlerini perdelemek istercesine düştü. “Bu hiç kolay değil.”

“Bu kaleyi inşa etmek de öyle olmalı.”

“Haklısın. Bir saat ya da en geç bir günde tüm bu çabanın yerle bir olacağını bilmek çok can sıkıcıydı.”

“Ama yaptın.”

“Sadece sana göstermek istedim ki...” Doğrudan Andrew’un gözlerinin içine baktı. “Belki hiçbir zaman senin gibi inanmayacağım ama temel prensipleri kabullenebilirim. Öleceğim güne kadar senin dürüstlüğüne inanacağım ve zamanla ya da değişen koşullarla da olsa bazı şeylerin yok olmayacağına inanıyorum. Yeterli mi?”

Andrew usulca, “Yeterli,” dedi. “Önemli olan temel prensipler. Senden hiçbir zaman benim bir kopyam olmanı, ya da benim inandığım şeylere inanmanı beklemedim.”

Lily onu başıyla onaylayıp derin bir nefes aldı. “Tamam. Şimdi sıra geldi en büyük açılımıma.” Bir an durup arkasından hızla devam etti. “Yok olamayacak şeylerden birinin de aşk olduğuna inanıyorum. Seni seviyorum ve seni iyi günde, kötü günde seveceğime...”

“Acele etme.” Andrew bir adım öne çıkıp Lily’yi kollarının arasına aldı. “Hepsini bir kere de yapmak zorunda değilsin.”

“Evet, zorundayım. Hızımı aldım bir kere. Bu kadar sabırlı olmak yerine, tüm bunları bana önceden söyletmeliydin. Seni o hastane yatağında gördüğümde bunları söyleyemeyeceğim diye öyle korktum ki...” Başını Andrew’un omzuna dayadı. Öylesine güzel, erkeksi, öylesine... Andrew’du ki. “Sen olağanüstü bir insansın. Sana hem saygı, hem de hayranlık duyuyorum.” Kollarını Andrew’un boynuna doladı. “Ama hepsinden öte, seni seviyorum. İstedğin her şey olabilirsin, her şeyi yapabilirsin, bu gerçek hiç değişmeyecek. Göğe uzanan kumdan kaleler yapabilir ya da Kalom gibi aşağılıklarla hayatını riske atabilirsin. Ben yine de yanında olacağım. Bu değişmeyecek ve seni hiç bırakmayacağım.”

Andrew, “Gerçekten de hızını iyi almışsın,” dedi. “Peki, ben de duygularına karşılık verecek sözler söyleyebilir miyim?”

“Hayır. Çünkü sen daha önce o aptalca cömert hallerinle yeterince söyledin bunu.” Andrew’un boynundaki kollarını biraz daha sıkı sardı. “Sen bana söyleyeceğini söyledin ve karşılığında hiçbir şey beklemedin. Senin için gerçekten bir şeyler yapma zamanı geldi.”

“Evlilik gibi mi mesela?”

Lily bir anda kalakaldı. “Bunu hiç düşünmemiştim...”

Andrew onu kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktı. “Do-

kuz yaşında bir çocuğumuz olduğuna göre, bence artık düşünme zamanımız geldi.” Gözleri ıslıl ıslıldı. “Evlilik ilmeğini boynuma geçirdikten sonra üzerimde edineceğin gücü bir düşünsene.”

Lily başını iki yana salladı. “Yine ne istiyorsan, onu yapacaksın.”

“O halde Lily Deslin’le evlenmek istiyorum. Verdiğin sözlerin değişmeyeceğini iddia ettiğine göre, bu fikrime karşı çıkacak durumda değilsin, değil mi?”

Lily içinde giderek büyüyen bir mutlulukla, “Hiçbir şekilde,” dedi.

Andrew onu nazikçe öptü. “O halde yarın?”

Lily başını olmaz dercesine salladı. “Annenin ve babanın gelecek hafta Marasef’ten geleceklerini söylemiştin. Önce onlar beni tanısn istiyorum.” Bir an için yüzünden geçen bir gölge tebessümünü siler gibi oldu. “Keşke benim annem de seni tanıyabilseydi, Andrew. Hep benim de onun ki kadar iyi bir evlilik yapmamı istemişti. Sence bizi görüyor mudur?”

Andrew, Lily’nin yüzünü avuçlarının arasına alıp usulca gözlerinin içine baktı. “İnsanların hatırası yaşadığı sürece, öldüklerine inanmıyorum ben.”

“Bu yetmiyor. Beni gördüğüne ve mutlu olduğuna inanmak istiyorum. Ya da belki de inanıyorumdur.” Tekrar Andrew’a bakarken, gözleri yaşlarla dolmuştu. “İşte bir

kumdan kale daha. Sanırım hayal ettiğimden daha da fazla yaklaşıyorum senin düşünce tarzına.”

“Belki de.” Dudaklarına sıcacık bir öpücük kondurdu. “Ama şimdi benim için yaptığın bu muhteşem kaleyi incelemek istiyorum.”

Lily onu durdurmak istercesine elini havaya kaldırırken gözlerini kocaman açmıştı. “Bunu sonra da yapabilirsin. Neden şimdi gidip Cassie’yi odasından çıkarmıyoruz. Ona gerçekten şölen gibi bir masada yemek yiyeceğimize söz vermiştim.”

Andrew şaşkınlıkla gözlerini ona dikti. “Sadece bir dakika sürecek.”

“Ama yemeğe geç kaldığında Muggins’in ne kadar asabileştiğini iyi biliyorsun. Kafanı ütüleyecektir...” Lily, Andrew’un şaşkın bakışlarını gördüğünde susup pes eden bir tavırla, “Pekâlâ, sonradansa şimdi de bakabilirsin. Hadi git bak,” dedi.

Andrew dönüp masayla aralarındaki birkaç metre mesafeyi yürüdü. “Şimdi, bu kaleyi yapmak için kendini hangi konuda kötü hissettin acaba?” diye mırıldandı. Bir yandan da eğilmiş kaleyi çevreleyen duvarı inceliyordu. “Bu harika, olağanüstü bir kale. Ben bile daha iyisini yapamazdım. Neden sen...” İşaretparmağını uzatıp kalenin duvarına dokundu.

O an şaşkınlıkla kalakaldı.

Duvara bir kez daha dokundu.

Sonra başını geriye atıp gülmeye başladı.

Lily aceleyle, "Daha fazla dayanamadım," dedi. "Bu kumdan kalenin bir anlamı vardı. Göremediğimiz şeylere inanmak çok güzel, evet, ama bize bu geceyi anımsatacak somut bir şeye bakmak da iyi olmaz mıydı? Hem..."

"Lily, özür dilemeyi kes artık." Andrew gözlerini elinin tersiyle sildi. "Tanrı aşkına, ne kullandın bunun için?"

"Çabuk kuruyan çimento. Kumla ve suyla karıştırdım. Çok hızlı olmamız gerekti yalnız."

"Eminim öyle olmuştur."

"Kızmadın mı yani?" diye fısıldadı Lily. "Sana senin gibi olmadığımı söylemiştim. Hayallerimin bazılarını çimentoya gömmeliydim ki onlara dokunabileyim. Hem az önce önemli olanın temel prensipler olduğunu söyleyen sen değil miydin? Onları her şeyden ayrı tutacağıma söz veriyorum, Andrew."

Andrew kumdan kaleye bakmak için başını yeniden arkaya çevirirken eğlenerek başını iki yana salladı. "Neden kızayım ki? Sanırım evin etrafında bir kale olması harika olacak. Cebime koyup gezdirebilmeyi çok isterdim."

"Gerçekten mi? Lily onun kumdan kaleyi beraberinde taşımasına gerek olmadığını biliyordu ama Andrew, Lily'nin buna ihtiyacı olduğunu çok iyi anlıyordu. Andrew her zaman Lily için önemli olanın ne olduğunu anlıyor ve ona ihtiyacını veriyordu. "Bu biraz zor olabilirdi." Lily yüzü

aşkla ışıldayarak gülümsedi. “Ayrıca, buna hiç gerek yok. Birlikte hangi yola çıkarsak çıkalım, bizi burada bekleyen ne olduğunu bileceğiz.”

Andrew’un yüzündeki tebessüm Lily’ninkinin bir yansıması gibiydi. “Evet,” dedi usulca. “Bizi burada neyin beklediğini bileceğiz.”